

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

5-15

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.

HOMERI

ILIAS.

2

0/27

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

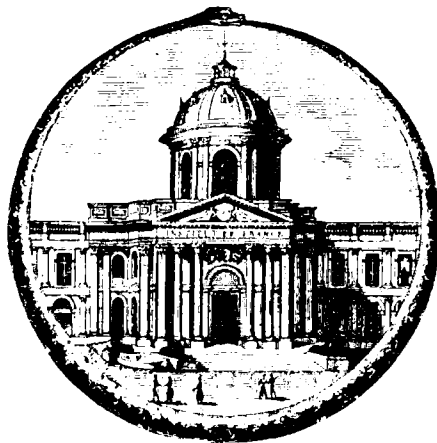
ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANCICÆ TYPOGRAPHO.

VIA JACOB, 56.

M DCCC LIII.

S.S. 815 (08) C 732 ~~740~~ Hornerus

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Parisiis, idibus Octobribus MDCCCXXXVII.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραινέσεις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἱέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμύθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφρυγότες ἠδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,
Νύμφη πότνι· ἔρυκε Καλυψώ, δια θεῶν,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν Ἀθήλιων,
καὶ μετὰ οἴσι φῖλοισι. Θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἄσπεργές μενείαιεν
ἀντιόη· Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίβητε τηλόθ' ἔοντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιόνων ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε· ἀθανάτοισι μετηύδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμωρον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμωρον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλοχὸν μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν Ὀλεθρον· ἐπεὶ πρό οἳ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργειφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,
ὅππότε' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤς ἡμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
καὶ λίην κείνός γε εὐκότι κεῖται ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minervā adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem,] domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinarentur dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympi frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deūmque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ;
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.

Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic percat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἀλλὰ μοι ἄμψ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαΐεται ἦτορ,
 δυσκόρῳ, δς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θδ' ἰ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δεινδρῆεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, δς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέλων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φῶγεν ἔρκος δδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θεοῖο λαοδίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαλήνοχος ἀσκέλες αἰεὶ
 Κύκλωπας κεχολῶται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶσσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντας,
 ἐν σπέσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδιαιέμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσσῆα δαΐφρονα θνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην στρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη ἔυπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νένηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἦλθετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀαχόμενον ὀξεί χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τῷ τιντε κοτέσσεται ὀδρимоπάτρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia pernicioso-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem delinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens et assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, *itis* invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatīs diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam *nostram* sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.

Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem *eum* in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus ventī.
 Sumsit et validam hastam, præfixam aculo ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· πάλᾳμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 300 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἤμενοι ἐν βινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροι θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτῆτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦτο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποθεν ἐλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνονε θηῆα θυρήσιν ἐφειστάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμμι φιλήσσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δεῖπνον πασσάμενος μυθήσεται στεύ' σε χρή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόκης ἐντοσθεν εὐξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνηθηθεὶς δρυμαγδῶ,
 δαίπνῳ ἀδδῆσειεν, ὑπερβιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἣ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοιμένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προσχώ' ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἑστῇν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαρίζομένη παρεόντων·
 [δαιτὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπύχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἔπει ποσίος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο
 μνηστῆρας, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι δὲ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 simili hospitl, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lo-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem alia
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcrā posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καὶ μοι νημεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδῇ,
 160 βρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρῳ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαίαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπολώλε καχὼν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁδομαί ἐνθάδ' ἴκεσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλῳ δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε ξὺν νητὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκῶν, ἄγω δ' αἰθῶνα σιδήρον.
 185 Νῆὺς δέ μοι ἥδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Πείθρῳ, ὑπὸ Νηϊῷ ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκ εἴη φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρητὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδιοιο·
 νῦν δ' ἤλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ γχονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἐτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμυριύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανώσωσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι δῖω,
 οὔτε τι μάντις ἔων οὔτε οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἐτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος καὶς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμυγρόμεθ' ἀλλήλοισιν,

ODYSSEÆ I.

Verum Telemachus allocutus est caesiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixerō?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.
 Nunc vero ille sic perit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum esse; ejus vero perit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.
 Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosus me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosus impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.
 Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interroges congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum areæ vitibus-consitæ.
 Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esso
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque anguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nampe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulysse.
 Vehementer enim capiteque et oculis puleris similis es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβῆμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνους.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, δὴν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἐκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νόνημον ὀπίσσω
θήκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεαιτο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
225 τίς δαίς, τίς δὲ θύμιλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
εἰλαπνίη ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
ῴαυτε μοι ὑβρίζοντες ὑπερρηδῶς δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἰσχρα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.—
230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξείν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ·
μᾶλλον μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνους ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιώοντες,
235 οἱ κείνους μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαροίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἢ φίλων ἐν γερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἠδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεῖψαντο·
ῳχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
κάλλιπεν οὐδ' ἔτι κείνους ὀδυρόμενος στεναγίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευσαν.
245 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ἑλλήντι Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε ~~πάλαι~~ ^{παλαιά} τήν
250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράβησιν καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῃς δόμου ἐν πρώτῃσι θυρῇσιν
σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
260 ὅγχετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδρόφονον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὸς χρίεσθαι χαλκῆρεα· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ σὶ
δῶκεν, ἐπεὶ βᾶ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicis *potius* alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.
Hunc autem rursus allocuta est dea cæcis oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
[*tenet*?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum: indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacynthio,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 285 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμυλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόιατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἀνωγα,
 270 ὅππως κε μνηστῆρας ἀπόσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξειο μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσθαι ἀνωχθεῖ·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηται·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐέλκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἰρεο Νέστορα δῖον·
 285 κείθιν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὅς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἐοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δολῶ ἢ ἀμπαρόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἔπει οὐκέτι τηλικὸς ἔσσι.
 Ἦ οὐκ αἴεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἔπει ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γὰρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσς, ἵνα τίς σε καὶ ὀφιγόνων εὖ εἴπη. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη
 ἢδ' ἐτάρους, ὅ πού με μάλ' ἀσχαλώσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξειο μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·
 ξεῖν, ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὅς τε πατὴρ ᾗ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρρα λωεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳα φίλοι εἵνοις εἰνοῖσι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὲ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενός περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτὶς ἀνερχόμενός δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficient et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert fanam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vltam et reditum audieris,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem,
 reversus jam deinde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggere et parentalia perlice
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris,
 considera deinde in mente et in animo,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : nequiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam,
 atque *ad* socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque *te* mihi dare tuum cor jubet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαία διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπόχετο ἰσόθεος φῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδὼς αἶειδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· δ' δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
 λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειαν·
 330 κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατέβησάτο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 στῇ βᾶ παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον αἰοιδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰοδοί·
 τῶν ἐν γέ σφιν αἶειδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαυέ' αἰοιδῆς
 λυγρῆς, ᾗτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεῖρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρός, τοῦ κλέος ἐὺρὺ καλὸν Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμή, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον αἰοιδόν
 τέρπειν, ὅππῃ οἳ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅς τε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖσθαι
 τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποὶ,
 ᾗτις ἀκουόντεσσι νεωτᾶτη ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῆσσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔσθ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἦ μὲν θάμβησασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἤδῃ ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιδόντα·
 πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτον, οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributione.] Sic quidem locuta abiit cæsis-oculis Minerva : avis autem ut Anopea avolavit ; huic vero in animo indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans, obstupuit in animo ; suspicatus-est enim deum esse. Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divinum cantum] filia Icarii, prudens Penelope :

scalamque altam descendit suæ domus, non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,

Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :

ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti, gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :

horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio

vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu

tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper

viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum cantorem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane cantores] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem canere:] eum enim cantum magis celebrant homines, quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;

non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,

telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-crit

omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;

filiū enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis mulieribus,] flebat deinde Ulyssem, carum maritum, donec ipsi somnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;

omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,

nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor

adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem

talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡὼθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κιόντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποιέπω,
 ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβύσσομαι αἰὲν ἐόντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νήποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χειλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' θαρσαλέως ἀγορεύεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσκειν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀντίνο', ἥ καί μοι νemesήσεται ὅτι κεν εἶπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχεσθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι καχὸν βασιλευμέν· ἀψά τέ οἱ δῶι
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηστέρος αὐτός.
 Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι λήισσατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ηὔδ·
 400 Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Μὴ γὰρ δὴ ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 κτήματ' ἀποβράσει, Ἰθάκῃς ἔτι ναίεταώσης.
 405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἥ τίς τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέροι ἐρχομένοιο,
 ἢ ἔδον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναίξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνόμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα εὐχέει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ ἐμοῖο·
 οὐτ' οὐδ' ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἶποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαύσομαι, ἦντινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσσατο θεοπρόπον ἐξερέχεται.
 Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἔστιν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ·
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἡμερόεσσιν αἰοδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅτι οἱ θάλαμος περικαλλὴς αὐλῆς

Mane vero in-concionem considreamus cunctes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, an mihi irascere, ob id quod dixerō?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.

An putas hoc pessimum inter homines esse?
 neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est :] Telemache, nempe hæc dæorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talia veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profitetur esse
 e-terra; ubinam ei genus et patrium solum;
 an tibi nuntium patris affert venientis?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus; nequaquam enim villis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perii patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vate sciscitetur.
 Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosus se-profitetur esse
 filium; ac Taphiis navigandi-studiosus imperat.

Sic dixit Telemachus; mente vero immortalē deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
 conversi oblectabantur; exspectabantque vespertinum adventum.
 Illis autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὕψηλός δέδμητο, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίστο κτεάτεσσιν εἴσιν,
 πρωθήθη ἐπ' εἴσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἐμικτο· γόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 δμῶάν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 ὤϊζεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 Ρεῖε δ' ἑλκτρῷ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραῖτις πυκιμηδέος ἐμβάλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτυξάσα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θυρῶν δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνωγ',
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέπραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδάρκτος Ἥως,
 ὀρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἠγερθεν διμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ ὅλος, ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θευντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἷζαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρωσ Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δς δὴ γήραϊ κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἀγριὸς ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὥπλισατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστήρσιν ὀμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακησίοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis aedificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentibus facies ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti boum dederat ;
 æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum eo simul ardentibus facies ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per totam noctem, tectus ovis florida lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi induit : ac gladium acutum suspendit ab humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulera calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad concionem capite comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur porceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in unumque congregati erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cepit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis equis stercundum ierat cavis in navibus,
 Antiplus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paternæ opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, Iugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò ;
 neque unquam a nobis concilium factum est, nec consessus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἡγεῖρε; τίνα χρεὼν τόσον ἔκει
 ἡδὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ τίς τι δῆμιον ἄλλο πιφάσκειται ἢ δ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 σπῆ δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρὶ
 κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ' ἐκὰς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὐ-
 δὲ λαὸν ἡγεῖρα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πύθοιμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφάσκειται οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἶκον,
 δοιή· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖσδεσσιν βασιλεὺς, πατήρ δ' ὥς ἡπίος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβρᾷσει, βίστον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐβελούση,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγχασι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐδδύσασαίτο θυγάτρα,
 δοιή δ' ὧς κ' ἐβίλοι καὶ οἱ κεχαρισμένους ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίονας αἶγας,
 εὐλαπινάουσι πίνουσι τε αἶθρα οἶνον
 μαφιδίω· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖ ἀμυνόμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλοὶ τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυνάμην, εἴ μοι δυνάμεις γε παρήν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναίεσσιν· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σφέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 δυσμενέων κάκ' ἔρξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσόμεναι κειμήλιά τε πρόδασίν τε·
 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπυσοίμεθα μῦθον,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ὥς κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο γυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] praeo Pisenor, prudentia consilia sciens.

Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ipse),
 qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, viclumque nostrum plane disperdet.
 Matri meae proci ingrueant nolenti,

eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:

qui patris ipsius in domum reformidant ire

Icarii, ut ipse dotet filiam,

detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timeate iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.

Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quae hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore maesto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quae mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,

vos absumere opesque-reconditas proventumque:

si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.

Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

- δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπεις,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμδει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχηται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελάς προίεσσα· νόος δέ οἱ ἅλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς δτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῇσιν,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιούς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἥ σάρα ἦδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἦν' εἰδῆς
 αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ δτεῷ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιῆσει γε πολλὸν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἥ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 κέρδεα θ', οἳ οὕτω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἶ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανος τε Μυκτῆνη·
 τῶν οὕτως ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειᾳ
 ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βίοτον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, θντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολέος βίοτοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ὧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπῶς ἐστὶ δόμων ἀέκρουσαν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθὶ γαίης,
 ζῶει θ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὸν ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἅλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus-est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinoo vero ipsum solus respondens allocutus-est :

Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus-es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum. Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat. Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit : exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta-est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant) Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit. Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus-est animus generosus. Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam. Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem. Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi. Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi. Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcmenæque, pulcramque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæ norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tamdiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos vero necad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit. Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimiserit. Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγαράς ἀρήσεται· Ἴριυν, οἴκου ἀπερχομένη· νέμεις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίφω.
 Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμείζεται αὐτῶν, ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντος νήποινον ὀλέσθαι, χεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόσομαι αἰὲν ἔόντας, αἱ χέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίνιτα ἔργα γενέσθαι.
 145 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸν εὐρύοπα Ζεὺς ὑφ' ὅθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
 Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένοιο πτερύγεσσιν·
 150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην, ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ, ἐς δ' ἰδέστην πάντων κεφαλὰς, ὅσοντο δ' ὀλεθρον· δρυφαμένω δ' ὀνύχεσι παριᾶς, ἀμφὶ τε δειράς, δεξιῷ ῥίξαν διὰ τ' οἶκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν· ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρτης Μαστοριδῆς· ὁ γὰρ οἷος ὀμηλικὴν ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
 160 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰοκῆσιοι, ὅτι κεν εἴπω· μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπασκόμενος τάδε εἶρω.
 Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
 165 ἐγγὺς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται, οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστιν.
 170 Οὐ γὰρ ἀπειρήτος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς· καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα, ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς· φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἅπα πάντας ἐταί-
 175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ [ρους, οἶκαδ' ἔλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται. —
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
 ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέχεσσι, [δα· οἶκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω·
 180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινων μαντεύεσθαι.
 Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ὤλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ἰδὼν ἀνιέτης, σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται· αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias, a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam. Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum, exite mihi domo, aliasque parate dapes, vestra bona comedentes, alternantes per domos. Si vero vobis videtur hoc satius et melius esse, viri unius victum impune perdere, absumite; ego vero deos invocabo sempiternos, si unquam Jupiter dederit vindictae opera fieri: inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupiter] ex-alto a vertice montis demisit volantes. Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti, propinquæ invicem, contendentes alis: sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent, ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas, aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem: atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla, ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum. Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis, agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat. Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses Mastorides: hic enim solus æquales superabat aurgia dijudicando et fatalia edicendo: hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō: prociis vero potissimum significans hæc dico. Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses diu seorsum ab-amiciis suis aberit; sed alicubi jam, prope quum-sit, his cædem et fatum struit omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit, qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est. Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens: etenim illi dico perfecta-esse omnia, ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses: dixi, *eum* mala multa passum, amissisque omnibus sociis, incognitum omnibus, vicesimo anno domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis, domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum: hæc autem ego te longe *sum* præstantior vaticinatu. Aves vero multæ sub radiis solis volitant, neque omnes *sunt* fatales; ceterum Ulysses periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo deberes: non tanta vaticinans concionareris, nec Telemachum iratum sic incitares, tuæ domui donum expectans, si quod præbeat. Sed tibi edico, quod et perfectum erit: si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τῶν ἀσχάλλῃ· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλῃς ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἶομαι ὕψας Ἀχαιῶν
 μνηστῶς ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὐν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἔοντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιή,
 μυθεῖαι ἀχράαντον, ἀπερχάναει δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ὅς ἐπιεικὲς ὀπιούμεεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἤδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκοσ' ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχόμενοιον·
 ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαιὴν ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μῆτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι.
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μεγαῖρω
 ἔρδειν ἔργα βία κακαὶ κακοῖρα φησὶ νόοιο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἄνευ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειωκρίτος ἀντίον ἦδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumultum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :
 20.

Μέντορ ἀταρτηρὲς, φρένας ἡλεῖ, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰεκέα πότμον ἐπίστοι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἧδ' Ἀλιθέρης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἐταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦτα, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν Ἰσσαν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νιψάμενος πολιτῆς ἄλλος, εὐχεται Ἀθήνῃ.
 Κλυθὲ μοι, θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡρωειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηρόεντες.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόμεντα προσήυδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταχται μένος ἧδ',
 ὅς τις ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλγῃ δόδος ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν αἰ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπειθ' οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προλελοιπεν,
 280 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπειθ' οὗτι νόημονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς τις σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἔφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 ἐπλίσσον· ἥϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινόσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιφύομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντιν.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidæ, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellens verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam nequitiam prudentes, nec justii sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sumi,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus prociis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιμένους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰδὺς γελᾶσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἔκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρός ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 310 Ἀντίνο', οὐπὺς ἐστίν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκχλον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκέριτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἱήλω,
 ἥδ' Πύλονδ' ἔλθων, ἡ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Ἐἵμι μὲν — οὐδ' ἄλλῃ δόδς ἔσsetαι ἣν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νῦν ποῦ ὕμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βρεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσαν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὣδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἡ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόντος,
 ἡ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἡδ' καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
 ἐλθεῖν, ἄρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκῃ,
 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέοντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπολήται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τοῦτου μητέρι δοῖμεν ἔγειν ἡδ' ὅστις οἰκίῳι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πῖθῳ οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες εἶποτ' Ὀδυσσεύς·
 οἶκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖστα δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 315 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσχ', ἡ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυῖδρεῖσιν,
 Εὐρύκλει', ὧς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσσας·
 Μαῖτ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἄφυσσον
 360 ἡδὺν, ὅτι μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo mœstus animo :
 invenit autem procos superbos in aedibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus caedem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehem-
 enter;] aut etiam in Ephryam vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et aes jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenorideæ.

Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :

Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κεῖνον οἰομένην τὸν κάμμορον· εἵποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσιν ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλιφα χεῦν ἐὺβράφρεσσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλγίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἔσπεριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῶν ἀναβῇ κοῖτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κόκυσεν δὲ φίλῃ τροφῇς Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵναίη πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνοος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτω ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίγῃ· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοίσι καθήμενος οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἦδε γε βουλὴ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπόμυνε.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτα οἱ αἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλιφα χεῦν ἐὺβράφρεσσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν δμῖλει.
 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντα,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἔσπεριός δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονόιοι Νόημονα φαίδιμον οἶδν
 ἦτε νῆα θοήν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδνώντ' οὐρανὸν ἀγυαῖ.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἔλκετο· εἵρυσεν, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες ἔβυσσελμοι φορέουσιν.
 Στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' ἐβδιν ὥρνυτον κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιετῶντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἤδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπὶ τρεῖς μῆνας σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἵμεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum expectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farina.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eam allocuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quoniam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sia filius dilectus? ille vero periiit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva:
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est caesiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum expectantes impulsu :
 sed camus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρταλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοίο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηχομόωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλέμαχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' ὅλη μῦθον ἀκούσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῳ ἐπὶ νηϊ
κάθυσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληΐσι κάθιζον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἀκρατὴ Ζέφυρον, κελιάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
θπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Ἴσθον δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδωσαν·
ἔλκον δ' ἱστίᾳ λευκᾷ εὐστρέπτοισι βοῦσιν.
Ἐπρήσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἅμφι δὲ κύμα
στείρην πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα θπλα θοῇν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἴνοιο·
λεῖδον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μέλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἥϊω πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥελιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἐν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολιέθρον,
5 ἵζον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηχόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶν δ' ἐπὶ μηρί' ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἱστίᾳ νηὸς εἰσής
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ εἶ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωκ, ὅφρα πύθηαι
πατρός, ὅπου κύβε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.

Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferata sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.

His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultarunt.

Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:

trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:

hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram, statuerunt crateras, coronatos vino:

libabantque immortalibus diis sempiternis;

ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiae.

Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
coelum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros tolos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerunt, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adicrit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equitum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Αἰσασσθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπη·
 20 φεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἰωπῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μύθοισι πεπειρήμαι πυκινόισιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἀνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀίω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 κερπαλίμους· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἑδρας.
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἰάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπείρον.
 Οἱ δ' ὥς αὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαίτι,
 κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ὦ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσείῳ δέπαϊ· δευδοσκόμενος δὲ προσήδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὖχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἔπην σπαίσης τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιθήδεος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀλομαι ἀθανάτοισιν
 εὖχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημηλική δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τούνεκα σοὶ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλειςον.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένη ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλειςον.
 Αὐτίκα δ' εὖχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 55 Κλυθι, Ποσειδάων γαίηοιχε, μηδὲ μεγέλης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἰάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὐτῶς ἤρᾱτο Ὀδυσσεύος φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεί ὤπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσι, ἐπεὶ τάρπησαν ἔδωδής.
 Ὡς ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus-sum prudentium ;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta prævit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deæ. Venere autem in Pyliorum virorum congregationem et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumqueprehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum. Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad-libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque-ejus-eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera. Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam. Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo. O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ὕδα
θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀπογοιμένοιο ἔροιτο·
[ἡ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]
Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἴρεαι δαπνόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπὸνίου εἰλήλουθμεν·
πρῆξι δ' ἡδ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπόμεν, δαπνόθ' ὄλωλεν·
90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζόμενου· πέρι γὰρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεάρων,
ἀλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἦν τήσας ὄπωπῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἦέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσεν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι νημερτέες ἐνίσπες.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ'· ἐπεὶ μ' ἐμνησας διζύος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱες Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ζῶν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἡ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρνάμεθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν δόσσα ἄριστοι·
ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἄμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκεῖνα
πάντα γε μυθήσασαιτο καταθναῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιθῆις σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμυῖποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντην
ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκαι δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐτέον γε
κείνου ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰσὶ κότες, οὐδὲ κε φαίης
125 ἀνδρα νεώτερον ὧδε εἰκότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio *sila* venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem ajunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

Allos enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.

Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miseresceus;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.

Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunq̃ duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis *belli* auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.

Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere *ipsi* similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντες, νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως δγ' ἀρίστα γένοιτο.
130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπλή,·
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφειὼν πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τὼ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες ὕες Ἀχαιῶν —
140 μῦθον μυθείσθη, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μνησέσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκαέειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξαχέσαιτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾗδῃ, θοὸν παίσσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
150 ἡχῇ θεοπεσίῃ· δῖχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἀάσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν δρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἥρτους πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλλα διὰν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεθα, βαθυζῶνους τε γυναῖκας.
155 Ἥμιέες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐτοὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναθάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἐπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἵκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὐπω μῆδετο νόστον·
σχέτλιος, ὃς ῥ' ἔριν ὥρσε κακῇ ἐν δευτέρῳ αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιέλισσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες.
165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο,
φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδείος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἑταίρους·
ὄψε δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόον δρμαίνοντας·
170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμέοντα Μίμαντα.
Ἥτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὡρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὐρὸς ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἰχθυόοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραίστον
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πῶλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justī
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex perniciose Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post carn-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemmoni omnino placebat : volebat enim *is*
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *tis* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum verititur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere hene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæc autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemmoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerrime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : naves vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἡμαρ ἦν, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἵσας
 Τυδείδῃσι ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμιοι
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προσέειπεν Ἀθήναι.
 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 183 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι κατήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαίσεαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἔλθμεν ἐγγχεσιμῶρους,
 οὐς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Πριάοντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσῆγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πάντος δέ οἱ οὕτιν' ἀπήνυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὡς τ' ἦλθ' ὥς τ' Ἀλγισθος ἐμήσατο λυγρὸν διαθρον.
 195 Ἄλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγεῖσθαι ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Ἀλγισθὸν δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμὸς ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλῆος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσάηδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖναι,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλγεεινῆς,
 οἷτε μοι ὕβριζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ δῖον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος Πηλεΐδης Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
 ἥ γε μούνοσ' ἔδωκεν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γὰρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς τότε Ὀδυσσεὺς περικλῆδετο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνυδα·
 ὦ γέρον, οὐκ οἶδ' ἐπὶ τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγχι μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσκει.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἴκαδ' εἴ μιν ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere: atque ego Pylum versus *cursum* tenui; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flatum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quaecunque autem in aedibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius:
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium:
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atiden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.

Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri; quoniam et ille ultus est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinatur dii felicitatem,
 patrique meo et mihi: nunc vero opus est pati omnino.

Huius autem respondit deinde Gerænius Nestor:
 o amice: quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi:] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in aedibus, invito te, mala machinari.

Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva):
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quisvis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo:
 nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium!
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et relictus diem videre,

- ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφύστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὄλεθ' ὑπ' Αἰγίσθιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἥτοι θάνατον μὲν μοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περὶοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὁράσθαι.
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτης; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἥ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἥτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντι Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἀργεος· οὐδέ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιῖάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ καίθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκχλος μυθῷ Ἀργεος ἱπποπότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονένῃ ἄλογον θέλγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἥ δ' ἥτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνείνετο ἔργον αἰεὶ κέ,
 διὰ Κλυταίμνηστρῃ φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 πᾶρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰοῖδος ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἴρυσθαι ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτέλεσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλαπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλόεμεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποیحόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, δὲ ἐκκίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅπποτε σπερχοῖατ' ἀελλαι.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπιγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπύ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mœsti
 quidem :] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare

Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam præ-alii.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum :

adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic :

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?

ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem

Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo præstantiorem.

An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi

errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :

profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus :

sane ei nec mortuo superfusus terram injecissent,

sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,

jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum

deplorasset Achivarum : valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,

sedebamus; ille vero securus in-socessu Argi equos-pascentis

multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,

divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona :

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,

tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,

dereliquit avibus capturam et prædam futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;

multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,

Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium

Athenarum.] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo

suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum

nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,

ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum

in navibus cavit, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγύνων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 290 κύματα τε τροφόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
 ἔνθα διατμήζας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
 ἤχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαδάνου ἄμφι ῥέεθρα.
 ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη,
 ἔσχατι γὼρ Γόρτυνος, ἐν ἡρωιδεῖ πόντῳ·
 295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὀλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπυλάδεσσιν ἔαζαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολὺν βίστον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ζὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοῖνι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετας δ' ἤνασσε πολυχρῆσοιο Μυκλήνης·
 τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλυθε διος Ὀρέστης
 ἄψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοί δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο·
 αὐτῆμαρ δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δῆθ' ἀδόμων ἄπο τῇλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὔτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσιν ὁδὸν ἔλθης.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἐλπιτότ' ἔτι θυμῷ
 320 ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' ὀλωνοὶ
 αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι σὺν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πᾶρ δέ τοι ὕψος ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσσονται
 ἐς Λακεδαίμονα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδ' ἂν φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ εἴκειν
 δῆθ' ἀθεῶν ἐν δαιτὶ θασασέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 340 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero Invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretæ admovit;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluentia.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrentis*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.] Hæc quidem eo venere: vix autem effugerunt mortem
 viri: at naves ad saxa *allisas* fręgerunt
 fluctus: sed quinque naves cæruleis-proris
 Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
 Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristitia,
 occidens Atriden: subactus-est autem populus sub illo.
 Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis;
 at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepukralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi:
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus: ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcumque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum: unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magni-umque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis:
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat:
 mendacium vero non dicet: valde enim prudens est.
 Sic dixit: sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva:
 O senex, profecto hæc recte dixisti:
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuno et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia; hi vero auscullarunt locutæ.
 Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;
 juvenes vero crateras coronarunt potu;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἄθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἴεσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείῳ θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὧστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ,
 ὃ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὐτ' αὐτῶ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἐγὼ γε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 325 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὕτως μὲν νῦν σοι ἄμ' ἔβεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 330 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἴπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δημηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 335 Ἔνθα κε λευξάμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἤσθην μετὰ Κaucωνας μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 340 οἳ τοι εὐαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ ἐειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίς, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 345 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 350 Ἀλλὰ, ἀνασσ', ἦλθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
 αὐτῶ καὶ παῖδεςσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχύχας.
 355 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἀλλ' ὅτε δῶμαθ' ἔκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦτο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 360 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσε
 οἶνου ἡδυπότοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὥϊξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρηδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὖχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 365 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.
 Nestor autem detinebat eos incessens verbis :
 Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lænæ nec stragula multa *sint* in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos senioreme-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.
 Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius coelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filia Jovis ægidem-tenentis.
 Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔθαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεοίοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθοῦση ἐριδούπῳ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' ἐϋμμελίην Πεισίστρατον, δορκαμόν ἀνδρῶν,
 δς οἱ ἔτ' ἡϊθέος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχρὶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινά λῆχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
 λευκοὶ, ἀποστίλδοντες ἀλειφατος· οἳς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔσεκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμειέ· Αἰδώςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκηπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐλες ἀολλέες ἡγερέοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἐπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ᾗτοι πρῶτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,
 420 ᾗ μοι ἐναργής ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίοנד' ἐπὶ βοῶν ἵτω, ὄφρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἴων ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύο οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελéstῳ
 ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν· αὐτοῦ ἀολλέες· εἰπατε δ' εἰσω
 δμῳῇσιν κατὰ δῶματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίνυνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νῆος εἷσης
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 σπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποϊήτόν τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἐπειτα βοὸς κέρασιν περιχεύεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κερῶν Στρατίος καὶ διὸς Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σπ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὀξὺν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρεῖς ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' οὕξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adluce cælebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclutam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cælati-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervam
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 feriit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐχένιους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦζαν
 θυγατέρες τε νυοὶ τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ γθονὸς εὐρυοδείης
 455 ἔσχον· ἄτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, δρχαμος ἀνδρῶν.
 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἶμα ρύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυσχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάθ' καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 165 Νέστορος ὀπλοτάτῃ θυγατρὶ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἄμφι δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσπασίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' ὃν γε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαινυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἑσθλοὶ ὕροντο,
 οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσοῖς δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 475 Παῖδες ἔμολ, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύξαθ' ὕφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευζαν ὕφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἶα ἐδοῦσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 παρ' ὃν ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, δρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν· [δρῶν,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἄμφι ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντῳ τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀφειδὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον δδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντῳ τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae-sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.
 Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.
 Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.
 Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.
 Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.
 Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
 Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Quæ in Lacedæmone facta.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱὸς ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος φ' ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ρηξήνορος υἱεὶ πέμπεν·
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ἠπείσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν δ' ὅτ' ἐπ' ἔκ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστῳ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασσειν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρη,
 ἥς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἐρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἥ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὅς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὕφερες μέγα δῶμα
 γαίtones ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἔμελλετο θεῖος δοῖδός,
 φορμίζων· δοῖω δὲ κυδιστητῆρ κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίδνουσιν κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτὴν τε καὶ ἔπαιον,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωκ καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
 στήσαν· ὃ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀρχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπαιον περὶ πτόντα προσήυδα·
 Ξείνῳ δὴ τινε πτόντα, Διοτρεφῆς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγαλοῖο ἔκγονοι.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφῶιν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ἥς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηβοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἄτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὡς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἱ καὶ ποθὶ Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἰζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἔς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνὸς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι εἰς αὐτῶν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεισιν κάπησιν,
 παρ' ὃν ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμειξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφῆος βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὕφερες Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἔς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὁμοῖα λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

HOMERUS.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat , ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes ,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant ,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem ,
 Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum ,
 vicini atque amici Menelai gloriosi ,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor ,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos ,
 illo cantum auspicante , saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi ,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus ,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum ,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti *adsunt* , Jovis-alumne o Menelae ,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos ,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu ,
 antea : at nunc quidem, veluli puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia ,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis ,
 ad labra descendentes perpolita, lavarunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

60 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἐξ ἑαυτοῦ ὄροντες ἐξόντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χερνύβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνουσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδ' αὖτ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτὶ δὲ χρυσοῦν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφί τιθαι· χρύσεια κύπελλα.]
 Ἴω καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 66 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἴτινές ἐσθον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολώλε τοκίων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφέων βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
 67 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦντα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ὅπ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθασαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σκῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοίωθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καδ δώματα ἤχηεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τάδ' ἀσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρόντωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξένετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦτε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἢ κεν τίς μοι ἐρίσσειται, ἢ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀδοσάτω ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἔνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπίδευής οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρεῖων, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπητανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ὅπως ἐγὼ περὶ καῖνα πολλὸν βίον συναιγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
 λάθρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει· ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὐ μάλα ναϊετάοντα, κεχανότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἱπποπόδοιο.
 100 Ἀλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἄχευών —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέττομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 πύχουμαι· αἰψήρως δὲ κόρος κυρσοῖο γόοιο —

et lenas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebece,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coqus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit anrea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam citis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* periiit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 arisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium laud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sum.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque hierus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periire
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et desflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσον δδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωομένῳ· ἐπεὶ οὐτὶς Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσα' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει θγ' ἢ τέθνηκεν· δδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς εἶπτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ὕμνον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 γλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμηρίζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.
 120 Ἔως δ' αὖτ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεις ὑποφόοιο
 ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακτῶ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκιππῆ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἀλογος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακτὴν τάλαρον θ' ἐπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματα ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
 135 ἡλακτὴν τετάνυστο, ἰοδνεφές ἔϊρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποτὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἤγ' ἐπέεσσιν ὅσιν ἐρέεινεν ἑκαστὰ·
 Ἴδμεν δὴ, Μενελάε Διοτρεφές, ὅτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐγετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γὰρ πῶ τίνα φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσορώσαν —
 ὡς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὸς εἴκειν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅς· ἐμεῖο κυνώπιος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πολέμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ εἴσκει·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆι
 μυθεόμην ὅσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοὶ, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 γλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενελάε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium- causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius- gratia, qui mihi somnum invisum- facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus- est,
 quanta Ulysses molitus- est et pertulit : huic autem destina-
 tum- erat] ipsi dolores ut- forent, mihi vero mœror semper gra-
 vissimus] de- eo, quoniam diu longe- abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus- sit : deflent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob- patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de- patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte- tecto
 egressa- est, Dianæ aureum- arcum- habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene- factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra- circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita- erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa- erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelae Jovis- alumne, quosnam hi
 hominum se- profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis- est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus- est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulysse
 loquebar, quanta ille, ærumnas- patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.
 Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelae, Jovis- alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστὶ, νημεσσῆται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόεθηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὴν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὅφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δὲ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἵκεθ', δεῖνεν' ἐμείοι πολέας ἐμώγησεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἐλθόντα φιλητέμεν ἔρχομαι ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπερὶ ἄλλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεῆσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἔξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκει ὃ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῶ.
 Καὶ κέ ὅμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένοιο τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφοκαλύψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
 δεῖ κείνων δύστηνον ἀνῶστιμον οἶον ἔθνηεν.
 ὦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν δ' Ἥοῦς ἔκτεινε φαινήης ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσκει· ὃ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν·]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πῖθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέροπον· ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥως
 195 ἔσεται ἡριγένεια· νημεσσῶμαι γέ μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δεῖ κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἴκροισι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάχιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴσμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, περὶ μὲν θέλειν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ βέξειε, καὶ δεῖ προγενέστερος εἶη —
 τοιοῦ γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάσεις·
 βρεῖα δ' ἀργύρωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ὄλεον ἐπικλώσει γαμέοντι τε, γεινομένοιο τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτοὺς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cuius nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Etsane ei in Argo condidisset urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremissem amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.

Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurora interfecit splendidae inclytus filius:
 huius ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alias te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsis in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-conandum: sed et Aurora
 adierit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 deflere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducanti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐτύχθῃ·
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθεν περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβρόζειεν, ἔπην χρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλῃ κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάρῃοιεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δηϊόων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλείστα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρὸς δὲ ἑκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ
 ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήονος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κέλευσε τε οἶνοχοῆσαι,
 ἐξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἄτρεϊδῆ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύνανται γὰρ ἅπαντα —
 ἵτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθος τέρπεσθε· εἰκόστα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεύος ταλασφρόνος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τὸδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, θοὶ πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσας,
 245 σπείρα κακ' ἀμφ' ὦμοισι βαλὼν, οἰκῇ εἰκότως,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρυάγχιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤσκειν,
 δέκτη, δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελοσ κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάκνησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷ᾽ ἀνέγνων τοῖον ἰόντα,
 καὶ μιν ἀνηρώτων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόσον καὶ χρίον ἔλαιῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὦμοσσι καρτερὸν ὄρχον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναχέει χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἦδῃ μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἄψ' οἰκόνδ'· ἀτὴν δὲ μετέστενον, ἦν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵτης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cœnæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Egyptia ; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genera.

Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denno verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
 viro-um fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in aedibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis aerumnas Achivi.

Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 viro-um hostium ingressus-est urbem latius-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui ne-utiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eum igno-
 rant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibisque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *famam* reportavit multam.
 Ibi alia Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero desiebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illic cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὰν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασφρόνος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἱππῶ ἐνὶ ξεστοῖ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελυσεμέναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δς Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοι Δηϊφόβος θεοεικελὸς ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περιστείχας κοῖλον λόγον ἀμφοφώσασα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἄριστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσους ἄλχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντες
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' ὅς ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζεν
 κωλεμέως κρατερῆσι, σώσσει δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόρρα δ' ἔχ', ὅρρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγιον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅρρα καὶ ἤδη
 295 ὑπνῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 ὧς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῆσι κέλευσεν
 δέμναι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορεῖσαι τ' ἐρύπερθε τάπητας,
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 300 Αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσai,
 δέμνια δὲ στόρεσαν ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἥρωας καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη ταυόπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλέμαχος δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δειρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἥρωας,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡλυθον, εἰ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 Ἐσθίεται μοι οἶκος, οἷοι δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους ὄμιος, ὅττε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatam ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramur exsiliences
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 larnasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 stirrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

- 320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰχάνομαι, αἳ κ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν δλεθρὸν ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπουπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας.
- 325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδομένοσ μελίσσσο μηδ' ἐλαίρουν,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον σπῶας ἤντησας ὅπουπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἢ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσεν
- 330 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆνσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.
- 335 Ὡς δ' ὅπότεν ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενίας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἀγκυα ποιεῖντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
- 340 ὣς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ, τὸ πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
- 345 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμυλῆσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' αἶ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρὲς εἶποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
- 350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοισθ' θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἐπειτὰ τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
- 355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
ἤνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
- 360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεῖοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ βρά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
- 365 Πρωτέος ἱφθίμου θυγάτηρ, ἀλίῳ γέροντος,
Εἰδομένη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' ὅλῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
- 370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἀγχι στᾶσα ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Νῆπιός εἰς, ὧ ξείνε, λίην τόσον, ἢ χαλῖφρον;
ἢ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμυρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verescundans blandiariis, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum infert.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisique sunt omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevique-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua earum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detingis, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥ τις σὺ πέρ ἐστι θεῶων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάσῃ καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λαλαδέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, Διοτρεφῆς, αἶ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅτι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
 οἰχομένον σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδῶν ἢ προδαίεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἷσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολλῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἁλὸς πολυθενθεὸς ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγῶσα, ἄμ' ἥοι φαινομένηφιν,
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφύῳα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἠδὲ ἴδῃται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πῶεσι μήλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθὶ δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἄλῃζαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσῳ ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῆς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 καὶ τότε δὴ σῆσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως· εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῖσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Λυτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, θῶ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videoor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum profisciscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare profisciscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcumque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero plucæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum expirantes maris perprofundi odorem.

Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinus-numeravit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete oblucantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcumque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum profisciscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦα, πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποῖθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κολπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δολον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάφασα' ἄλῃσιν
 ἦστο μένουσα· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὐνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἄλιστρεφῶν ὀλωτάτος ὀδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἑσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ βίνα ἑκάστω ὅηκε φέρουσα,
 ἡδὺ μάλα πνέουσας, ὅλεσσε δὲ κῆτεος ὀδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετλητότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ἐ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφάας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώρχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 οἴσθη δολον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ἐ γέρων δολῆς ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠϋγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνεται δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψηπέτῃλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμνόμενος ἔχομεν τετλητότι θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ἐ γέρων, ὀλοφύῃα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὅφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχυσάμενος; τέο σε χρή;
 465 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμων[εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 470 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδησε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ καλὰ ἀναβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 475 σὴν ἐς πατρίδ' ἰκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς βέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 480 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 καὶ τότε τοὶ δώσουσιν δῶδον θεοὶ, ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit rosels-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpeisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectique corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-possset?
 sed ipsa nos servavit et excoxitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venere confertæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesæ : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui coelum latum teneant :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἀνωγεν ἐπ' ἡροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἵεναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελίω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὐδὲ Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
 ἥ τίς ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἥ φιλῶν ἐν χερσίν, ἔπει πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρσαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃται.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγες δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Ἕϊς δ' ἔτι που ζωὴς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιγῇρέτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἐκφυγὲς Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθῃ·
 φῆ β' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαΐτιμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὖτις ἔπειτα τραινᾶν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μέινει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ β' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθῃ·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλυνεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺν δὲ που ἐκφυγὲς Κῆρας ἀδελφεὸς ἦδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶν δρος αἰπὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μέγαλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχάτην· οἷα δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἄψ δὲ θεοὶ οὐρὸν στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δὲ μὲν χαίρων ἐπεβήσето πατρίδος αἴης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ἐν ῥα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθαι παριῶν, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολιγὴν ἐφράσσατο τέγνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐλείκοσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόγον, ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Ὑπὲρ δὲ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπτοισιν καὶ ὄχεσιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὸτ' ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν
 535 δακτύλῳ, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ ψάτῃ.

eo-quod me rursus iubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a Troja profecti,
 an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti sunt, multi vero relictii;

duces autem duo soli Achivorum ære-oricorum

in reditu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto.

Ajax quidem apud naves domitus est longis remis instructas.

Gyris eum primum Neptunus admovit,

petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-

peccatum :] dixit *vel* invitis diis se evitaturum magnos fluctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis

percussit Gyraeam petram, et abscidit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit

mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;

eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi perit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit

in navibus cavis : servavit enim *cum* vgnenda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum abreptum procella

pontum per piscosum tulit, valde ingemiscientem,

agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes

prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,

retro vero dii ventum verterunt, et *illi* domum venerunt

sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,

et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso

lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem especula conspexit speculator, quem constitue-

rat.] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,

ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno

strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturs ad ædes pasto-

ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-

chinam :] electis per populum viginti viris optimis

constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-

rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,

cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum pernicii reduxit, et trucidavit

convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδων ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατακλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦθελ' ἐτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθη,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεὺς υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινα δόμοιεν ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι.

Ἢ γὰρ μιν ζῶν γε κιχῆσαι, ἢ κεν Ὀρέστης
κτείνειν ὑπορθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχυμένω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπαυε πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
δστις ἐτι ζῶς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀχυμένω περ, ἀκούσαι.]

Ὡς ἔφραμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψοῦς, ἣ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρταιμοι καὶ ἑταῖροι,

560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἑλύσιον πεδίον καὶ πότματα γαῖης

ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθ'·

565 τῇ περ ῥηίστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·

οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυρνεύοντος ἀήτας

Ὀκεανὸς ἀνήσιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι.

570 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἔμ' ἀντιθέοις ἐτάροιςιν

ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,

575 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα διάν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἕϊσθαι·

580 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·

ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,

στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἔόντων,

585 γεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἐν ἄσβεστον κλέος εἶη.

Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἰδίδωσαν δέ μοι οὖρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμένειν ἐνὶ μεγάροιςιν ἐμοῖσιν,

ὅρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·

καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum sequebantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi contractum est carum cor;

Stebam autem in arenis sedens; nec mihi cor

volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,

tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei fili, longo tempore indies inenter sic

flcas, quoniam non remedium aliquod invenimus: sed ci-

tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes

interfecit praeviens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus

rursus intra pectus, etiamsi mœsto, letabatur:

et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,

qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mœstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:

filius Laertæ, in Ithaca sedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,

Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelaë,

in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ

immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis

ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,

coenamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris conederunt;

ordine autem sedentes cauum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,

constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedavèram deorum iram sempiternorum,

aggressi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redi: dederuntque mihi ventum-secundum

dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus mæis,

donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona;

590 τρεῖς ἵππους καὶ δῖφρον ἐύροον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἀλυσσον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμὲθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχόμην
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπασσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύχεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἱθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς παλὺς, ἐν δὲ κύππειρον,
 πυροὶ τε ζεαί τ' ἡδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἱθάκῃ οὐτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών·
 αἰγίβοτος, καὶ μάλλον ἐπήρατος ἵπποδότοιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππηλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἷθ' ἄλλ' κεκλίσταται· Ἱθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χερσὶ τέ μιν κατέρειξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἰματὸς εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἱ ἀγορεύεις·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ', ὅσος ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω δ' ἀλλοτρίων καὶ τιμῆστατόν ἐστιν.
 615 Δῶσόν τοι κρηττέρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἄπας, χρυσῶν δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρωις,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θῆ' ἑὸς δόμος ἀμφοκαλυψεν
 κείσθ' ἐμε νουστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεοῦ βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα ὄνον·
 σίτον δέ σφ' ἄλσχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστῆρες δὲ πάροινεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θῆτι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἄρχοι μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἄριστοι.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρομενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥ καὶ οὐκί,
 διππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδμήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασάμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀγρῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ τε σὺδῶτη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ὥχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντ'; Ἱθάκῃς ἐξείρετο ἢ ἔοι αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
 Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi taedio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
 Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratum :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcumque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-reditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite-intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinoum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigena domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim po-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆγές τε δμῳές τε; δύναίτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπήυρα νῆα μελαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἷος Φρονόιο Νοθήμων ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε ἀνὴρ τοιαῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζει; χαλεπὸν κεν ἀγῆνασθαι δόσιν εἰη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἱ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ ββαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 χθιζὸν ὑπιοῖον· τότε δ' ἔμειν νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέρωσιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἄμυδις καθίσαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἷος,
 ἀγνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελαιναι
 πῖμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·
 Ὡ πόποι, ἥ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὅδ' ἔδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τῶσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτως,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἀρξεί καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς δλόσειε βίην, πρὶν ἤμιν πῆμα φυτεύσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 670 ὅρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι ἠδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτιλλεταί· εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθος, ὅς μιν μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μένδων, δὲ ἐπύθετο βουλὰς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἐκὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαίνον.
 Βῆ δ' Ἰμεν ἀγγελίων διὰ δώματα Πηνελόπειῃ·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσνύδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόβειαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἥ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαίφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 ὅλος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπόν·
 ἐν δῆμῳ; ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κείνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἱ γὰρ θῆ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?
 Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellent apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
 Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.
 Sic igitur locutus abiit ad domos patris.
 His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens: furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitit juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.
 Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.
 Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.
 Neque inde Penelope per-longum tempus fuit in scia
 sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum-esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;
 Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremam nunc hic cœnent!
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audiistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.
 Ille vero nunquam omnino malo quemquam affectit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.
 Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μοῖσι τετῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν ὅξει γαλκῶ,
 οἴκαδε νισσόμενον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 ἐς Πύλον ἡγαθήην ἢ δ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμρασὶ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόσι πλησθέν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὀψέ δὲ δὴ μιν ἐπεσσειν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴγεται; οὐδέ τί μιν χρεὼν
 νηῶν οἰκτοῖον ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλός ἔπποι
 ἀνδράσι γίγνονται, περώσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἦ ἴνα μῆδ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
 πατρός ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄγος ἀμπεχέυθη θυμοῖσιν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἐτλη
 δῖον ἐφύζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυχμήτου θαλάμοιο,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' αἰδὼν γούσσα μετηύδα Πηνελόπεια·
 Κλυτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι δμῶν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλετα θυμολέοντα,
 725 παντοῖης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀντρεῖψαντο θύελλαι
 ἀχλὺ ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεγέμεν μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὑπόπ' ἐκείνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλειπεν.
 735 Ἀλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιούση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὲ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
 740 ἐξελλῶν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάσιν
 ὃν καὶ Ὀδυσσεὺς φησὶαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατὰκτανε νηλεὶ γαλκῶ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 745 Ἦ δέ· ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἠδὲ ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουςα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἀλλ' ὀτρυνάμενη, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἔλοῦσα,
 εἰς ὑπερῶν ἀναβῆσα σὺν ἀμυριπολοῖσι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem ; ille vero profectus-est ad-quærendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedæmonem divi-
 nam.] Sic ait ; illi vero ibi soluta-sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit ; atque ei oculi
 lacrimis impleti-sunt, clara autem ei detenta-est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta-est :
 Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquatur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque ani-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicæ ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
 præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ-sunt :
 quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audivi.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquaque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
 aut me mortuam in aedibus reliquisset.
 Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertæ hæc omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deplorat, qui cupiant
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclæa :
 puella cara, tu quidem me interfice sævo ære,
 vel sine in domo ; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia ; præbui autem illi, quæcunque ju-
 bebatur,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abiisses se rescivisses ;
 quo ne flens corpus pulcrum læderes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐρε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἷω
 755 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιδάδω
 ἔρθεσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερέρει καὶ ἀπόπροθι πύονας ἄγρους.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, στέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἦ δ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἑλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέων, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἴποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πύονα μηρὶ ἔκην,
 765 τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι φίλον υἷα σώωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορόντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλολύξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ἡμάδθησαν ἀνὰ μέγαρα σκιδόντα·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορόντων·
 770 Ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασιλεῖα
 ἀρτύνει· οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος υἱὲ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγέληται καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρον ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἥρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄριμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἦ δ' ὑπερῶν αὖθι περὶ φρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' αἰσιτος, ἄπαστος ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσ', εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν δαίῳ,
 δέσας, ὅπποτέ μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῳσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὖθε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδούλον ποιήσε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμη, κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος ὅπυιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πάμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος ὀείοιο,
 800 εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖο τὲ δακρυρόντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένην ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ὥστι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplicā Minervae, filiae Jovis aegidem-tenentis :
 haec enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadae
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervae :
 Audi me, aegidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in aedibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per aedes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo caedes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionalis-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes periclitamur
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigrae :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cornam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimae, filiae magnanimi Icarii :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ardes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad serae lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

- κλαίειν, οὐδ' ἀκράχθῃ· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.
Τὴν δ' ἡμίεβ'· ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἡδὺ μάλα κνώσσοις ἐν ὄνειρέϊσι πύλῃσιν·
810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλε', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλεαι παύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νῆδος, [γος]
ἡπίος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μάλλον δδύρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἦν οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδὲ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἡρῆσαντο πρῆρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλαΐρει·
ἢ νῦν με πρόηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.
830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοὶ τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον διζυρὸν κατάλεξον,
εἴπου ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡέλιος,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμύλια βάζειν.
Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοίας ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κόουρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.
Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦος δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὤρνετο, ἦν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
6 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

flere, neque affligari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.
Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :
Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum mala machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.
Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.
Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.
Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivate is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.
Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.
Proci vero conscensa nave navigabant humidus vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλει γάρ οἱ ἔων ἐν δόμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 μή τις ἔτι πρόσφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα βέζοι.
 Ὡς οὔ τις μὲνεται Ὀδυσσεύς θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμῶασιν,
 οἰκᾶδε νισόμενον· ὁ δ' ἔθη μετὰ πατρὸς ἀκούην
 20 ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἦδ' ἐς Λακεδαίμονα διᾶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμπων ἐπισταμένως — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκεῖται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλαιμετέες ἀπονέωνται.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῶδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἡματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίθωλον ἱκοίτο,
 35 Φαιάκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάσιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 40 εἴπερ ἀπήμιον ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λῆϊδος αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντου·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῃ ὄρνιθι ἰοικώς,
 ὅτε κατὰ δεινὸς κόλπους ἄλως ἀτρυγέτοιο
 ἰχθὺς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμυ·
 τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀρχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' εἴουσιν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδὸς ἥπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα σπέος ἔκτετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναίεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν εἴουσιν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀζμῃ

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 scepterifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-querendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua viro-um oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.

Pieriae autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶδαι,
 δαιομένων· ἢ δ' ἐνδον ἀοιδιάουσι· ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιομένην, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαιεν.
 — Ὕλῃ δὲ σπέος ἀμυρὶ περύκει τηλεθώσασα,
 κλήθρη τ' αἰγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκωπῆς τ' ἱρηκῆς τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλῃαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώουσα, τεθῆλῃ δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρήνη δ' ἐξείης πύργους ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναί ἀλλυδὶς ἄλλῃ.
 Ἀμυρὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελίνου
 ὀγλεον· ἐνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 ὠγῆσάτο ἰδὼν καὶ τερψείῃ φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἦνθα σὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔω ὠγῆσάτο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεύα μεγαλήτορα ἐνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε κατήμενος· ἐνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρβείνε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν ὄρνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' οἱ φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπεο πρῶτέρω, ἦνα τοι παρ' ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέῃπνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
 καὶ τότε δῆ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾶς μ' ἔλθοντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἡνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι δι' ὑρῶτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίττοντο,
 ἥ σφιν ἐπώρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πελασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἡνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἵσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissillis thyiæque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul aedes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem agidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnant
 novennio; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerissime :
 non enim ei hic sors est ab-amiciis seorsum perire;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἐστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔρχον ἀλλων,
 οἷτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσας' ἀκούτην.
 Ὡς μὲν, ὅτ' Ὀρίων' ἔλτο βοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ ρεῖα ζῶντες,
 εἰς μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποχομένη κατέπεφνεν.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἴλασα, μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νεῶν ἐνι τριπόλιν οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοὶ, βορρὸν ἀνδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβαῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφρασκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι·
 ἐρβέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δὲ μιν οὕτῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πόντια Νύμφη
 150 ἦϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιδίων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
 ὀακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 ἰόστον ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδ' ἀνε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱάεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσεφώνεε διὰ θεῶν·
 160 Κάμμορε, μὴ μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόλκεο χαλκῷ
 εὐρείαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἴματά τ' ἀμφιέσω πέμψω δέ τοι οἶον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit: exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Improbi estis, dii, invidi prae aliis!

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire

palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidebatis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum Iasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta est amore et cubili, novali in tertiato; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus cornusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem

solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine

Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[tibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,

ipsum vero luc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-exciebam et nutriebam, ac dicebam me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes. Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem argidem-tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere; valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socu, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolomis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus est internuntius Argicida:

sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,

ne-forse tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida:

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,

ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem: neque unquam oculi

a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas

ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem:

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta est nobilissima dearum:

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas

consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere

latam ratem: ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum

imponam animo-gratum; quae tibi famem arceant:

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
αἶ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 ὃς μιν φέρετοί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μῆδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σθένει, σχεδὴς ἐπιβαίην,
εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
χερὶ τέ μοι κατέρεξε νῆπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥ δ' ἄλιτρός γ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύουσα.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδὲ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλέημων.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαῖνε θεοῖο.
Ἴηον δὲ στείος γλαφυρὸν θεὸς ἦδ' ἐκαὶ ἀνὴρ·
195 καὶ β' ὃ μὲν ἐνθα καθέζετο· ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἔδωδ' ἄν,
ἔσθην καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς· οὐλοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίῃν ὁμοῖα καὶ νέκταρ ἔθηκ' ἄν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειδῶν ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἔδθητύς ἦδ' ἐποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπηξ.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
κῆδ' ἀναπλήσῃ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατος τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεται ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν θνη κείνης γε χερσὶν εὐχομαι εἶναι,
οὐδέ μ' αἶμα, οὐδὲ φην· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ζοικεν
θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πόντα θεὰ, μὴ μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγ' ἔχοντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἰκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βράϊσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voverint, qui cœlum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimis-
sionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem mar-
is,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales
veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim,
nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
nullum mihi ipsi damnum nialum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum,
manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens;
qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui.
Sciat nunc hoc Terra et Cœlum latum superne,
et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum
jusjurandum gravissimumque est beatissimis diis :
non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.
Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcumque mihi quidem
ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret.
Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi
animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum
celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ.
Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir :
et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat
Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum,
ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.
Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini;
ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.
Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
Ac postquam saturati-sunt cibo et potu,
inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dea-
rum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
siccine vero domum caram in patriam terram
protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.
Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est
dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,
certe hic manens apud me hanc domum custodires,
immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi
tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.
Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse,
nec corpore, neque habitu : quandoquidem mihiime decet
mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse
omnia omnino, quod te prudens Penelope
forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :
illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers.
Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus,
domumque redire, et reditus diem videre.
Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

- τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 ἤδη γάρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
 κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
- 225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
 ἔλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχῶ σπείους γλαφυροῖο,
 τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
- Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
- 230 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυί,
 καλὴν, χρυσεῖην κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 καὶ τότε Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
- Δάδα μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
 235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 στελεῖον περικαλλές ἑλαινόν, εὖ ἐναρηρός·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὖζοον ἦρχε δ' ὁδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 κλήθρη τ' αἰγιερός τ', ἑλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
- 240 αὖα παλαι, περὶ κήλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἑλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 ἡ μὲν ἔθη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
- Αὐτὰρ ὁ ταίμεντο δοῦρα· θοοὺς δὲ οἱ ἦνυτο ἔργον.
 Εἴκοσι δ' ἐκβάλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῶ,
 245 ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
- Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
 τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν,
 γόμοισιν δ' ἄρα τήγνε καὶ ἀρμονίῃσιν ἀρῃεν.
- Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ
 250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 τόσπον ἔπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας Ὀδυσσεύς.
- Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποιεῖν ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκνέιδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἱστὸν ποιεῖ καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
- 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὅφρ' ἰθύνοι.
- Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
 κύματος εἰλαρ ἔμην· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
- Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
 ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσας καὶ τά.
- 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδῃσεν ἐν αὐτῇ·
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγνε κατεΐρυσεν εἰς ἅλα διαν.
- Τέτρατον ἡμάρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 εἰματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
- 265 Ἐν δὲ οἱ ἀσχὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
 κωρύκῳ· ἐν δὲ οἱ ἅψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
- Γηθόσυνος δ' οὐρῶ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.
- 270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντως,
 ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
 Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὅψε δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει.
- 275 οἷη δ' ἀμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-arummarum animum :
 jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
 fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
 profecti autem hi in-secessu speluncae cavæ
 oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
 ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
 tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
 pulcram, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :
 et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
 æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
 manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
 dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
 insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procerae creverant,
 alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
 aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procerae creverint,
 ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille caedebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
 Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
 lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
 terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
 clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
 onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
 in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
 faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
 prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
 fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
 teriam.] Interea vero lineæ attulit Calypso, nobilissima dea-
 rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
 vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :

ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
 vestibisque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
 alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
 in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
 ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
 sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
 Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
 Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
 quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
 sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ, διὰ θεάων,
 ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορευέων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιδόντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῇ·
 εἶσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἔξ Αἰθιοπῶν ἀνῶν κρείων Ἑννοσίγῃων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἐρώσατο κηρόθι μάλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἅμῃ Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέσιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἐνθα οἱ αἶσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ διζύος, ἥ μιν ἰκάνει·
 290 ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθουνεν ἄελλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
 γαίαν ἡμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρος τε δυσαῆς
 καὶ Βορρῆς αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γέννηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιστῆφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπιστέρχουσι δ' ἄελλαι·
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰτῦς δλεῖρος.
 Τριμεάκκαρος Δαναοὶ καὶ τετρακίς, οἱ τότε δλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπιστῆναι
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρώεες ἐπέβρεψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δὲ με λευγαλέω θανάτῳ ἐνίκαρτο ἀλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐέλιξεν.
 315 Τῇλε δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσε· περὶ δὲ δάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προρέχε· μέσον δὲ οἱ ἴσθον ἔαξεν·
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος βρομῆς.
 Εἴματα γάρ ῥ' ἐθάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῶ.
 Ὀφρὲ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμυρ
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδὴς ἐτελήθετο, τειρόμενός περ,
 325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 ἐν μέσση δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλευίνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόνον ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Ὡς δ' ἔειπε ὀπιρινὸς Βορρῆς φορέησιν ἀκάνθας
 αἶμα πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terra: Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.
 Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :
 Dii honi! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.
 Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.
 Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .
 Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit ?
 Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia perfi-
 ciuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 ium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.
 Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
 die illo, quando mihi plurimi aeratas hastas
 Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.
 Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.
 Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
 Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
 Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.
 Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.
 Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, densæ autem inter se cohererent :

330 ὡς τὴν ἄμ. πέλαιος ἀνέμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρὴ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρώς Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήςσασα,
 335 νῦν δ' ἄλως ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 "Ἡ δ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔγοντα·
 [αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἰπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσασατ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι·
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ, τόδε κηδεμόνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
 ἄμβροτον· οὐδὲ τί τοι παθεῖν θεὸς οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 ἅψ ἀποδυσάμενος βαλεῖν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κηδεμόνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυπεν.
 Αὐτὰρ δ' μερμήριξε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποθῇναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκὰς ὀρθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδομένην, ὅθι μοι φάτο· φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονήσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσγων·
 αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομαι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοήσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμψ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυσε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κηδεμόνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλῃ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηχόμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρῖνων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἄλῳ κατὰ πόντον,
 εἰσέκων ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε χελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.
 Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :
 Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.
 Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohaeserint,
 tandiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.
 Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 [dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :
 Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ aedes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 εἷος ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγεῖν
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἥδ' ἐγαλήνη
 ἔπλετο νημεμένη· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσιδε γαῖαν,
 ὅζυ μάλα προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίωτος παίδεσσι φανήη
 395 πατρός, δὲ ἐν νούφω κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσγων,
 ἀπρὸν τηρόμενος, στυγερός δὲ οἱ ἔχρας δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τότε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιδῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιδάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόγθαι γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆων ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν σπιδάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαῖψμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκβασίς οὔπη φαίνει' ἄλδος πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδεδρόμε πέτρη·
 ἀγχιεσθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπως ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέρωσι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάζαν, μελέη δὲ μοι ἔσσεται ὁρμή.
 Ἴδ' ἐκ' ἐπὶ προτέρῳ παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαυτίς ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ εἴ μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἄμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ρινούδ' ἀρύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρῥόθιον δὲ μιν αὖτις
 πληῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἐμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκναὶ λαίγγες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ρινοὶ ἀπέδρυνθην· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ οὐστηνὸς ὑπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis appareret
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et caram cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnam animum :
 Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetraui,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litoraque obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptanus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem lateratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæcis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluius autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi-jam infelix præter-faturn perisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἐξαναδὺς, τὰτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆξ, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐρεύροι
 440 ἡϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὲ οἱ εἴσατο χώρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξ' αὖτο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθὶ, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκῆται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βρόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 150 Ἄλλ' ἑλείριε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν βρόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ πόλῃσε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἐκαμψεν,
 χεῖράς τε στίβαράς· ἄλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήχιε πολλή
 ἂν στόμα τε βῖνάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 καίτ' ὀλιγηπελών, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἱκάνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλμυρῆντα μεθῆκεν·
 ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ βρόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνώ
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆχιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκῆδέα νύκτα φυλάξω,
 μὴ μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλῃς ἐέρσῃ
 ἐξ ὀλιγηπελῆς δαμάσῃ κεκαρτήτοα θυμόν·
 αὐρῇ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὴν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθέη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δαΰσατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνοισι,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διὰ μένος ὕγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἐβαλλεν,
 480 οὐτ' ὄμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς·
 δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 δασσον τ' ἡεὶ δύο ἡεὶ τρεῖς ἀνδρας ἐρυσθαί·
 485 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ὃ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὖτοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraque obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.
 Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.
 Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per-rosque, naresque] ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 recedens] juncu incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.
 Illa quidem inspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τ' ἀχίστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἀφίξις εἰς Φαίακας.

Ὡς δ' μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχού Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδής,
εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφειστῶν·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἤρχε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα.
15 Βῆ δ' ἔμιν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὃν ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausικαὰ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκότερον θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιῇ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ δηλικὴ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausικαὰ, τί νύ σ' ὧδε μεθήμινα γέινατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννυθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἴωμεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοῖ φαينوμένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔφομαι, ὅφρα τ' ἀχίστα
ἐντύναι· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔσθι καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότερυνον πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρό,
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγχι σιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλιν.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπῶσα ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀδλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἰθήρῃ
45 πέπτται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacæas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum viro-um populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperca,
prope Cyclo- pas, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato demitus, ad-Oreum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendi-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se illiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eam loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hec instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.

Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.
 Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔχειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαιε τοκεῦσιν,
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχήσατο δ' ἔνδον ἔοντας.
 Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπρόφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 65 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στήσας φίλον πατέρα προσέειπεν·
 Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσεαις ἀπήνην
 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι δερπυμμένα κεῖται;
 80 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἔοντα
 βουλὰς βουλευέειν καθαρὰ χοροὶ εἴματ' ἔχοντα.
 Πέντε δέ τοι φίλοι υἱεὶ ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
 οἱ δὲ ὄπλιοντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλάθοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
 85 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
 Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομήναι
 πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 Ἔρχευ· ἀτὰρ τοι δῶμες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
 70 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν δῶμέςσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπὶ θύοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἀμαξάν ἐυτροχὸν ἡμιονεὶν
 ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζευγὰν θ' ἐπ' ἀπήνη·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,
 75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐυζέστῳ ἐπ' ἀπήνη·
 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεδῆσεν ἀπήνης —
 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 80 ἔλως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σγαλόεντα,
 μάστιγας δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·
 αἱ δ' ἄμωτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
 οὐκ οἶν' ἄμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο βόον περικαλλέ' ἔκοντο,
 ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορείει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
 ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πέρα δινήεντα,
 90 τρώγειν ἄγρωσιν μελιθέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·
 στείβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,
 ἔξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἑλὼς, ἥχι μάλιστα
 95 λαίγυγας ποτὶ χέρον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἑλαίῳ,
 δεῖκνον ἔπειθ' ἔλονται παρ' ὀχθησὶν ποταμοῖο·
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάσθην δμῳαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus. 7

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-sollio, quæ eam excitabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est somnium.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus, patri caro et matri: deprehenditque eos, intus dum-essent. Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus, pensa versans marina-purpura-tincta: ipsum autem foras egredientem convenit ad inclytos reges in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est: 8

Pater care, non jam mihi apparaveris currum excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent? Et vero te ipsum decet inter primores versantem consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem. Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt, duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes: hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes, ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit: verebatur enim floridas nuptias nominare patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone:

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi: ceterum tibi famuli apparabunt currum altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Hi quidem foras currum agilem-rotis nullinum instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru: virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras; et eas quidem deposuit bene-polito in curru; mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum, varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit utre in caprino; (puella vero conscendit currum:) dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum, ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illæ vero accepit scuticam et habenas pulcras, percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulorum:] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum pervenire,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua pulcra proflebat, etiam admodum sordidata quæ-purget: ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum, ut-carperent gramen dulce: ipsæ vero a curru vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam: constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes. Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes, ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum lapillos ad litus abluebat mare.*

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo, prandium inde sumserunt ad ripas fluvii: vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore. Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταῖτ' ἄρ' ἐπαιζόν, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὐρέος ἰοχέαιρα,
ἢ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροις καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
105 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Αἰητῶ
πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύξας' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἴματα καλὰ·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεία·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅδ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τῶν αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
120 ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡὲ φιλοξεῖνοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
ὥς τε με κούρων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἰ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς περὶήσομαι ἡδὲ ἴδωμαι.
ὦς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πόρθρον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποθώς,
ὅστ' εἴσ' ὕμμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἢ οἴεσιν,
ἡὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ,
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν ἐπὶ λοκάμοισιν ἐμελλεν
μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖώ γὰρ ἴκανεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἀλμῇ·
τρέσσαν δ' ἀλλυδὶς ἀλλῇ ἐπ' ἡϊόνας προὔχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἢ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνόμμαι σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἔσχω·
εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆβον ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, caput-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphae, filiae Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excellebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcræ-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamant. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni'
anne hi injuri sunt et feroces, nec justis?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegetet circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
lore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filia magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- τρισμακάρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνιζ μήτηρ,
 185 τρισμακάρες δὲ κασίγνητοί· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσπόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσχομένους.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔζορον ἄλλων,
 ὅς κ' εἰς ἐδόνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγίγγεται.
 190 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσροώντα.
 Δῆλόν δ' ἤ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶν
 φοίνικας νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἥλλον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 195 τὴν δόδον, ἥ δ' ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὣς δ' αὐτῷ καὶ κείνῳ ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν' ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαί τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνοισι βλάσθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 200 Χοιρὸς ἐξικοστῇ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, κραίπναι τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ἠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάθθαλε δαΐμων,
 ὅφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ οἶω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 205 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμεν· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 210 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῆς·
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὴ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχρητον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 215 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἤυδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔωικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει δόθον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 220 καὶ πού σοι τά γ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσῃσι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὢν ἐπέοχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 225 Φαίηκες μὲν τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔγεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήθε μοι, ἀμφιπόλοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 230 ἢ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται,
 δηϊότητα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 235 ἔσχατοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palma recens germen succrescens vidi :
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus) in-ea profectioe, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admiorque, obstusque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum :
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia : nunc tamen huc me coniecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere : te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrium pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam : non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor : *tum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiant ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulis contra allocuta-
 est:] hospes : quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique :
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino :
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant :
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit :
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare : a Jove enim sunt omnes

ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θδ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι χέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωνον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετῴδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὦμοιεν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἥ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἰπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίξετο διὸς Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὦμοις·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμή·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει δμοῖας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνῆρ·
 ἴδρις, δν Ἡρακλῆος δέδαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 235 ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὦμοις.
 Ἐξέτ' ἐπειτ' ἀπάνευθε χιών ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 καλλεῖ καὶ χάρις στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι μετῴδα·
 Κλυτέ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ὅμοιος, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἔμοι τοιάδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδω αὐτόθι μέμνεν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' ἐπὶ καὶ ἦτοσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἀλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεύξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 Ὀτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἱμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδῶσέμεν ὅσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλα ὧδ' ἔρδεις· δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μετ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que, et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatae sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro *ei* aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluente.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ
 At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir-
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero *is* opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, scorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque *is* bibeat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβείομεν — ἦν πέρι πύργος
 ὤψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλης,
 λεπτή δ' εἰσίθη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφελλίσσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω.
 Ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φάρετρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νῶν καὶ νῆες ἔϊσαι,
 ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶ πόσιν θάλασσαν —
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσω
 μωμεύη — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφύαιοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νύ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Νausicaά ἐπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτίνες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸν καταβὰς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποιομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσυλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γάνοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε βέροι,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρός καὶ μητρός ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχ' κελεύθου,
 αἰγερῶν· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἐνθα δὲ πατὴρ ἐμοῦ τέμενος τεθάλυτά τ' ἄλῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἐνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰκόθεν ἡμεῖς
 ἀστυδεῖ ἔλθωμεν καὶ ἱνώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπε ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκῶθωσι καὶ αὐλή,
 ὥκα μάλα μεγάραιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἦ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωγῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατὴρ ἐμοῖο θρόνος ποτιέκλινται αὐγῇ,
 τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὧς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητὴρ ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad-urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcrer vero portus ab-utraque-parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis ibi statio* est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcrerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratium :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos potaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicue sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occulerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genus manus
 extende nostræ, ut rexitur diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-sedificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μᾶστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἠνιόγειεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοί
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόω δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἤρᾳτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 ῥαισιμένον, ὅτε μ' ἔρβραι κλυτὸς Ἴννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλσεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὐπω φαίνεται ἐναντίη· αἰδέτο γάρ ῥα
 330 πατροκασιγνήτον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν
 ἀντιθέη Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δ' μὲν ἔνθ' ἤρᾳτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστν φέρεν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασιγνήτοι δὲ μιν ἀμφίς
 5 ἴσταντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυνον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦτε· δαίε δὲ οἱ πῦρ
 γρυῖς Ἀπειραῖη, θαλαμηπῶλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπειρῆθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔζελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκαςσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νηυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [θήνη·
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἱερὰν νήν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβολήσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἔξ ἀπῆς γαίης· τῷ οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, *ita* ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (*arte*) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia: magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoou autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus et auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulnis in aridibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cenam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspicere, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησιν

35 λαΐτμα μέγ' ἐκπερούσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
τῶν νέες ὠκείαι ὥς πετερόν ἢ νόημα.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵγνια βαῖνε θεοῖο.

Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη

εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥά οἱ ἄγλυν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεύς ἡμένας καὶ νῆας ἕϊσας,
αὐτῶν θ' ἥρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,

45 ὑψηλὰ σχολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μῦθον ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὔτος δὴ τοι, ξείνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
περραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆς βασιλῆας,

50 δαΐτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσσι κίε μηδὲ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.

Δέσποιναν μὲν πρῶτα κίχῃσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων

55 τῶν αὐτῶν, οὔτερ τέκον' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γείνατο καὶ Περύβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,

ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερθύμουςι Γηγάντεσσιν βασιλευεν·

60 ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα

Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσει·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.

Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
75 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα

65 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖτιν,
καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,

δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
Ἦς κείνη πέρι κῆρι τετιμηταί τε καὶ ἐστὶν

70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὧς εἰςορόωντες,

δειδέχεται μῦθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γὰρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ·

οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λυεῖ.
75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,

ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑφόροπον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινὴν·

80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκνὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἔε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ὑρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.

Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἢ ἐς σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὑπερῆες μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἢ ἐς σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὑπερῆες μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.

Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.

Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva

sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,

sublimia, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges

epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior

operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:

Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui quidem genuerunt Alcinoon regem.

Nausithoam quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,

minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium

Nausithoam magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoomque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia

relictæ] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,

quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata

et a caris liberis, et ab ipso Alcinoos,

et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.

Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;

quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,

spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-

lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At

Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.

Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,

domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἑστασαν οὐδὲν,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορῶνι.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτρεθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωος ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἔννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριάζοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπιητανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἑστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντας νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναικες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώσιν καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμηναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσίῳ δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκες περὶ πάντων Ἰδριεὶ ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἔλαιυνέμεν, ὃς δὲ γυναικες
 110 ἰστὸν τεγγῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 — Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυρώων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλθλάται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόοντα,
 115 δγγιναι καὶ βοῖαι καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόουσαι.
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χειμάτος οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγγην ἐπ' ὄγγην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλῳ ἐρρίζονται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡέλιῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιητανὸν γανώσκει·
 ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδναται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἑσάν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔω θήησατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἰσω.
 Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν εἰσκόπων Ἀργεῖφόντη,
 ὃ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίετο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem coromæ ex cya-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus claudabant:
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucētes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum: circa autem eam septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitis-sunt, perenne florescentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi domo decorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἡέρα ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 ὄφρ' ἔκετ' Ἀθήνην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὁρώοντες· ὁ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοὺςδε τε δαιτυμόνας τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος·
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας ἔσθ' ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
 θᾶσσον· ἐπεὶ δὴ δηρὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἶπόν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 παρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἅπῃ ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἦρως Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξείνον μὲν γαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόμεναι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξείνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύχεσσι κελύεσθον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 165 στείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὅπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥσπερ ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνῳ εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάναυσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 στείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὅπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξείνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretenque et Alcinoon regem.

Circumjecit autem Aretæ genubus manns Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 coenam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argentum lebetem
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et *edebat*, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonous autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.
 Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδέ τι μισσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένην νήσαντο λίνῃ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις θανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηνανόωνται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτάς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἐνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξύμβληται δότις,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥς περ Κύνκλοπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φύην, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστίνως ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰζὺν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσασίμην,
 ὅσσα γε δὴ εὐμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπησάι ἔσασατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἧοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίπτοι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, διωῶάς τε καὶ ὑπερσφές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῃ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φῆρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξαι.
 Ὡς γυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' καίεται,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψὼ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta decorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul-cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in-patriam,
 quamvis multa passum; conspicatum me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubaturi fuerunt domum unusquisque.
 At in sedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter-eos vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis et unde es hominum? quis tibi haec vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-coelestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec decorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δούστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς ἔλασσε ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοτι πόντῳ.
Ἐνὸ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλῶν νεὸς ἀμφιελίσσης
ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί, ἐνθα Καλυψὺς
255 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκῶς ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶτα πάντα·
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.
Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψὺς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἄμβροτα εἵματα ἔσσαν·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀτήμονά τε λιαρὸν τε.
Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἡμᾶτα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοντα
γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
270 δυσμῶρ' ἦ γὰρ ἐμελλον εἶτι ξυνέεσθαι οἴκῳ
πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κῦμα
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινά στενάχοντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσχέδαο· αὐτὰρ ἐγὼ γε
νηγόμενος τόδε λαΐτμα διέτμαγον, ὅφρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμα· ἐπὶ χέρσου,
πέτρης πρὸς μεγαλήσι βαλὼν καὶ ἄτερπέϊ χῶρῳ·
280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆγον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι ἐείσατο χῶρος ἀριστος,
λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεισον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἄμβροστέ νύξ
ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
285 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
εὐδὼν παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῖχ' ἐνόησα θυγατρὸς
παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἐην εἰκυῖα θεῆσιν.
Τὴν ἰκέτευσα· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμέροτεν ἐσθλοῦ,
ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
295 Ἡ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἶθοπα οἶνον,
καὶ λουστ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἵματα· ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθεῖην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalem et senii-expertem per-dies omnes :
sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus arummiis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-oncussor ;
qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in rate vehementer ingemiscientem veli.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens nabam retro, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
congressi : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflicta corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore tuæ vidi filiæ
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflicta, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νεώκεε κούρην [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 306 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δείσας αἰσχυνόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δῶς ἧλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἰσιμα πάντα.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλόν,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὖθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὖριον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδημημένος ὕπνω
 λῆξαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πρὸ τοι φίλον ἔστί·
 εἶπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης·
 τὴν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυον, Γατῆιον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
 ἤματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπῆλυσαν οἰκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσασιν πυκινὸν λῆχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὀρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποιήται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἑίστατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς δ' μὲν ἔθνα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθούσῃ ἐριδούπα.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὶ δόμου βήηλοιο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινά λῆχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jossit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceretur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt pertranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro ventientes.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves mee et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lanasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes ;
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoos vero decubuit in-penetrâli domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσεύς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχeto Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιόωσα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅρα ξείνοιο πύθησθε,
 δὲ νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 πάντων ἐπιπαραγχεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰπὺς ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Καρπαλλίμως δ' ἔμπληγτο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονος. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεοπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς μιν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσιν γένοιτο,
 δεινός τε· αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεν δημηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.
 Ξείνος δὲ, οὐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἥ ἐπὶ πρὸς ἡοῖων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπροσθεν εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἐκβήτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκήπτουχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ βᾶ θεὸς πέρι δῶκεν αἰοδὴν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεδαῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκήπτουχοι· κῆρυξ δὲ μετώχeto θεῖον αἰοδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευε, ἐπὶ δὴν ἄλός ἀτρυγέτοιο.

ODYSSEÆ VIII.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope *invicem* : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :

Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.

Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati-sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum proceriorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulysssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoos concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.

Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.

Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.

Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram *domum* profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri

sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,

Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus *eum* impellit ad-caren-
 dum.] Sic igitur locutus præivit ; ac simul sequebantur

sceptrigeri : præco autem arcescebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta

iverunt, ut præceperat Alcinoos, ad litus maris infructuosi.

60 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νητὶ μελαίνῃ,
ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν ῥ' ἵμεν Ἀλκινόοιο δαίφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλήντο δ' ἄρ' αἰθοῦσαι τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔρευσεν,
66 ὅκτω δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδῶν,
τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοιδήν.
67 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
κάδ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 παρ δὲ δέπας οἴνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγει.
Οἱ δ' ἐπ' οὐαῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰοδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
αἰμης, τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν·
75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλῆος,
ὃς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖῃ
ἐκπάγλως ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νῶϊ, θε· ἄριστοι Ἀχαιῶν θηριώοντο.
Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθήῃ, θο' ὑπέρβη λαΐνων οὐδὸν
γρησόμενος· τότε γὰρ βα κυλινδετο πῆματος ἀρχή
Τρωσέ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς. [σεῦς
Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορούρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
85 κακὰ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοιδὸς,
δάκρυ' ὁμοζάμενος κεφαλῆς ἅπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν στείσασκε θεοῖσιν.
90 Αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, καὶ στρύνειαν αἰδεῖν
Φαίηκων οἱ ἄριστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτος καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
95 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαίηκεςσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
ἡδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἔλσης
φόρμιγγός θ', ἡ δαίτῃ συνθήροός ἐστι θαλεῖ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
πάντων· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
οἶκαδε νοστήσας, ὅσων περιγυγνόμεθ' ἄλλων
πύξ τε παλαισυσύνῃ τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
imposueruntque malum, et vela navi nigrae,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite; atque vela alba expanderunt.
Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
perfecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves :
quos excoriantur curaruntque pararuntque epulas gratas.
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,] in-medio conviviarum, columnæ longæ acclinans :
et e paxillo suspendit citharam argutam,
ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
præco; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-coelum latum pervenit.
contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
oraculum-petiturus : tunc enimolvebatur mali principium
Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.
Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplice sumto, libabat diis.
Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinous vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum; graviter autem suspirantem audfuit.
Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :
Audite, Phæacum ductores atque principes :
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharæque, quæ convivio comes est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
nugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

105 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 Κἀδ' ὃ ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάρου
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῷ, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος,
 110 μυρίοι· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὄρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θόων, Ἀναβησινεὺς τε,
 Ἀμφιάλος δ' οὐδὲ Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογίῃ ἴσος Ἀρῆι,
 Ναυβόλιδης θ', ὃς ἀριστος ἐννὶ εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλίοις τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κόνιντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀριστος ἐννὶ Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὄσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκεθ', οἱ δ' ἑλίκοντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπαιδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 οἶδὲ τε καὶ δεδάσκα· φυῆν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε στίβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥθης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγώ γε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπας.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τίνα που δεδάσκα· εἴκοι δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' τι πόσσιν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκίδασθον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νῆυσ τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κῆδεά μοι καὶ μέλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὁμωτέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζω
 ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, prævit; filii vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex ædibus
 præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretimeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineusque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus-erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relictī sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatū denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agile, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis contractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, *fac*-periculum; pelle autem mœstitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulyssees:
 Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consensu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξείνε, δαήμονι φωτὶ ἔϊσκω
 180 ἄλλων, οἳα τέ πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῶ' ἅμα νηϊ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶν, ὅτε πρηκτῆρες ἕασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἧσιν ὁδαίων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 185 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν εἵπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
 Οὐτως οὐ πάντεςσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἄλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουν· ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει
 αἰδοὶ μελιγίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὥς εἰσορώσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστεύεται ἔπεισιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφύλιός ἐστι.
 Ὠρίνας μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν δῖω
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἤβῃ τε πεποίθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγμένα τε κύματα πείρων.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσοι' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
 Ἡ βὰ καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
 μέζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ οἷω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν βὰ περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξεν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρταιμοι, ναυσίχλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ βίπης· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξείνε, διακρίνει το σῆμα
 ἀμφαφών· ἐπεὶ οὐτὶ μεμιγμένον ἐστὶν ὁμιλῶ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔχεται οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γρήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων ὄνυχ' ἑταῖρον ἐνὲά λεῦσσε' ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσειν ἢ τοσσούτον ὀϊομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη θυμός τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῦξ ἢ ἐκάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτις μεγάρω,
 πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξείνος γάρ μοι ἔδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὴ κείνός γε καὶ οὔτις ἀνδρὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόχῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔα δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (eloquentia) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.

Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-æe.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (jactuum
 ceterorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpaudo ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcumque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] inapiens vero ille et nullius-pretii est vir,
 quicumque cum-hospite contentationem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Ἰὼν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναινομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι ἀεθλοῖ.
 215 Εὐ μὲν τόσον οἶδα εὖξοον ἀμπαράσθαι·
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, δίστευσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
 ἄγχι παρastaίεν καὶ τοῖα ζοῖατο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοῖα ζοῖατο· Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προπερέστερον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐθέλησαι
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκει· ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοῖα ζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῶ.
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρελθῇ
 Φαίηκων· λίην γὰρ ἀεικελῶς ἐδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομίδι κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς αὐμειδόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νεῖκεσεν ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτις ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἵπης ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, ὅα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἑξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε,
 εἰματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαίηκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὅς κ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φιλοισιν,
 οἶκαδὲ νοστήσας, ὅσον περιγινόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ αἰοδῇ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἣ πού κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 ὅσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμνήται δὲ χρυτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆβαι ἴσταντο, θαήμονες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θείον ποσσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me aio longe praestantiorum esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senec-
 tutem] pervenit in ædibus; iratus enim cum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicunque norit sua mente idonea loqui:

verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quatiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 imicationes admirabatur pedum, stupescibatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὔστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν·
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ δ' ἵμεν ἐς χαλκεῖνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς·
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὖθι μένων·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἧτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἵμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολλὴ φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλασκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἱσχανῶν φιλότῃτος εὔστεφάνου Κυβερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνήθεντες.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 οἶχται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄσπαστον εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεγνέοντες ἔχυντο πολὺφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ χυλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδελὸν Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε
 ἡπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτι μοῖ αἵτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύο· τῷ μὴ γείνασθαι ὀφείλον.
 Ἄλλ' ὀφείσθ' ἵνα τῷ γε καθεύδετον ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα, μίνυνθ' ἄγε, κειόμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσεται ἀμφω
 εὐδῆν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 εἰς ὅκα μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κόρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris, ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-mollens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illis manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant : circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolesabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcraque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuât sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

- 320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐθέθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέας δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαῖήοχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλυτέραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέγνας εἰσροῶσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχanei τοι βραδὺς ὤκυν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἡφαίστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
 ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 χωλὸς ἐὼν, τέχνησιν· τὸ καὶ μοιχὰ γρ' ὀφείλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
 ἦ βρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὐθεὶν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπολλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρονες ἀμψὶς ἔχοιεν,
 ὑμεῖς δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 αὐτὰρ ἐῶν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἡφαίστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετροέοντα προσεΐδα·
 Αὔσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 350 μὴ με, Ποσειδάων γαῖήοχε, ταῦτα κέλευε·
 δεῖλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαϊ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίγῃων·
 355 Ἡφαίστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχῃται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.
 360 Τὸν δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυγαῖς·
 ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ
 365 ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοδὸς αἶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾶξ ὀρχήσασθαι, ἔπει σφισιν οὕτως ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφρίγγαν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πολύβιος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum: venit Neptunus terrae-concussor: venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deae manebant praepudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum; immensusque inde exortus est risus diis beatiss, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus celerem:] ut nunc Vulcanus, qui est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum, nunquid in vinculis velles fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent; vos autem inspiceretis dii, omnesque deae: at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes, repensurum-esse aequa omnia inter immortales deos.

Huic autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terrae-concussor, haec jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos, si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terrae-concussor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus abierit fugiens, ipse tibi ego haec persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

haec autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Haec igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phaeaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Ili igitur postquam pilam pulcrum in manibus acceperant, purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόνετα,
 375 ἰδνωθείς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀεθελίς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποτὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένοι· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπῳ δρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσφώνειε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτοισι μετηύδα·
 Κέχλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες·
 ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ζεινήιον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γάρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἄρχοι κραίνουσι, τρικαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἧδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνέικατε τιμῆντος·
 αἴψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀλλήες, ὅρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἱγ' χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρῳ· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἧδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγάρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγγάλκεον, ὃ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρεῖ, κολῶν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβαχται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπάζασαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι δλθια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποτὶ μετόπισθε γένεοιτο
 415 τούτου, θ' δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὧμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῇ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνεν ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θές φᾶρος εὐπλυνὲς ἧδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱγ' αἶψα, θερμέτε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λοεσσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrasas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consensu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses:

Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatōres esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacæ remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-manus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte præmiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem *τοῦτον*-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:
 et hæc in *domum* Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ *sit* optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, *tepefacite*que aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δόρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
 δαίτι τε τέρπηται καὶ αἰδοῖς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
 χρύσειον, ὅρρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ἦς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶσιν ἔειπεν,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλοῦσαι.
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλον,
 μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅπποτ' ἂν αὐτε

445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλεν

ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιδον δ' ἄρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἀνέγενε,

450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 θερμὰ λούετ'· ἐπεὶ οὕτι κομιζόμενος γε θάμιζεν,
 ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
 τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶν ὥς ἐμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἥδ' ἐ χιτῶνα,
 ἔκ ῥ' ἀσάμινθου βὰς ἄνδρας μέτα οἰνοποτήρας

ἦϊε· Νausicaά δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
 στή ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·

θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα

460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζῳάγρι' ὀφέλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Nausicaά, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῆς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·

τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶν ὥς εὐχετορήμην
 αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον κερδωντό τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοδὸν
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

475 νώτου ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέλειπτο —
 ἀργιόδοντος ὕδς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
 Δημόδοκω, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνυμένός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰδοῖ

480 τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
 οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ ψῶλον αἰδοῦν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,

convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
 aureum, ut mei memor diebus omnibus
 libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,

in igne ut-ponerent tripodem magnum quam celerrime.

Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:

et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.

Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam

efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,

vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:

inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,

ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum

dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,

statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

varium, quod olim cum docuit mente veneranda Circe.

Ilico autem ipsum mulier-œconomā lavari jussit,

in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo

calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,

ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

circaque ipsum lænam pulcrā jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potōres

ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,

memineris mei, quod mihi primæ vitæ-cōservatæ-pretium

debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-

ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,

domumque ut-veniam, et reditus diem videam:

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim

semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,

Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,

a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedas,

Demodoco; et ipsum complectar, mœstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores

honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos

cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὃς ἄρ' ἔφη κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρωι Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔσχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λήην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖεις,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἐπαθὼν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὅσπερ ποῦ ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 495 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἱ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδήν.
 Ὃς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν εὐστέλμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὃς ἔμην ἐστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
 ἡμεῖοι ἄμφ' αὐτόν· τρέχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢ ἐδιατμήσῃ κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄρκης,
 ἢ εἰπὼν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶ πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουρατέον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρῳέεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦσιν δ' ὡς ἄστῳ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθεν ἐχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶεide πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηϊρόβοιο
 βήμεναι ἤνυ· Ἀργαὶ σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πολέμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶεide κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σέως δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὃς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 525 δευεῖ ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσειν,
 ὅσπερ καὶ ταχέεσσιν ἀπύων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐξιδούσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωχέει· οἱ δὲ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μεταφρένον ἠδὲ καὶ ὤμους,
 εἰς ἕρον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·
 530 τῆς δ' ἔλκεν ὀδύνην ὅτ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβεν.
 Ὃς Ὀδυσσεὺς ἔλεονδ' ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυον εἴβεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἔλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἡμεῖος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήνυδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:

Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.

Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.

Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-
 latis in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum cœtu, tecti equo:

ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.

Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,

aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;

qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 cluisisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes

optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,

ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;

at Ulyssem ad ædes Delphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.

Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.

Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,

urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,

super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,

servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærumnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:

sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,

Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscientem audit:

statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἰδεῖ.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὕτω παύσατ' δίζυροιο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὰ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύη πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι καρδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἶπ' ὄνομα, ὅττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ'· οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊετᾶουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆς.
 555 Εἶπε δέ μοι γαῖαν τε τεγὴν δῆμιον τε πόλιν τε·
 ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομέναι φρεσὶ νῆς.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδὲ τι πηδάλι' ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆς ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερόωσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δόος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴν ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βρασιέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὅρος πόλει ἀμφοκαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἀστιναφῆκε χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τέ πόλεις τ' εὖ ναιεταῶσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλοξέينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπὲ δ'· ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢ δ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' Ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἥ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸς,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρός ἢ πενθερός, οἷτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
 585 ἐσθλός, ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερέων
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem *sanam*.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe *tua*, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus *nomen* imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse *eum*, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; *enarra* et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales *sint*, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero *etiam* quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinavuntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus *nostrum* ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνοῦ ἀπόλογοι. Κυκλωπεΐα.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν ἀοιδῶ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλγῆκιος αὐδήν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγώ γε τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδῶ,
 ἥμενοι ἐξεῖς, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόρος φορέησι καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνετα
 εἰρεσθ', ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναγίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδ' ἔπει μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδὲτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμην τε καὶ ὠλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς Ὕψον—αἱ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίῳ τε—
 τρηγεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγώ γε
 ἥς γαίης δύναιμι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρρυκε Καλυψώ, διὰ θεῶν·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι]
 ὥς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπαρ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Πλίοθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρω· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίσι ἴσῃς.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερχῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγόνειν,
 οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔπων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, quætis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna asserat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspicuum : in ipsa vero monas est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
 aspera, sed bona juvenum-altrix ; nequiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Æææ, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) :] ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἔοντα.
 Ἦθον ἐπιθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὥρη,
 ἡέριοι· τότε δὴ βα κακὴ Διὸς Αἴσα παρέστη,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγείησιν.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἄλγετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 60 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
 ὤλοντο· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτῳ τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλεόμεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρίν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρις ἕκαστον ἄβσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δηωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' αὖρος ἀνεμὼν Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἐπεὶ ἐφέροντο· ἐπικάρσισαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριχθὰ τε καὶ τετραγθὰ διέσχισεν ἱς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες δλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 75 καίμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλοκάματος τέλεισ' Ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἡμέα· τὰς δ' ἀνέμος τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῆς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλά με κῆμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγγεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντι· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθὶνον εἶδον ἔδουσι.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσαμέθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε γῶν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 90 ἄνδρες δύο κρίνας, τρίτατον κήρυξ ἅμ' ὀπάσας,
 οἵτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγαν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν δλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτῶν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ ὅσσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήϊρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειῶν,
 μήπω τις λωτοῖο φάγον νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς βαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini: tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent:] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere: ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum; ingruit vero e-coelo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus: illas vero ventusque gubernatoresque dirigeabant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstiusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum: at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edant.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis:
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam:
 horum autem quicunque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi sentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere;

ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἤδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παιδὼν ἤδ' ἀλόων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἐπειτα λᾶχεια παρέχ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτῆλοῦ,
 ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἵγες ἀπειρέσiai γεγάσιον
 ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδέ μιν εἰσοικνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελόειεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περώσιν θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λιμῶνες ἄλδς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἴεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἔν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλαντας μέναι χρόνον, εἰσέκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύουσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγίρειοι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναίνῃ· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
 ἀτὰρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ Σελήνῃ
 145 οὐρανόθε προῦφαινε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελάσῃσι δὲ νηυσὶ καθελομένη ἱστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινόμεσθα κατ' αὐτήν.
 ὤρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcce sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumere nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.

Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestita omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fuit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes exspectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis agidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δῶδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 180 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέξ' ἔξελον οἶψ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἡέλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινούμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ ποι νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 185 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ὡς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέινετε, ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ ῥ' οἳ γ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ ἐ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάινειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 180 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιτὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπέος εἰδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυγέεσσι λίθοισιν,
 μακροῦσιν τε πίτυσσιν ἰδὲ ὄρουσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀτόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 190 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀδεμίστια ᾗδῃ.
 Καὶ γὰρ θαῦμα· ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίω ὕληεντι
 ὑψηλῶν ὄρεων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρηας ἐταίρους
 αὐτοῦ πὰρ νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδί περισχύομεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἦεντι
 Φοῖβος Ἀπόλλωνος· Ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέας ἐπτά τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δῶδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
 ἡεῖδῃ δμῶκον οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλη ταμίη τε μὴ οἴη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ χρητῆρος δῶδδει,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem] novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum rubrum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto. Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenire, tunc vero decubimus in litore maris. Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi:

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint: utrum illi flagitiosi et feroces, nec just, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere.

Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis. Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contextam: ibi vero inulta pecora, ovesque et caprae stabulabantur; circum autem caula excelsa edificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus. Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire: at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes: habitabat enim in loco arborifero Phaei Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona: auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aque ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
 κωρύκω· αὐτίκα γάρ μοι δῖσας θυμὸς ἀγήνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 215 ἀγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδὸτα οὔτε θέμιστας. [δὸν
 Καρπαλίμω δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμει νομὸν κάτα πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθνεύμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 ἄρνων ἢ δ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεια πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἱέναι· πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιτλείν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιδόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ζείνια δόη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἑτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ καίαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 ἡμενοί, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν δρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἡμελεγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε θύρῃφι,
 ἀρνεῖός τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἶερας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύο καὶ εἰκοσ' ἀμαξαὶ
 ἐσθλαί, τετρακύκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 πόσσην ἠλίσβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
 Ἐζόμενος δ' ἡμελεγεν οἷς καὶ μηχανὰς αἴγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦεν ἐκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπέυσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαie καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ζεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδῶς ἀλάλησθε,
 οἷά τε λῆιστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλῶνται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλίσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φόβῳ γον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπασσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 ὀκαδὲ ἱέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· οὗτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viatica] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,] virum superventurum, ingenti præditum robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascēbat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem stabula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut-sumeremus et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem hædosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: Nos vero perterriti diffugimus in recessum antri. At ille in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris, arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et fœtum submisit singulis. Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum reposuit: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sument, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidias vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam prædones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim contractum est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosam. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridæ Agamemnonis nos-profitemur esse, cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοῦς ἔκείαι τέ τοι εἰμεν.
 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἄμ' αἰδοῖοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὃ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰληλουθας,
 ὃς με θεοὺς κἀλαίαι ἢ δειδόμεν ἢ ἀλέασθαι.
 275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγύχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὰ πολὺ φέρτερόι εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 οὔτε σεῦ οὐθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.
 Ἄλλὰ μοι εἰπ', ὅπῃ ἔσχατος ἰὼν εὐεργέα νῆα·
 280 ἢ που ἐπ' ἐσχατῆς καὶ σχεδὸν, ὅφρα δαείω.
 Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφόρβον προσέφην δολοῖς ἐπέεσσιν·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοστήθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δύο μάρψας ὅσπερ σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτ'. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
 Τοὺς δὲ διαμελείεσσι ταμῶν ὀπλίσσατο δόρπον·
 ἥσθιε ὅς ῥα λῶν ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἐγκατὰ τε σάρκα τε καὶ ὀστέα μουλόοντα.
 Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχεόμεν Διὶ χεῖρας,
 295 σκέτλια ἔργ' ὀρόνυντες· ἀμνηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
 ἀνδρόμεα κρέ' ἔδωκε καὶ ἐπ' ἄκρῃσι γάλα πίνων,
 κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦσαν ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄθριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ διῶν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἡώς,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμέλγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
 310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρψας ὀπλίσσατο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξῆλασε πῖνα μῆλα,
 ρηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥσπερ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
 315 Πολλῇ δὲ βοῇ πρὸς ὅρος τρέπε πῖνα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 ἥ πως τισαίμην, δόλη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦξε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπες γὰρ ἔκειτο μέγα ρόπαλον παρὰ στήθῳ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale munus, sive etiam aliter
 des donum, qui utique hospitem mos est.
 Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :
 Jupiter autem ultor est supplicumque hospitemque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.
 Non enim Cyclopes Jovem ægidem-teneantem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.
 Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.
 Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.
 Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :
 Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terræ,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.
 His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.
 Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.
 Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.
 Ibidem enim et nos perlissemus sæva morte :
 non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admoverat.
 Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et factum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.
 Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponderet.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
 si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.
 Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρόν, ελαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροῖη
 αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐίσκομεν εἰσροῶντες,
 ὅσπον θ' ἱστὸν νῆος ἐεικοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσπον ἔην μήκος, τόσπον πάχος εἰσροάσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσχα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπέλους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
 τριψία ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς δ' ἄν καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος· ἀείρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμμελιν δις καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβροτον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἐπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὲ δύο μάρφας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσούδιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τί, πῆ οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νῆὺς ἐκεκευθεῖ
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἶκαδε πέμψῃς· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτις, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἱκοίτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὐτίς·
 355 Δός μοι ἔτι πρόφρων καὶ μοι τεδὸν οὔνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χείρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπῃσσι φέρει ξείδωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐρισταφύλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἵθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιγχοῖσιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
 Οὐτίς ἐμοίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἢ δὲ πατήρ ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα· καδ δέ μιν ὕπνος
 ῥῆει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 arefactam; eam nos assimilabamus insipientes,
 quantus malus est navis viginti-remis-agitate nigræ,
 onerariæ, latæ, quæ trajicit magnam voraginem-maris:
 tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
 Ah-hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
 et apposui sociis, lævigareque jussi.
 Hi vero lævem fecerunt; ego autem acui astans
 summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
 Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
 quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.
 Ac ceteros sorte sortiri jussi,
 quinam auderet mecum vectem sublatum
 terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere,
 quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.
 Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens:
 continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
 caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam detus sic jusserat.
 Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
 sedensque mulgebat oves et balantes capras,
 omnia faciens rite, et fœtum submitisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cœnam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
 poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
 nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
 condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
 ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabi-
 liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
 accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et exhibit, delectatusque-est
 vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
 rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
 statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 Etenim Cyclopibus fert alma terra
 vinum in-magulis-uvis, et lis Jovis imber dat-incrementum;
 verum hoc ambrosiæ et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
 ter quidem præbui ferens, ter autem is exhibit stultitia.
 Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.
 Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant
 mater atque pater et alli omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat sævo animo;
 Neminem ego postremum edam post suos socios,
 ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
 jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
 capiebat omnium-domitor; e-guttare vero erumpēbat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ δ' ἐρέυγετο οἶνοθαρεῖν.
 375 Καὶ τότε ἔγῳ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδέσας ἀναδύῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαΐνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, γλωρός περ ἐὼν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγῳ ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαΐνον, δέξιν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμοῖς ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφ' ὤπτερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 385 τρυπάνῃ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὅς τ' ἐν ὀφθαλμοῖς πυρίκηκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περίβρεε θερμὸν ἐόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ βίzzαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιγ' ὀφθαλμοῖς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρρίψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευεν, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὄκειον ἐν σπηέσσι δι' ἄκριας ἡγεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' αἶνοντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐδόθησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀπόνους αἶμα τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢε βίηφιν; [μος·
 Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπια πτερόντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅσον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐ πως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάγων τε καὶ ὀδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινά που μετ' ἔσσει λάβοι στείγοντα θύραζε·
 οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως δ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαινον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυθεῖν ἦεν.
 Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ.
 425 Ἀρσενες δῖες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεαῖς εἶρος ἐχόντες·
 τοὺς ἀκίων συνάεργον εὐστρεφεέσσι λύγοισιν,

frustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candeabatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus. Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo foedatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclopas magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an metuis ne quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos deceperat meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palpans, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considebat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent, si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcricque, magnique, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus.

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε πῶλῳ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεψαι αἰνύμενος· ὃ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην, σώοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ'· διες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊς γὰρ ἔην, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 καίμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦῳ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηκον ἀνήμελκτοι περὶ σπηλούς·
 440 οὐθὰτα γὰρ σφαραγέυντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων ὧν ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὧν στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνεϊς μῆλῳ ἔστειχε θύραζε,
 445 ἄλλῃ γὰρ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπτον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλῳ
 ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελεϊμμένος ἔρχεαι οἶων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιδάς· πρῶτος δὲ βοάς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἧ σύγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθείεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴων,
 455 Οὐτίς, ὅν οὐπώ φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλεθρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέεις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, σπητὴ καίνος ἐμὸν μένος ἡλασκάσει·
 τῷ κ' οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἀλλῇ
 θειομένου ραίλιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσει κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὐτίς.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὼν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμῳ δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσαιο δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἰῶν, ἀνὰ δ' ὄφρυσι νεῶν ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πᾶσι ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμῆλλες ἀνάκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ἰδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμῆλλε κυχῆσεσθαι κακὰ ἔργα,
 σκέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξιο σφ' ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθῆμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀπορβήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpabant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :
 Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? nequiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascaris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosiis sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mæcum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.
 Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem hugebant flentes
 At ego non sinebam, sed supercilliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :
 Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.
 Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

κὰδ δ' ἔβαλε προπάρουθε νεὸς κυανοπρώροιο.
[τυτθὸν ἔδευσεν δ' οἰήϊον ἄχρον ἰκέσθαι.]
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
483 τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιβρόθιον φέρε κῦμα,
πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαδὼν περιμήκεα κοντὸν
ᾧσα παρέξ· ἐταῖροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμιν,
καὶ τότε ἐγὼ Κρόκωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
μειλιχίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
495 ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἄγαγε νῆα
αὖτις ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγμαμένου τευ ἡ αὐδῆσαντος ἀκουσεν,
σύν κεν ἀραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆϊα δοῦρα,
μαρμάρῳ ὀκρίονεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἦσιν.
500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν κεκοτησὶ θυμῷ·
Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἰρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώδας ἡμεῖβοτο μύθῳ·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφατ' ἰκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κύκλωπεςσιν·
ὅς μοι ἐφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἰδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγαλήτην ἐπειμιέμενον ἄλκην·
515 νῦν δέ μ' ἔων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκις
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἶνω.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' εἰνία θείω
πομπῇ τ' ἐτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταί εἶναι·
520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἰσω·
525 ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἑννοσίχθων.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηροχε, κυανοχαῖτα·
αἰ εἰπὼν γὰρ σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταί εἶναι,
530 ὁδὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
[υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον εὐκτιμέμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν·
ὅψε κακῶς ὀλοῖτο, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταῖρους,
535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν κῆματα οἶκω.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero *navem* statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi incumbere remis, ut malum effugeremus, capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam his tantum per-mare iter-facientes aberamus, tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos perituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset, collisisset nostra capita, et navalia ligna, saxo aspero coniecit; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum, sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops. si quis te mortalium hominum de-oculi interrogaverit fœda cœcitate, dic, Ulyssem urbium-eversorem excacasse *te*, filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone : dli boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque, Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat, et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas; qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum, manibus ex Ulyssis *me* privatam-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam huc venturum-esse, magno prædicitum robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis, oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam, deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profitetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar : utinam enim *ita* jam animaue et vita te possem expertem factum mittere in domum Plutonis, ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus si revera tuus sum, patremque *te* meum profiteris esse da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram : sero male veniat, amissis omnibus sociis; nave in aliens, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολλὸ μείζονα λῆαν αἰείρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Καὶ δ' ὅτ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 540 τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε χῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθοντες ἐκέλευμεν ἐν φαρμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κλοῖ ἴσῃς.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέζας, μηρὶ ἔκαϊον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰὲν εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὄνεϊατα μυρία κεῖται·
 10 κνίστην δὲ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἤματα· νόκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ· με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decedente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divis, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiæ, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ædes pulcras. [Ia,
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

- 15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῶ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἦδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δῶκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παύεμεναι ἦδ' ὀρνύμεν, δν x' ἐβέλυσιν.
Νῆϊ δ' ἐν γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαινήϊ,
ἀργυρέῃ, ἵνα μήτι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῖναι,
ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νυκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἦδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
αἶσι γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τιν' ἄλλω
δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἶκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο·
ὥδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἵ πόποι, ὥς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, στεύων τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκνέται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κεκμηῶτα καλὰ
ληϊδῶς· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἶκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃ
Αἰόλος· ἄλλ' ἀγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσσοις τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσπῶ ἔνεστιν.
Ἵ εἰφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡδὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκείων τλαίην καὶ ἔτι ζωῶσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κειμήν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
65 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἔταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνυμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἕκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδοκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ἵ εἰφασαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασσάν μ' ἔταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid auri-que et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclityas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescebant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, moerens corde:
lacerunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέλιος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμεῖθεο μύθῳ
 Ἐρρ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζώντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κοιμίζεμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρῶν θυμὸς ὅτ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματὶ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμῳ αἰτὸν πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅτι ποιμένα ποιμὴν
 ἥπυει εἰς ἐλάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 Ἐνθα κ' αὖπνος ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύγχε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἄκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιή δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἳ γ' εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιέλισσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκή δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σέθεν ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον δρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δι' τὸτ' ἐγὼν ἐτάρους προΐεν πύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα χρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκδάντες λείην δδόν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστουδ' ἄρ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ἑυμήληντο πρὸ ἄστεος ὕδρευουσίη,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῳ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστου φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅτις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμῆσατο λυγρὸν δλεθρον.
 Αὐτίχ' ἓνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δῶ' αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ δὲ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ὠλοθεν ὠλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ὁμοκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἳ ῥ' ἀπὸ πετρῶν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναδος κατὰ νῆας ὀρώρει

inaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos.
 Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :
 illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :
 Abi ex insula ocyus, pessime viventium.
 Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus-sit beatis.
 Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.
 Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter gementem.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,
 nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.
 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.
 Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pe-
 cudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.
 Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-
 tra] excelsa est, continenter utrinque,
 litoraue prominentia e-regione sibi-invicem
 in ostio procurunt ; angustus vero introitus est :
 ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.
 Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant
 propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranquil-
 litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,
 illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :
 constitui vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.
 Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,
 fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.
 Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes
 quinam viri essent in hac terra panem vescentes ;
 viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.
 Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra
 ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,
 filiæ eximix Læstrygonis Antiphatæ.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem
 Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;
 illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,
 quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem
 invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.
 Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,
 suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam :
 alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.
 Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes
 vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,
 innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.
 Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis
 jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νῶϊν θ' ἄμα ἀγνυμέναν·
 ἰχθύς δ' ὥς πείροντες ἀτερπέα δαίτα φέροντο.
 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενθέος ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπὲκ καχόγητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἄλλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλῆες αὐτόθι δλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαγήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰατὴν δ' ἐς νῆσον ἀρικόμευ· ἔνθα δ' ἔναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασισμβρότου Ἥελίοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκθάπτες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλος ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἔλυν καὶ φάσγανον ὄξυ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περὶωπὴν,
 εἰ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἰθοπα καπνόν.
 Ὡδε δὲ μοι φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἔλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δαίπνον ἐταίροισιν δόμηναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιλήσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μοῦνον ἔοντα,
 ἔς βρά μοι ὑψίκερων Ἰλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατῆεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πόσιμος δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡέλιος.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρὴν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἶρασ· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥωπᾶς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργουαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχρ' ἐρείδομενος, ἐπεὶ οὐτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεὶρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιδίχοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἀνδρὰ ἔκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ ποικαταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 175 εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπελθῆ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ βοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscidi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 luctantes ex morte, caris amissis sociis.
 Ææam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Æetæ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumpta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudinis*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νιψάμενοι τεύγοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Κάλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζῳός, οὐδ' ὅπη Ἥως,
 οὐδ' ὅπη Ἥλιος φαιεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν,
 οὐδ' ὅπη ἀννέεται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 εἰ τις ἐτ' ἴσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθῶν
 195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἔστεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ καίεται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένους ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δῖχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
 ἡρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὥκα·
 ἐκ δ' ἐθορε κλήρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούωντας ὅπισθεν.
 210 Εὐρόν δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν λάεσαι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθειλξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ γ' ὠρήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῆσιν μακρῆσι περισσαινόντες ἀνέστησαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρεῖ μειλίγματα θυμοῦ·
 ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἐνδον ἀκούον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιοςτος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν ἀοιδίαι — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμικεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἦ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θυράς ὥϊε φαιινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt : abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat. Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis, manibus lotis apparabant eximium convivium. Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt, tum vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii : o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora, neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram. neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus, si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse. Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam, insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit : ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio conspiciat-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero concontractum-est carum cor, recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatae, Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis. Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes : at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios numerabam, ducemque utrisque præbui : alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus deo-similis.] Sortes autem in galea area concutiebamus celeriter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi. Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone. Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes politis lapidibus, conspicuo in loco. Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones, quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat. Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem adulantur; semper enim fert delinimenta animi : sic circa hos lupi fortibus-unguibz, ac leones, adulantur; illi vero timere, ut viderunt terribilia monstra. Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis : Circeen autem intus audiebant cantantem voce pulcra, telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum subtiliaque et venusta et splendida opera sunt. His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum, qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat), sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes. Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σπιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι γλωρὸν
 235 οἶνω Πραμνίῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίχ' ἔπειτα
 βράδω πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.
 Οἱ δὲ σὺν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχοντο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἐδμεναι, οἷα σῦες χαμαιιευνάδες αἰὲν ἐδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἤλθε βοήν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δυνατόν ἔπος, ἰεμένος περ,
 κῆρ ἄχρει μεγάλῳ βεβωλημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πύμπλαντο, γόνον δ' ὤϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·
 Ἥομεν, ὡς ἐκέλευε ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιομένην λίγ' αἶειδεν,
 255 ἡ θεὸς ἡ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὤϊξε φαιινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χαλκείον· ἄμφω δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ἔγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μὴ μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σὼν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίπων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἤδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνίη ἀνδρὶ εἰκῶς,
 πρῶτον ὀπηνήτη, τοῦπερ χαριστάτῃ ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄκριες ἔρχεαι ὅλος,
 χώρου αἰδρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σῦες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

HOMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat ; immiscebatque pani
 medicamina pernicioso, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra has concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus ; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt ; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram.] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus ; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, sletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivinus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse ;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.
 [politis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quedam magnam telani obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens specularbar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quemquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Eurylochæ, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebar ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas ;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

295 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σώσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχει, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφύια δῆνεα Κίρκης.
 299 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἑάσει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει βράδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 303 Κίρκῃ ἐπαῖξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 307 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῇ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἵκελον ἄνθος·
 311 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἅν' ὠλήεσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 315 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὠῖζε φαινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 319 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὅφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 βράδῳ πεπληγνῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 323 Ἔρχοο νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 327 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔ τι πῶιν τάδε φάρμακ' ἐθέλῃθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὅς κε πῆγ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι νύκτος ἀχλὺς ἔστιν.]
 331 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσαι πολύτροπος, ὅντε μοι αἶει
 φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβραπις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὅφρα μιγέντε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελή σοι ἦπιον εἶναι;
 ἢ μοι σὺς μὲν ὄϊας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciose consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam bestorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percussasset, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod nequitiam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est:]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in adibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θαλαμὸν τ' ἵεναι καὶ σῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι τεῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον δμῶσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήσκειραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ ὧ ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς Ἰλαδε προρέουσιν.
 Ἰάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλά,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάρειθε θρόνων ἐτίτανε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τίθει χρύσεια κάνεα·
 ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελιφρονα ὄϊον ἐκίρανα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἔς ῥ' ἄσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποστὴν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδὰτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ στήνῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δὲ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι σὸς ἀναΐδω,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεται οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶμαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δειδίμεν· ἡδὲ γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πτεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λύσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἔρηρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 390 ἔκ δ' Ἰλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσέειπεν ἐκαστῷ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?

Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.

Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes consendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant

quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.

Natæ sunt vero hæ ex fontibus et a-silvis,

ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.

Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,

purpurea superne, inferne autem lintea subiciebat:

altera vero ante solia extendebat mensas

argenteas, eisque imponebat aurea canistra:

tertia autem cratere suave vinum miscebat

dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;

quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat

multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.

Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aheno,

in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,

suavi fusa aqua per caputque et humeros,

donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset

membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,

lenamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;

collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,

pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;

[aquam autem ancilla guttura infundebat ferens

pulcro, aureo, super argenteo lebetes,

ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.

Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,

ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]

edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;

sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum

manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,

prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,

animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?

certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet]

timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:

o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,

prius sustinuerit gustare cibum ac potum,

quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?

Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,

libera, ut oculis videam; dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-sedes transiens exivit,

virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,

exegitque porcis similes novennibus.

Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per ens

valens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβον, ἃς πρὶν ἔφυεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μεϊζονες εἰσοράσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι σῆσσε προσήυδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εἶρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίφρας ἐταίρους,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραυλοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆχοι
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεια πτερόεντα προσήυδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρηνμεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλεξόν ὀλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔψηθε,
 ὅρα ἰδοῖθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἐδοντας· ἐπεταινὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφας φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λέλκους ποιήσεται ἢ ἐλέοντες·
 οἱ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κῦκλῳ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροί ἐταροί, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκας ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρ' ἐπελάσσαι,
 καὶ πηῶ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μειλίχιοις ἐπέεσσιν ἐρήτουν ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἤδ' ἐθαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produserat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.
 Agnoverunt autem me illi, hæseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.
 Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum :
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.
 Sic dixit : ac mihi persuasus est animus generosus.
 Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris :
 Inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.
 Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulæ circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversæ; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt :
 Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.
 Sic dixerunt : at ego eos allocutus sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in ædibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.
 Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est :]
 Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad ædes descensuri? quæ cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :
 hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.
 Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :
 Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire .
 nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.
 Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδοχέως λούσεν τε καὶ ἔγρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἥδ' ἐ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπειτ' ἄλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσατο προσυῦδα διὰ θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὀρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἀλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου.
460 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκων αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον εἰλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχέης Ἰθάκῃ· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδὲ ποθ' ὕμιν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα μὲν ἥματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκχαλέσαντες ἔφαν ἐρήρης ἐταῖροι·
Δαιμόνι', ἦδ' ἡ νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἴης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

475 Ἦς ἔφαν· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκίοεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἐλλιγάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τελέσον μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέσθης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσονται ἦδη,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτίχ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον δόδον τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀἴδαο δόμους καὶ ἐπαινήεις Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίου,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφονεία
495 οἷον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀίσσουσιν.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἤθελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡλίοιο.

Αὐτὰρ ἔπειτ' κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in ædibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lænas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in ædibus.

Hi vero postquam se invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebatur domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, angustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna intulerunt vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra præcordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperæ Ithacæ: nunc vero imbecilles et animo de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in lætitia est, quippe valde multa passi estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolarentur horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor esto patriæ terræ,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt per ædes umbrasas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus prensis supplex oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod præstitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat angustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiæ,
vatis cæci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
solus ut sapiat, reliqui vero ut umbræ volitant.

Sic dixit: at mihi confractum est earum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satius fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 506 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
 ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
 Ἄλλ' ὅπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
 510 μακραί τ' αἰγείροι καὶ ἱτέαι ὠλεσικάρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδωι ἵναί δῶμον εὐρώεντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ρέουσιν
 Κώκυτος δ' ὅς δ' ἑστὶν ὕδατος ἑστὶν ἀπορρώξ·
 515 πέτρῃ τε ζύνεσις τε δῶμα ποταμῶν ἐριδούπων·
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῇν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
 520 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βέξειν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερευσέμεν οἶον,
 525 παμμέλαν', ὅς μ' ἡλίοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 ἐνθ' ὅν ἄρνεϊόν βέξειν θηλύν τε μελαιναν,
 εἰς Ἑρέβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἰέμενος ποταμοῖο βράων· ἔνθα δὲ πολλὰ
 530 ψυχὰι ἐλεύσονται νεκῶν κατατethνῶτων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακεῖαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Ἀἴδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 535 αὐτὸς δὲ ζῆφος δ'εὖ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μὴδὲ ἔαν νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἵμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 540 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφῃ,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ
 545 καλὴν, χρυσεῖήν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἐταίρους
 μελιγίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ἄλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λήην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρῆώς,
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐταρῶν ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam huius itineris dux-erit?
 ad Orcum vero nondum quisquam pervenit navē nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
 generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :
 malo autem erecto, et velis albis expansis,
 sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.
 Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
 ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
 excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
 navem quidem ibi appellē in Oceano profundis-vorticibus,
 ipse vero in Plutonis eas domum aqualidam.
 Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
 Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus;
 rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
 illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
 fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
 primum mulso, deinde vero dulci vino,
 tertium rursus aqua; ac farinam albam insperge.
 Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,
 ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
 te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
 bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.
 Ac postquam precibus oraveris inclitas gentes mortuorum,
 ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
 ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-esto,
 contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multæ
 animæ accedent mortuorum defunctorum.
 Tum vero deinde socios hortare et jube
 pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo arcē,
 excoctas comburere, vota que facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sede, neu sine manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
 tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
 qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
 ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
 tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
 pulcræ, auream; capiti que imposuit calyptræ.
 Atque ego per domos profectus hortabar socios,
 blandis verbis, astans, virum unumquemque :
 Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;
 sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.
 Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
 Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
 Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
 fortis in bello, nec mente sua firmus,
 qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύχεος ἱμέρων, κατελέξατο οἰνοβαρίων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἥσιν
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἦν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχλὴν
 560 ἀσπραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη,
 εἰς Αἶδα δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὃς ἐφάμην τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐζόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόων τιλλοντό τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ἦμον ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάχρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέδρασε δὴν θηλύν τε μελαιναν,
 ῥεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Necyia.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' πάλμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
 ἐν δ' ἰσθμὸν τιθέμεσθα καὶ ἰσθία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάχρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Ἦγες δὲ πανημερίης τέταθ' ἰσθία ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἡἷλιος, σκυῖωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυβύρρου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φαίθων καταδέχεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅποτ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἀψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ἦμον, ὅφρ' ἐς χώρον ἀφικόμεθ'· ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερῆα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ὅφρ' ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ἥσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ γοῇν γεόμεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus-est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam ;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta-est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :
 Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ ,
 animam consulturis Thebani Tiresiae.

Sic dixi : illis vero concontractum-est carum cor :
 desidentesque illic flebant , vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem , feminamque nigrani ,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigræ ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 incendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illi vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmericorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox perniciofa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γυνούμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα καλαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἦθεοι τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νσοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηϊφάτοι, βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπείη ἱαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἑπαιτῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅδ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματα ἄσσον ἔμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπινόρος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθᾶπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέσά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ χθονὸς ἡρώεντα;
 ἐφθῶς πεζὸς εἶων ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶζας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἀσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δὲ μοι αὐχὴν
 65 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχῇ δ' Αἰδόςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γυνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροιςιν εἰλεπες·
 οἶδα γάρ, ὥς ἐνθόνδε κίων δόμου ἐξ Αἰδᾶο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην στήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθᾶπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπεις,
 νοσφισθεὶς, μή τοι τί θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστίν,
 75 στήμα τέ μοι χεῦται πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo aere,
 excoriatis adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabilii Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratus-que-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post te (domi) reliquisti, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æeam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relinquis,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posterì ut-scient:
 et hæc mihi perface, figeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένην συγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἑταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖας,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶντην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρῶν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέσά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἀχέων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡέλιου
ἡλυθες, ὅρρα ἰδὼ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἀπίσχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρρα πῖω καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ἕϊφος ἀργυρόηλον
κουλεῖω ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινὸν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·

100 Νόστον οἰζῆσαι μελιδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θῆσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθεο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε,

105 αἶ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
δμπότε κε πρῶτον πελάσσης εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγῶν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἱφία μῆλα
Ἥελιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
νῆι τε καὶ ἑτάροισ'· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλῦξης,
ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,

115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντος κατέδουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχὸν καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσαι ἐλθών.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν

120 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδὸν ὀξείῃ χαλκῷ,
ἐρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
εἰσέκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους,

125 οὐδ' εὐῆρε' ἐρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
δμπότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὁδότης
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὤμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἐρετμόν,

130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
ἀρνεῖν τὰυρόν τε σὺν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
οἰκαδ' ἀποστελεῖν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλδος αὐτοῦ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
[tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanîni, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-di-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;

hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem

Trinacriam ad-insulam, clapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,

sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena, inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.

Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecalombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

- 135 ἀδελχὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέρην
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλβιοι ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἴρω.
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρῶ ψυχὴν κατατεθνηυῖαν·
ἥ δ' ἀέουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἷον
ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἔοντα. [πεν·
145 ᾧς ἐφάμην· ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔῃς νεκύων κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσσον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἰσὶν ὀπίσσω.
150 ᾧς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅρρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαμενέες· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα,
ζωὸς ὢν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωῖσιν ὀρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὼν ἔόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηνθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἐτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μήτηρ ἐμῇ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλμαι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνεν;
εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἥ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲν παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ἦδη μιν ἔγχειν Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος.
180 ᾧς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῖσσι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦση.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἐκῆλος
185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαΐτας εἰσας
δαίνυται, ὃς ἐπέοικε δικαστολὸν ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμνει
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quae te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : haec tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, haec quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :

matris hanc video animam defunctae ;

illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :

facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;

quemcunque quidem sinas manium defunctorum

ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :

cui vero invidas, ille tibi *tacitus* abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis

Tiresiae regis, postquam vaticinia ediderat.

At ego illic manebam constanter, donec mater

advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,

et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,

vivus quum-sis? difficile vero est haec viventibus videre :

[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluenta ;

Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere

pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti

cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti

in Ithacam? nec vidisti in aedibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :

mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,

animam consulturum Thebani Tiresiae.

Nondum enim prope veni Achaïam ; neque aliqua nostram

terram attigi ; sed semper habens ærumnam erro,

ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum

Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?

utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens

suis mitibus telis superveniens te occidit?

dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,

utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam

virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-

rum.] Dic etiam mihi nuptae uxoris consiliumque mentem-

que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;

an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :

et perquam illa quidem manet afflicto animo

tuis in aedibus ; ærumnosae autem ei semper

consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.

Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed

quietus] Telemachus praeda colit, et convivia æqua

epulatur, quae decet principem virum curare ;

omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet

in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδὲι ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρους τεθαλυῖα τ' ὀπώρη,
 πάντα οἱ κατὰ γούνον ἁλῶης οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήται· εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἄχων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐζει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὖσκοπος Ἰογέαιρα
 οὐδ' ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποχομένη κατέπεφνεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπὶ λυθεῖν, ἦτε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξελετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανορροσύνη μεληδέα θυμόν ἀπ' ὑῖρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχῇν ἐλέειν κατατεθυνηῖης·
 τρεῖς μὲν ἐφωρμύθηην, ἔλεειν τὲ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὄνειρῳ
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀδὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Αἴδαο, φίλιας περὶ χεῖρες βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθαι γούοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηια
 ὠτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πόντια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνασιν·
 οὐ γὰρ ἐστὶ σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν.
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνᾷ, ἐπεὶ καὶ πρῶτα λίπη λευκ' ὀστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἦντ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φῶσδε τάχιστα λυλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπῆσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὠτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηια —
 δσσαὶ ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἡδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἄμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἡγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρόοιμι ἐκάστην·
 230 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 σπασσάμενος τανύχκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶωμ πῖεῖν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἡδὲ ἐκάστη
 δν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἡ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδας·
 ἡ Ποταμοῦ ἡράσασα, Ἐνιπῆος θέλοιο,
 δς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἔησιν·
 240 καὶ β' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐιστάμενος γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχῶντι ποταμοῦ παρελέετο δινήεντος·

strata et lænæ, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per altiore partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisâ ex-membris tollere-sollet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ:
 ter quidem aggressus sum, amplexique eam me animus ju-
 bebat:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus sum:
 Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatæ uxores erant, atque filię;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluviam amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [λύσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλόττι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀπορύλλιοι εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχεαι πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὃς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὑποκουσάμενῃ Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην
 ἀμφοτέρῳ· Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 ναῖε πολύβρῃνος· ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσῶνά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθῶνά θ' Ἰππιόχαρμην.
 260 Ἦν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχέτ' ἐν ἀγκοῖνῃσι ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίμεν εὐρύχορον Θῆβην, κρατερῷ περ ἰόντε.
 Ἦν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρώωνος ἄκοιτιν,
 ἣ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμοννα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρώωνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημαμένη φ' υἱεῖ· ὃ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρξίας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν Θῆβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδα πολάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάρου,
 φ' ἀχρεὶ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσα τ' ἐμνητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 σπλοτάτην κούρην Ἀμφιόνος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυτῷ Ἰφι ἀνασσειν·
 285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωγον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώνοντο περικτίται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἰδίῳ, ὃς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδωκεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλοὶ καὶ βουκόλοι ἀγροῶνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξτελοῦντο,
 295 ἀψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπηλυθὸν ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoris opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque CEdipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores
 patiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήνη εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράχοιτιν,
ἥ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γένετο παῖδε,
300 Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ' ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζος αἷα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράχοιτιν,
εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ δ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαδῶν δὲ γενέσθην,
ᾧ τὸν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάτην·
ὅς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος Ἄρουρα

310 καὶ πολλὸν καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.

Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργιοι.

Οἳ βα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυαἰχίους πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσέφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥθης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφοῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκασάει τε γένος εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
χοῦρην Μίνωος δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεύς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
325 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαίραν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆντα. [λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
330 πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ' φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὐδειν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους
ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μελήσει.

Ἦς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιάοντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·

Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μῆδ' ἐτὰ δῶρα

340 οὕτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης·

[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν.]

ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης

345 μυθεῖται βασιλεῖα περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·

Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φωνήσεν τε·

τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἔγωγε

ζῶας Φαίηκεςσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consi-
lium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem,
quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios,
Castoremque equûm-domitorem, et pugilatu strenuum Pol-
lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra;
qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes,
modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus
mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloei uxorem,
aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse :
et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),
Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten;
quos procerissimos enutrivit alma Terra,
et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.

Novennes etenim hi etiam novem-cubitorem erant
latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.

Qui etiam immortalibus minabatur in Olympo
certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ
Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset.

Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-
comis Latona,] ambos, antequam ipsi sub temporibus pili
florerent, legerentque mentum florenti lanugine.

Plædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen.
filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus
ex Creta in .eminens-solum Athenarum sacrarum
duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana
occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio *damnatam*.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.

Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,
quotquot heroum uxores vidi, ac filias :
prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora
dormiendi *mihi*, sive ad navem celerem digressio ad socios,
sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ;
voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
formaque, magnitudineque ac mente intus æqua?

Hospes vero *itidem* meus est ; unusquisque autem *vestrûm*
particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite,
neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis
bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus :

[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum
loquitur regina prudens ; sed obedite :

Alcinoo autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :

hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego

vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰκόκε πᾶσαν
δωτὴν τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἑμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
355 Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῆμνεν
πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειότερή σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδοῖστέρος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰσορώντες
ἡπεροπῆτά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἳά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, θένε κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς δέ τ' αἰοῖς ἐπιστάμενός κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἰλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὄρη
εὐδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧν δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίῃς ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ὄρη μὲν πολέων μύθων, ὄρη δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουόμεναί γε λιλαιαί, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοὶ φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδε' ἑμῶν ἐτάρων, οἳ δὲ μετόπισθεν ὄλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτήν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπασκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
ἀγνὴ Περσεφόνη γυναικῶν θηλυτέρων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
ἀχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγεραβ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθῳ θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἔγνων δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἴβων,
πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, δρέξασθαι μενεαίνων·
ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι χίχυς,
οἷον περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδων·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἦέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε,

400 ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταυόμενον ἦδ' οἶων πώεα καλὰ,
ἦέ περὶ πόλιος μηχανούμενον ἦδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curae erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
plenius cum manu caram in patriam pervenire ;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem nequitiam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in aedibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in aedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
haec tibi invidere et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malae causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illic
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens ; circumque aliae congregatae erant, quaecumque simul
cum eo] domo in Aegisthi perierunt et fatum obierunt.

Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri laeserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νῆσσι Ποσειδάων ἑδάμασεν,
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
 410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
 δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 κωλεμέως κτείνοντο σῦες ὡς ἀργιόδοντες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοι
 415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖ.
 Ἥδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνᾶς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα σπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῇ δολόμητις
 ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 βάλλον ἀποθνῆσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
 425 νοσφίσατ' οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλεειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·
 οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ κῆς,
 430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
 ἀσπᾶσιος παῖδεςσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔσχα λύγρ' εἰδυῖα
 οἷ τε κατ' αἰσγὸς ἔχευε καὶ ἔσσομένην ὀπίσσω
 ὑπλυτέρησι γυναῖξιν, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐκπάγλως ἤγρηρε γυναικείας διὰ βουλᾶς
 εἰς ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμην' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῇ δόλον ἥρπυε τηλόθ' ἐόντι.
 440 Ὡς ἔφαμην· δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μὴ δ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασκόμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικὸς·
 445 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρῳ Πηνελόπειᾳ.
 Ἥ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νῆπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
 450 ὀλβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος δύνεται ἔλθων,
 καὶ κείνος πατέρα προσπτύσσεται, ἡ θέμις ἐστίν.
 Ἥ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἀχοιτῆς
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἑρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 455 κρύβδην, μὴ δ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναῖξιν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nec me sane in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
 occidit, cum pernicioxa uxore, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
 continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
 qui quidem *mactantur* in locupletis viri præpotentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum credi virorum interfuisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine fluctabat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filię,
 Cassandrę, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capendum*: illa autem impudens
 secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
 quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibi infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenę quidem causa perimus multi;
 tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.
 Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 nen ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
 Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque est, et bene in-mente consilia novit,
 filia Icarii, prudens Penelope.
 Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad *mamillam*,
 infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
 felix; certe enim cum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.
 Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clain, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 480 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐραι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 485 Νῦν μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
 490 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σφέτλιε, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσαι ἔργον;
 495 πῶς ἔτλης Ἀϊδόδε καταθήμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναῖουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ; μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἰ τίνα βουλὴν
 500 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὔτις ἀνὴρ προπάραιθε μακάρτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίμεν ἴσα θεοῖσιν
 505 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρῶεσσιν,
 ἐνθάδ' ὦν· τῷ μῆτι θανῶν ἀπαχίξει, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 [μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραῦδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάροικον ὦν θητευέμεν ἄλλῳ,
 510 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,
 ὃ πᾶσιν νεκρῶεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἐμμεναι ἧε καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 515 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πόλεσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἥελίοιο,
 τοῖος ὦν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 520 πέφρον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖός θ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέω στυζαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἱ καί νιν βιώνονται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 525 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὶς εἰσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 530 Ἦτοι δὲτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν ὀλω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum? Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallem rusticus esse-et mercede servire aliis,
 virum apud inopem, cui haud victus multas esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non. Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcantque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ δὲ ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθὺι μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὄμιλῳ,
 615 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων.
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφρην ἐν αἰνῇ δῆϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἐπεφρην, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ,
 520 ἦρω· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κῆτειο κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα διόν.
 Αὐτὰρ δὲ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὲν κάμ' Ἑπειὸς,
 Ἀργεῖον οἱ ἀρίστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤ μὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἥδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμον· ὅ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ἀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δὲ με μάλα πολλὰ ἰκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κόπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρῶεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἶπην,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχέδιον οὐτασμένος· οἳά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δὲ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔρην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκυῶν κατατεθνηῶτων
 ἕστασαν ἀγνύμεναι, αἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστέχει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ ὄφελον νικᾶν τοῖσδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ἔνεχ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 550 Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ὅλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηΐδων μελιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀγνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἵτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν δ' ἐπὶ μεῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 ἡμέτερον· δάμασσον δὲ μένος καὶ ἀγνήνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 φυγὰς εἰς Ἑρεβος νεκυῶν κατατεθνηῶτων.
 565 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

HOMERUS.

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
 nunquam in multitudiue manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subitus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant moerentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris peristi: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνήτων.
 Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱὸν,
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
 670 ἦμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
 ἦμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.
 Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν,
 675 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
 Καὶ Τίτυόν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν,
 κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πελεθρα·
 γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
 δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
 680 Ἀητῶ γάρ ῥ' ἦλκεσε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
 Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἀλγε' ἔχοντα,
 ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῖν·
 στεῦρον δὲ διψᾶν, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλεσθαι
 685 Ὅσσάκι γὰρ κύμει' ὃ γέρων, πείειν μενεαίνων,
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν' ἀμφὶ δὲ πυσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατακορθεύεν χέε καρπὸν,
 ὄγχυαι καὶ ροῖαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 690 συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι·
 τῶν ὅπ' ἰθύσει' ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιοέοντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσίδον, κρατέρ' ἀλγε' ἔχοντα,
 λαῶν βασιτάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.
 695 Ἦτοι ὃ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
 λαῶν ἄνω ὠθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῖς
 αὐτίς· ἐπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ὥσασκε τιταίνόμενος κατὰ δ' ἰδρῶς
 700 ἔρρειεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
 Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βῆην Ἡρακλεΐην,
 εἰδωλὸν· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρπεται ἐν θαλίσῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
 [παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]
 705 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
 πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν διστόν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
 Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι δορτῆρ,
 710 χρυσεὸς ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες
 ὑσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνῆσαιτο,
 δς κείνον τελαμῶνα ἐῖν ἐγκάτθετο τέχνη.
 715 Ἐγὼν δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσῆδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἃ δειλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγηλάζεις,
 ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο.
 720 Ζήνους μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ οἷζ' ὦν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium, aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis, sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem, sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti, feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum, quas ipse occiderat in desertis montibus, manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium, jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ; duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant, in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus : Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii, ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem, stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum : stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens, toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus. Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum, piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu, ficusque dulces, et oleæ virentes : quas quum recta-leanderet senex in manibus prehendere, eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisypum aspexi, duros dolores habentem, lapidem gestantem ingentem utraque manu. Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque, lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis retro : deinde in-solum volvebatur lapis impudens. Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam, simulacrum ; ipse vero inter immortales deos oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben. [filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.] Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, -avium instar, undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis, nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam, horrendum circumspectans, semper jaculaturus similis. Terribilis autem ei circa pectora balteus, aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant, ursique, agrestesque apri, torrique leones, praeliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque. Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis, et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines, quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum arumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φωτὶ
δεδμήμεν, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
καὶ ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὣς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
630 Καὶ νῦ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
[Θησεῖα Πειρίβοδόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέειρτο μυρία νεκρῶν,
ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει,
μὴ μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
αὐτούς τ' ἀμβάεινεν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
οἳ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κύμα ῥόοιο·
640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκτο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
νησὸν τ' Αἰαίην, θοὶ τ' Ἡῶς ἡριγενείης
οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντοαὶ Ἥελιοιο·
1 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπηνόρα τεθνηῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα ταμῶντες, θο' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρης ἐρετμῇ.
Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διαίπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
ἐξ Ἀΐδου ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
ἤλθ' ἐντυναμένῃ· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
20 Ἡ δ' ἐν μέσῳ στήσῃ μετηύδα διὰ θεάων·
Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπὲρθε δῶμ' Ἀΐδαο,
διθρανεές, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
αὐθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φιν
25 πλεῦσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἧδὲ ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro -
subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
et olim me huc misit , canem ut-ducerem : non enim aliud
existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen .
Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
Mercurius autem me duxit , ac caelis-oculis Minerva .
Sic fatus , ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum .
At ego illic manebam constanter , si quis adhuc veniret
virovum herouv , qui jam olim perierant .
Et adhuc priores vidissem viros , quos volebam quidem :
[Theseum , Pirithoumque , deorum gloriosos filios :]
sed prius gentes congregabantur infinitae mortuorum ,
sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit ,
ne mihi Gorgonum caput horrendi monstri
ex Orco mitteret inclitya Proserpina .
Statim deinde ad navem profectus , iubebam socios
ipsosque inscendere , et retinacula solvere :
illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
ti ,] primum quidem remigatio , postea autem optimus ventus .

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scyllá, Charybdis, boves
Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
navis , et pervenit ad fluctus maris lati ,
insulamque Æeā , ubi Auroræ mane-genitæ
domicilium et chori sunt , et ortus Solis :
navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
atque et ipsi egressi-sumus in litus maris .
Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam .
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
allaturos mortuum Elpenorem defunctum .
Stipitibusque statim cæsis , ubi summum prominebat litus ,
sepeliebamus eum dolentes , uberes lacrimas defundentes .
Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui ,
tumulo aggesto , et desuper cippo erecto ,
fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum .
Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
Circen] ex Orco regressi latuimus , sed valde celeriter
venit , quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
ipsa] panem et carnes multas , et ignitum vinum rubrum .
Et in medio stans dixit augustissima dearum :
Miseri , qui viventes subiistis domum Plutonis
bis-morientes , quando alii semel moriuntur homines .
Verum agite , edite cibum et bibite vinum
hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
navigabitis : atque ego monstrabo viam , ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῦ βλάβη ἀλεγινῇ
 ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φιλῶν ἀπονόσφιν ἐταίρων
 εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἑκαστα·
 35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα πότνια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
 οἷς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξαι, αἶ ῥά τε πάντας
 40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
 Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
 Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
 οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·
 ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
 45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὺς δ' ἀμφ' ὁστεόφιν θίς
 ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ βῖνοι μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,
 κηρὸν δεψήσας μελιθεῖα, μή τις ἀκούσῃ
 τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν αἶ κ' ἐθέλησθαι,
 50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χειράς τε πόδας τε,
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψου·
 ὄφρα κε τερπόμενος σπ' ἀκούῃς Σειρήνοισιν.
 Αἶ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,
 οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.
 55 Αὐτὰρ ἐπὶ δὴ τάς γε παρὲς ἑλᾶσσωσιν ἐταῖροι,
 ἐνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ὅπποτέρη δὴ τοι ὁδὸς ἔσsetαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
 60 κύμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
 Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτήτᾳ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
 τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρῃ·
 65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρβίμιον εἶναι.
 Τῇ δ' οὐπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἱκνται,
 ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαί.
 Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 70 Ἀργῷ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
 καὶ νῦ κε τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 ἀλλ' Ὅρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
 Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 ὀξεῖη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιδέβηκεν
 75 κυανή· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἶθρη
 κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπῶρῃ·
 οὐδέ κεν ἀμβαλὴ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,
 οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰέκοσι καὶ πόδες εἴεν·
 πέτρῃ γὰρ λίς ἐστι, περιεστῇ· εἰκυῖα.

significabo; ut ne-quid malo-consilio damnosus
 aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus est animus generosus. Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum, sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce. Quando verò sol occidit, et tenebrae supervenere, illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis; hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis, sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula: atque ego et omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu vero audi, ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse: Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit. Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit Sirenium, huic nequitiam uxor et infantes liberi domum reverso astant, neque lætantur:

sed Sirenes arguto delinunt cantu, sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt. Sed præternavigato: verum aures obline sociorum, cera subacta dulci, ne-quisquam audiat ceterorum; at tu ipse audire si velis, liganto tibi in navi veloci manusque pedesque, erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantor, ut cum-voluptate vocem audias Sirenium. Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas, illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii, tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam, utra demum tibi via futura-sit; sed et ipse animo considera: dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petrae imminentes: ad eas autem fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ: Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hac quidem nec volucres prætervolant, nec columbar timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt; sed etiam ex-is aliquam semper abripit lævis petra; verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit, sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis, Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans: et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras; sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli: hic quidem cælum latum attingit acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas illius tenet verticem, neque in æstate, neque in autumno: neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit, ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent: petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδες,
πρὸς Ἰφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνὴρ
τότῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογλῆς,
γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὰ πέλῳ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυνώδεκα πάντες ἄωροι·
- 90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
σμερδαλή κεφαλὴ, ἐν δὲ τριστοιχοὶ ὀδόντες,
πικνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μελανοὶ θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
- 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰ σκόπελον περιμαμῶσσα
δελφίνας τε κύνας τε, καὶ εἰ ποδὶ μείζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάστω
100 φῶτ' ἐξαργάσσα νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χαμαλῶτερον ὄφει, Ὀδυσ-
πληθὺν ἀλλήλων· καὶ κεν διόιστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθλωῖς·
τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδις ἀναβροῖδεαί μελαν ὕδωρ.
- 105 Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναροῖδεαί
δεινὸν μὴ σύγε κείθι τύχοις, ὅτε βοιδῆσειεν·
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
- 110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μὲν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεὰ, νημερτές ἐνισπε,
εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
- 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
σθέντι, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήτριά ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατος κακὸν ἐστὶν
δεινὸν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
- 120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δὴ θύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
- 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἐπειτ' ἀποπαῦσει ἐς βυτερον ὀρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἑλλίοιο βόες καὶ ἱπία μῆλα,
ἑπτὰ βόων ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
- 130 πεντήκοντα δ' ἔκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσιν,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
ἃς τέκεν Ἑλλίῳ Ὑπερίονι δια Νεαίρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lactaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedas immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinguenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsi-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neæra.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπόκισε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 140 νηῖ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀλεῖ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὤτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμυθᾶναι ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 [ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἴκμενον οὖρον λει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Διὰ τότ' ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἰδμεναὶ οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέσφαθ', ὃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φθόγγον ἀλευᾶσθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκουέμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσας ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μείνω—
 ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πείραυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπῆμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμῆ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ γαλκῶ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·
 175 αἰψα δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κάλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐτῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξεῖς δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα παῖσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδῃσαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμψα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδὴν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νυῖτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [Χαιῶν,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut-edu-carat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.

Eas si quidem illases sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero ladas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.

Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.

Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]

Nobis autem dein pone navem cæreulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Continuo vero arnamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :

solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solve-reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.

Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.

At ego cere magnam massam-rotundam acuto are
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevi.

Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligantur :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.

Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλεονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἄργειοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μύθησαν.
 Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.
 Ὅς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κτῆρ
 ἤβελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὁφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσά μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείζευ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἤκούομεν οὐδέ τ' αἰοδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἡμοὶ ἐρήφρας ἑταῖροι,
 200 ὅς σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἔλειπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκουσα·
 τὸν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἔπει οὐκέτ' ἑρετμά προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μείλιχιοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακὸν ἀδαήμενός εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τότε μεῖζον ἐπὶ κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 εἶλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκφυγόμεν· καὶ ποῦ τῶνδε μνήσεσθαι οἴω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 τύπτετε κληῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεω, ἔπει νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νομῆς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἑκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἐξορήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.
 Ὅς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἡμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνὴρ·
 μὴ πῶς μοι δεισαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανομένη, ἔπει οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντα παπταίνοντι πρὸς ἡεροῖδ' ἀπέρην.
 Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γούωντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδιν
 δεινὸν ἀνέρβοιθ' ἡσσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἦτοι δέ' ἐξεμέσσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμομύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄγχι
 ἀκροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπταεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἄμμι δὲ πᾶσι

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrant; ac meum cor
 volebat audire, solverique me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas praterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculisolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insounerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexpecti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus ; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc precipio ; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis parati sunt.
 Scyllam autem non commemorabam, inmensamque Scyllam
 ne qua mihi veriti cessarent socii

a-remigatione, intraque constiparentur :
 Et tum sane Circes quidem meo latente
 obliviscebar, quoniam neutquam me Scyllam
 at ego indutus indyta arta
 longis in manus sortis, a-remigatione
 impiora ; inde enim ipsam Scyllam
 Scyllam petrâ
 Neque usquam meo latente
 undique a-remigatione

Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc precipio ; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

δεινὸν ἐθεδρῶχει· ὑπέρβαρε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δείσαντες θλεθρον·
 245 τόφρα δὲ μοι Σκύλλη κοίλῃς ἐκ νηὸς ἑταίρους
 ἔξ' ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίῃφ' τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα βοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρα ἀγραύλοιο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαδὼν ἔρριψε θύραζε·
 255 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἔμοι δρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἴκτιστον δὴ κείνο ἔμοις ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἄλῃς ἐξερεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἔφα μῆλ' Ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Δὴ τότε γέγων' ἔτι πάντῃ ἐὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἷῶν τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο.
 270 Δὴ τότε γέγων' ἑτάροισι μετῃδῶν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευσθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο·
 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμέϊθετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδὲ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδδῆχότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα κεν αὐτε
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλῃσθαι ἄνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν θλεθρον,
 ἣν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἄνεμοιο θύελλα,
 ἥ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, οἷτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράλοισι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, ὅσῃ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat .
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciabamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios ,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam obijciens ,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis ,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes ,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis *fili*, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra ,
 mugitumque audiui boum stabulantium ,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

A udite meos sermones, mala quamvis patientes, socii ,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat ,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agile navem nigram.

Sic dixi ; illis autem concontractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :

Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *do-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes ,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernices navium,
 oriuntur : quanam quis effugerit sævum exitium ,
 si forte repente ingruerit venti procella ,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?

Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam *navem* immitterem lato ponto.

Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

- καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ἰόντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἢ ἐβούην ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
 300 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
 ἢ βοῦν ἢ ἐτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἐκῆλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυννον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδυτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἑλαιον ἑταίρους,
 310 οὐς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
 κλαιόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.
 Ἦμος δὲ τρέχας νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἀστρα βεβήκει,
 ὄρσαν ἐπὶ ζαῖνι ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὄρωρει δ' οὐρανὸθεν νύξ.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὤρμισαμεν, κοῖλον σπῆος εἰσερύσαντες·
 ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θώωκοι·
 καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
 ἐστίν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
 δεινὸν γὰρ θεοῦ αἶδς βόες καὶ ἱρία μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακοῦει.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
 Οἱ δ' εἰὼς μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 τόρρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥια πάντα,
 330 καὶ δὴ ἄγῃν ἐφέπεσκον ἀλγυτεύοντες ἀνάγκη,
 ἰχθῦς ὀρνίθας τε, φιλας δὲ τὴν χεῖρας ἵκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγῳν ἀνὰ νῆσον ἀπίστιχον, ὅρα θεοῖσιν
 εὐξαίμεν, εἰ τίς μοι δδὸν φήνευε νέεσθαι.
 335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξαι ἑταίρους,
 χεῖρας νιφάμενος, θοῇ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἠρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·
 340 Κέλκυτέ μεν μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖ-
 ράντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῶ· δ' οὐκίστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικόμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πῖονα νῆον
 τεύξομεν, ἐν δόξῃ θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραίων,
 νῆ· ἐθέλῃ δλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum : si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quieto comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum, constituimus in portu cavo fabrefactam navem, prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, recordati deinde caros flebant socios, quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos : flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant, immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia : et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ; gravis enim dei hæc boves sunt et eximix pecudes, Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum rubrum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia, tum demum prædam sequebantur palantes necessitate, pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset, uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,

manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,

supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;

hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :

omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,

fame vero miserrimum est mori et satum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,

sacrificabimus immortalibus, qui celum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,

statim Soli Hyperioni opulentum templum

struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;

sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,

navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἀπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 ἢ δηθὰ στρεύεσθαι, ἥν ἐν νήσῳ ἐρήμη.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
 Αὐτίκα δ' Ἥελιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας
 ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
 355 βοσκέσκειν· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
 τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
 φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσέλμου ἐπὶ νηός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὐξάντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυγα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
 οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθόμενοις ἱεροῖσιν,
 ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπιον ἔγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 365 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
 βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κύνε νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
 370 οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευ·
 Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 ἦ με μάλ' εἰς ἀπὴν κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
 οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
 Ὡκία δ' Ἥελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
 375 Λαμπετὴν ταυὺν πλοῖος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετήδα, χωόμενος κῆρ·
 Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 οἱ μὲν βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγε
 380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
 ἢ δ' ὅπότ' ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπεικέ· ἀμοιβήν,
 δύσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 385 Ἥλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
 τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἡυκόμοιο·
 390 ἢ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόας δ' ἀπετέθνασαν ἡδῇ.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον·
 395 ἔρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
 ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρης ἑταῖροι
 δαίνυντ' Ἥελιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνέμος μὲν ἐπαύσατο λαολαπιθῶν
 ἡμεῖς δ' αἴψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 ἰσθὸν στήσάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus lians animam perdere
 quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
 Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
 e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
 pascebantur camuræ pulcræ boves, latiss-frontibus:
 has circumstabant, et vota-faciebant diis,
 foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
 non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
 Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriarant,
 femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
 eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
 neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
 sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
 minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
 profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
 Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
 vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
 ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
 profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
 socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
 Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
 Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
 fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
 qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
 gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
 et quando retro ad terram e cælo revertebar.
 Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
 descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
 et mortales homines super aliam terram:
 horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
 minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
 illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
 objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
 invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
 Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
 serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
 bant,] assæque et crude; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
 epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
 sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
 tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire:
 nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.
 malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαιον, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 410 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἐβῆρ'· ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστ' ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγῆϊσα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεέσσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποσείντο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε χῦμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἀραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῶ
 ἐπίτονος βέδλητο, βόδς ῥινοῖο τετευχίως.
 Τῶ ρ' ἀμφοῦ συνέεργον μοῦο τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστὸν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὠκα, φέρων ἐμῶ ἀλγεα θυμῶ,
 ὅρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναιμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνεβρόιβησε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεόν ὕψος· ἀεθρεῖς
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδὲ πῃ εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιθῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπηρωοὶ δ' ἔσαν ὄροι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσχίσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 δψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νεῖκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζῆων,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἥκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρῆξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πῆλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἥδη γὰρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ Ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημμένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamentaque omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decedit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* signiles circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *his* auferebat reditum.

At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.

Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.

Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.

Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;

at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.

Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.

Continenter autem hærebar, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.

Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deùm-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθῆμ' ὃ ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιδόντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκλυ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
ὑπερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὅτω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἶρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
εἴματα μὲν δὴ ζείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλῆφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἡδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χάρισσασθαι.
Ἦς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγᾷ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτοι· ἐλαυνόντων, ὅπότε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγουν.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινῇ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοδός,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,
δοῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ἦς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε πανῆμαρ
νειὸν ἀν' ἑλκητον βόε οἶνοπε πηχτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῆυδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιπασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμενον, χαίρετε δ' αὐτοί·
ἡδὴ γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
ἔδωκα ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἀκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aëdes umbrosas.
Huic autem vicissim Alcinoous respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoous ; illis vero placebat sermo.
Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans ars :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumberent remis.
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα καρπασάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

ᾧς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν

55 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἀνὰ δ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰκόμει γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπειο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παιεῖς τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

ᾧς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσETO διὸς Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο

65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἰδυῖας ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνέας ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἴψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆτες ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
νηὸς ἐπ' ἱχθυόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,

75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσETO καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκαστοὶ
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἅλα πηδῶ·
καὶ τῷ νῆδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίστα ἔοικώς.

Ἦ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πλῆγῃσιν ἱμάσθλης,

ὥς ἡ ῥίμψα ἀειρόμενοι ῥίμψα πρήσσουσι κελεύθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰέρετο, κύμα δ' ὅπισθεν

85 πορφύρεον μέγα ὕπερ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρηῖ
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·

ὥς ἡ ῥίμψα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·

90 ὅς κριν μὲν μάλα πολλὰ πᾶν ἄλγεα δὴ κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρωι,
δὴ τότε γ' ἄτρεμας εὐδε, λελασμένος ὄσα' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φάνατος, ὅς τε μάλιστα
έρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νήσω προσεπλινάτο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρυκος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθακῆς· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ

ἄκται ἀποβῶντες, λιμένος προῖπεπτηυῖαι·

αἵτ' ἀνέμων σκεπόμεναι δυσάηλον μέγα κύμα

100 ἐκτοθεν· ἐντοθεν δὲ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὐσάλαμοι, ὅτ' ἂν ὁρμου μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praëonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoës vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidit.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoë rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praëonem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unanisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis sonans in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebat, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, perniciosissimus volucrum :
sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
virovumque bella, sævosque fluctus transiens ;

tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit uuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
 ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡγεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 105 Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆς ἑσιν
 λαίνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δαῦα δέ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέοιο, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δδός ἐστιν.
 Ἐνθ' οἳ εἰσελάσαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπείρω ἐπέκελεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμίσει πάσης,
 115 σπερχομένη· τοίω γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐχέουσι ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνω,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὥπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρῳ Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς δδού, μὴ πού τις ὀδιδάων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Ὀδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆι
 πρῶτον ἐπηπειλήσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοῖσι περ τοὶ ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπήρῳ
 πᾶγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδόντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάθυσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλ' ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
 πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμῳ ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, Ἐνοσίγαι' εὐρύσθενές, ὅσον εἵπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμῆσιν ἰάλλειν,
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξόν, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμεῖβ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔνοσίχθων·
 αἵψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίσσω ἦδ' ἀλείνω.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡγεροειδέϊ πόντῳ
 βαῖσαι· ἴν' ἤδη σχωῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὅππότε κεν δῇ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obcurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in-quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illac
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transtis-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, hand-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam aufereram
 penitus, quoniam tu primum promissisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vebentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quoniam nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcrum navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatem intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
 νῆϊ θοῇ ἱκελὸν· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
 ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 160 βῆ δ' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
 Ἐνθ' ἔμειν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νῆς,
 ῥίμφοι διωκόμενῃ· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 ὅς μιν λαῶν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἐνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνέϊ ἐλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχῆρες, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκαν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἶκαδ' ἐλαυνόμενῃ; καὶ δὴ προῦφαινετο πᾶσα.
 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέραθ' ἱκάνει
 πατρὸς ἐμοῦ, δὲ ἔφασκε Ποσειδάων· ἀγασσάσθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴν ἀπήμονες εἰμεν ἅπαντων.
 175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡρωεῖδ' ἐνὶ πόντῳ
 ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκῆται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἐλεήσει,
 μὴ δ' ἡμῖν περίμῃ ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτομμάσσοντο δὲ ταύρους.
 185 Ὡς οἱ μὲν β' εὐχόντο Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
 δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὅ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρίῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
 ἥδη δὴν ἀπεῶν· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς· ὅφρα μιν αὐτὸν
 ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιοτο,
 μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἄσσοι τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβοσίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἀνακτὶ,
 195 ἀτραπτοῖ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἤλιβατο καὶ δένδρεα πληθύνοντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ β' εἰσὶδε πατρίδα γαῖαν·
 ὦ μωζέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μῆρῳ
 χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
 ἦ β' οἴγ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡδὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
 πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαιήκεσσιν
 205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐκικόμην, δὲ κέν μ' ἐφίλει καὶ ἐπεμπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirentur omnes
 homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terrae-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phaeaces sunt.
 Illic manebat : haec vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phaeaces longis remis-utentes, navibus-incltyti viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :
 Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam ? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : haec autem nesciebant quomodo facta
 essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phaeacum virorum se perpulcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.
 Sic dicebat senex ; haec vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phaeacum ductores et principes,
 stantes circum altare. Experrectus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
 Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicieque,
 quam omnem proci contumeliam luissent.
 Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viaeque perpetuae, portusque undique-stationibus-apti,
 petraeque praecipites, et arbores virentes.
 Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram ;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni ?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque just ?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
 quanam jam bona multa fero haec ? quanam autem et ipse
 vagor ? utinam mansissent apud Phaeacas
 illic ; ego vero ad alium magnanimatorum regum
 pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-reli-
 rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
 relinquam, ne forte mihi praeda aliis fiant.

Dii boni ! non ergo omnino sapientes, neque just

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείλεον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἵκετῆσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυνται, ὅστις ἀμάρτη.
216 Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κοίτης ἐπὶ νῆος ἀγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐτι πόθει· δ' δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πῶλλ' ὀλοφύρομενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέφ' ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπαλῶ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἴασιν,
δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
226 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέλιδ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄχοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίας ἦλθεν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα χιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
γαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῶ νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἄλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχόμαι ὥστε θεῶν καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνας ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείλεος ἢ τις ἄκτῃ
236 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριδύλακος ἡπειροῖο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόονμός ἐστιν· ἴασαι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
240 ἡμὲν δσοι ναίουσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
Ἥτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλατὸς ἐστίν,
οὐδὲ λίην λυπρῇ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
246 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἔερση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει,
τήνπερ τηλοῦ φασιν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἴης.
250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἢ γαῖη πατρώϊη, ὅς οἱ εἶπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυη Διὸς αἰγιόχοιο·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπα, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
256 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυρθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρεῖν,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσαῦτα
φρύγῳ, ἔπει φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρεῖν
ἀνέρας ἀψηστὰς νῖκα ταχέεσσι· πόδεσσιν
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης
Τρωιάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phacacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manumque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquo in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filio Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filiis tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilo-chum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cuius gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων·
 285 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευσον
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρχον ἐταίρῳ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 νῦς δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιῶν Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλισάμεν καὶ τρὶν μενοεικέα ληίδα δοῖκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα διᾶν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἤτοι σφέας κείθεν ἀπόσωατο ἰς ἀνέμοιο,
 πολλὴ ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσθαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποδόντες ἐκέμεθα νηὶς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθησαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκαίμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὦχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μεῖδιθεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη·
 290 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαῖη λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύγ' ἔγνωκ
 300 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαίηκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἴοντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἰπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχεῖσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μῆτ' ἀνδρῶν μῆτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἤλθεας ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ ὑά·] ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ δίσκες.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπήνῃς ἦσθα,
 315 εἶπες ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱέας Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διαπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιοὺς,
 HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi aerata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cœlum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
 statim ego ad navem profectus Phenicias illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt; at ego relictus-sum doleus corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit; corpore vero assimilata est mulieri
 pulchræque magnæque, et illustria opera scienti;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonæque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre; tu vero tolera etiam necessitate;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Trojâ pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἀλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαΐγμένον ἦτορ
 ἡλώμην, εἰώς με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἷω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 ταῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν οἷω
 ταῦτ' ἀγορεύεμεναι. ἔν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλῳ ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὸν δ' ἡμέλιβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 χιεῖ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχινοός καὶ ἐγέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἔειπ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλογόν τε·
 335 σοὶ δ' οὐπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃ, ἥτε τοι αὐτῶς
 ᾗσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φοίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦση.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, δ' νοστήσεις ὁλόθῃς ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροχασινγήτω, ὅς τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 γινώμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθήης.
 345 Φόρυκος μὲν δ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀγγυθὶ δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἥροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατρηφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηριτὸν ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδα' ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ᾗ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἠρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὐποτ' ἐγώ γε
 ὄψεσθ' ὕμῃ ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρει· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔξ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείῃ
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῷ ἀντροῦ θεοπεσίοιο
 θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὴα μέμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως δὴ ἄριστα γένηται.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ δύνε σπέος ἥεροειδὲς,
 μαιομένη κευθμίννας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἵματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λῖθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, an meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salvete : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 expiorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit fori-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
φραζέσθην μνηστῆρσιν υπερφιάλοισιν δλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
275 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζου, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
μνῶμενοι ἀντιθέην ἀλοχὸν καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
380 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ,
ἀγγελίας προίεσσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·] ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
385 εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν εἴπες.
Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
πάρ δέ μοι αὐτῇ στήθι, μένος πολυθαράσες ἐνείσα,
οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἰέ με μοι ὡς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην τοι ἐγῶγε παρέσσομαι, οὐδὲ με λήσεις,
ἀπόπτε κεν δὴ ταῦτα πενωμένα· καὶ τιν' ὅλω
395 αἰματὶ τ' ἐγκαθάλω τε παλαζέμεν ἀσπετον οὐδας
ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεςσι βροτοῖσιν·
κάρφω μὲν χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μάλασσιν,
ξανθάς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
400 ἔσσω, ὃ κε στυγέηνιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλεῖ ἔόντε·
ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανεῖς
σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν εἰλείπες.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα σὺδῶτην εἰσαφικέσθαι,
405 ὃς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν,
παιδὰ τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
πάρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
ἔσθουσιν βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
410 πίνουσιν, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
ὅφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα παρ Μενέλαον
415 ὄψατο πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τίπτει τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴπεις, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
ἦ ἴνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ὄλγεια πάσχη
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
420 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτὴ μιν πόμπειον, ἴνα κλέος ἐσθλὸν ἀροίτο
κεῖσ' ἐλθὼν ἀτὰρ οὗτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλός
ῥ' ἔσται ἐν Ἀτρεΐδου δόμοις, παρὰ δ' ἀσπετα κείται.
425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
moliebantur procis insolentibus exitium.
Inter eos vero sermonem orsa est dea cæcis-oculis Minerva :

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridae
periturus malo fato in ædibus eram,
nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos ;
et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens ;
qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva :
et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
quandocunque demum hæc obeamus ; atque aliquem puto
sanguineque cerebroque fedaturum immensum solum
virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :
arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;
flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium
induam, quod aversetur conspicatus homo habentem :
deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere :
ut turpis omnibus procis appareas,
tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
Invenies-hunc suibus assidentem ; hæc vero pascuntur
apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
comedentes glandem suavam, et nigram aquam
bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
Illic mane, et omnia assidens interroga,
dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse :
qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?
an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva :
ne jam tibi ille valde in-animo sit :
ipsa cum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus
sedet in Atridae ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὦω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίον καταδέουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαιμένη βρόδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσιν παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἰόντε·
ἀμφὶ δὲ μιν βράκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
435 βρωγαλέα, βυπόωντα, κακῶ μεμουργμένα καπνῶ.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
ψιλὸν δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ αἰκία πήρην,
πικνὰ δωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωρὸν ἀν' ὀλήντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βίῳτοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκίῳ, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

6 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐτῇ
ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρόμος· ἦν βα συδῶτης
αὐτὸς δέσμαθ' ὕεσσιν, ἀποικομένοιο ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῃος γέροντος,
10 βυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδω.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
ἐντοσθεν δ' αὐτῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συσίν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
15 πεντήκοντα σύες χαμαιεινῶδες ἐρχατόωντο,
θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστήρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεφίων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.

Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄχροντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστήρσιν ὑπερφίλοισιν ἀνάγκῃ,
ὅρρ' ἱερεύσαντες κρεῖων κορυσσάτο θυμόν.

Ἐταπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ἐλακόμωροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθα κεν ὃ παρ σταθμῷ αἰκέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
habetit,] [virovum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris;
flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fudatas fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
pulcraque, magnaue, vacuis-spatii-circumdata; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (non jubentibus) dominâ et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.
Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virovum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellow bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suam ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulysem viderunt canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; al Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ σὺ δ' ὦκα ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπῖν
 ἔσπυε' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τούδ' ἐν δ' ἑκατόμβῃ σέθεν κύνες ἀλλυδὶς ἀλλή
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλῆσαντο
 ἐξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγγεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγ' αἶ τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γάρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἦμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἐδωδῆς
 πλάζετε' ἐπ' ἄλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἰ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρε' ἤλαιοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπω, διπτόθεν ἔσοι καὶ ὀππόσα κῆδε' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἤγησάτο διὸς ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνέυναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δόλῃ, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺ δ' ὦκα
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔσθ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίνεσθαι ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δειδύων, ὅτ' ἐπικρατέουσιν ἀνακτες
 οἱ νέοι· ἦ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδῃσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδουέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾗ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμὸς ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληῖρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεσθαι, ᾧ ἐπιμύμνω·
 τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόχῳ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἴνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῖς συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς σὺφους, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλθων δ' ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὖ σέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμ' ὀβελόισιν ἐπειρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῆϊ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελόισιν· ὃ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσὺ βίῳ κίρην μελιγδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν, ἐποτρύνων δὲ προσεῖδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπῃ φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεπτύν.
 Οὐ μὲν σφέτελια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουςι καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάνοιοι, οἳ ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δῶη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:

deo-parem enim ob-herum lugens et dolens

sedeo; aliis autem sues pingues nutrio

ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi

vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,

dicas, unde sis et quantas serumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce:

hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri

juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perii: utinam Helenæ genus disperuisset

funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem

in Ilium bonis-equis-foecundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,

calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;

in poculo autem miscebat dulce vinum:

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.

Non quidem improba opera dii beati amant,

sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsi Jupiter prædā dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἐκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν δλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἐκηλοι
κτῆματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐπολ' ἐν ἱερύουσ' ἱερήιον, οὐδὲ δύ' οἶω
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζῶη γ' ἦν ἄσπετος· οὐτὶνι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἄφενος τοσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
100 Δῶδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πώεα οἶων,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινὸν τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἔσχατι βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ δρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάςδε φυλάσσω τε ρύομαι τε
καὶ σφι συῶν τὸν ἀριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῶς κρέα τ' ἥσθιε πινέ τε οἶνον
110 ἀρπαλῶς, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἔπει δέῖπνυσεν καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπερ ἔπινεν,
οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
ᾧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις;
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κέ ποθι γυνώ τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγῃ οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγεῖλαιμι ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ᾧ γέρον, οὐτις κείνων ἀνὴρ ἀλαλῆμενος ἔλθων
ἀγγέλλων πείσει γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἔλθων ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἢ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλάξ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἢ θέμις ἐστὶ γυναῖκος, ἔπην πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναι.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες τυχέες τ' οἰωνοὶ
ρίνον ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείοιπεν·
135 ἢ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλαλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἥπιον ὧδε ἀνακτα κυχῆσθαι, ὁππόσ' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρος αὐτίς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum reditari :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
cem.] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque tibi inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigre,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensabo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariusque et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cenarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum: is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honore
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentiuntur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritis alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocisque alitès
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic periit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt: non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero:] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, θῆι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰεμένος περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ὣν ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφιλεῖ καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναινεαί, οὐδ' ἔτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρχῳ,
ὡς νείται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
[ἔσσαι με χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·]

155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὃς πενήνῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα

ἰστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο,
ὀκταδὲ νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλογον καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὔτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκῆλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνόμεθα, μηδὲ με τούτων
μείμνησθ'· ἥ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν

170 ἄχνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδοῖο ἀνακτος.
Ἄλλ' ἥτοι ὄρχον μὲν ἔασομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼν' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέτ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θράψαν θεοὶ, ἄρνει ἴσον,
καὶ μιν ἐφην ἐσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
πατρός· δοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔνδον ἔισας
ἡέ τις ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός· ἀκουήν
180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρας ἀγαυοὶ
οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον δληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρχεσιόου ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἥτοι κείνον μὲν ἔασομεν, ἥ κεν ἀλώῃ
ἥ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίε, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.

Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ὀναποῆς δ' ἐπὶ νῆος ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἡγάγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁτομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγαρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἰδωδῇ
ἡδὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulysses desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-laeti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut-induat mihi laenamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.

Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicunque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumare subulce:
o senex, neque ego pretium-laeti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantae similem,
et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.
Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nautae
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεΐαιων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παΐς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαιγενέσσιν ἐτίμα
 Καστώρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 205 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὧς τίετο δῆμῳ
 δλθῶ τε πλοῦτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἄϊδαο δόμοῦς· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἶκ' ἐνεῖμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λελοῖπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλάμην γέ σ' ὄτομαι εἰςορόωντα
 215 γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστήας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὔποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅς τε μοι εἴειε πόδεςσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὔδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἀκοντὲς εὐξέστοι καὶ οἶστοι,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγηλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλω γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιδύμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἡ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δήμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιοῦς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ ὅσον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλῆσθαι,
 νῆας ἐὺ στεῖλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neuliquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.
 Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriois.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et aedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mee gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex- quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamur filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulsit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρηες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρήχον
 θεοῖσιν· τε βέβηκεν αὐτοῖσι τε δαίτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουςοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε κυβερνῆται τ' Ἴθυνον.
 Περμπαῖοι δ' Αἰγυπτον εὐρβείτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ καλόμην ἐρήρηας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰζαντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀόντες ἥμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆστο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μέναι· ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς σφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ ὡς με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκα ἀπὸ κρατὸς κυνὴν εὐτυκτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χεῖρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἔλῃσεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελίησιν,
 ἔλμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολῶατο λήην —
 ἄλλ' ἀπὸ κείνου ἔρρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆριν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νημεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγείρα
 χρήματ' ἄν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὄφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα· ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μέϊνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύητο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἀσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μήδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensens a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum viro-um perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram.
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλείχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπύρροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ βα περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννημῆρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῇ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἕκαστο δώματα πατρός·
 320 ἄμφω δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξεινίασι ἡδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' εἰδείξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε παλὺκιμητὸν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνῃν φάτο βήμεναι, ὅρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπειὼν, ἢ ἀμπαδὸν ἢ κρυφιδόν.
 Ὀμῶσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσιν γὰρ ἐρχομένην νηῦς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπτυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάσῳ
 ἐνδουκῆας· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἄμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δῦς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλεον ποντοπόρος νηῦς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανώοντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἄμφω δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
 βωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδείκλου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηϊ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἔσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσπτον ἐφ' ὀλκίον καταβάς ἐπελάσσα θαλάσση
 στήθος· ἔπειτα δὲ χεῖροσι διήρεσσ' ἀμφοτέρῃσιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θύρηθ' ἑὰ ἄμφω ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δρῖος ἦν παλυανθέος ὕλης,
 καί μιν πεπτηγὼς οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαιεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *tis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-ædes patris:
 ac mihi lænanique tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *tis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrumq. palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidere.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspicuas *ad culta* pervenire:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam summere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus renigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi seuticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

νηὸς ἐπὶ γλάφυρῃς ἐμέδ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
βητιδίᾳ, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἀγοντες
ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἴσα βιώναι.

360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ἃ δειλὴ ζείνων, ἥ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες· ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀίομαι, οὐδέ με πείσεις
εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔόντα,
365 μαψιδίᾳ ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
ἦν φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
370 ἡδὲ καὶ ὧ παῖδι μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυῖαι ἀνηρέψαντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περὶ φρων Πηνελόπεια
ἐλθέμεν ὁρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποθὲν ἔλθοι.

375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἔκαστα παρήμειοι ἐξερέουσιν,
ἡμὲν οἱ ἀγνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποιον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
ἐξ ὅδ' ἡ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήγαγε μῦθον,
380 ὅς ῥ' ἀνδρὰ κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθείς
ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δόματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμπαγάαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
νῆας ἀκείονες, τὰς οἱ ξυνάεξαν ἀέλλαι·
καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἥς ἐς θέρος ἡ ἐς ὥσπρην,
385 πολλὰ χρέματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
μῆτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μῆτε τι θέλγῃ·
οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδέ φιλήσω,
ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλεάειν. [σεύς·

390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἥ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
οἷόν σ' οὐδ' ἀμύσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν.

395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα πέμψαι
Δουλιχίονδ' ἵέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
δμῶας ἐπισσεύας βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπέυειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
ζεῖν, οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ζείνια δῶκα,
405 αὐτίς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὦρ' ὁρῶ δόρποιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἑταῖροι
εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
410 ἀρχιμόλον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-redditū mei domini, quod is odio-habebat omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.

At ego apud suos *maneo* semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.

Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me *Ætolus* vir decepit sermone ;

qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
venit meas ad domos : ego vero ipsum amico-complectebat.

Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneam vidisse
naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :

et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autannum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendaciis gratificare, neu muke :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsonem faciamus :
ac desuper] testes ambobus dii *sunt*, qui *Olympum* tenent.
Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi *ire* gratum est animo ;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
famulis incitatis *me* dejice magna de rupe,
ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
Nunc vero hora cenæ *est* : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
prope autem suesque et viri venerunt subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συὼν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο δῖος ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἀρίστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ δὴνσόμεθ', οἷπερ οἷζ' ὦν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἐνεχ' ἀργιόδοντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεὶ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συμβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιόδοντος ὕδ' καὶ ἐπέπυετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
 425 Κῆφε δ' ἀνασχόμενος σκίψε δρυὸς, ἣν λίπε κελών·
 τὸν δ' ἔλπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαξαν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συμβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μιστυλὸν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἐπειραν
 ὠπησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἔλεοισιν ἀολλέα· ἂν δὲ συμβώτης
 ἵστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρῶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱὼν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαριάδος υἱεὶ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέρας·
 ἀργιόδοντος ὕδ' κύβαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὖμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὡς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἔοντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε συμβῶτα·
 ἔσθι, δαιμόνια ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖςδε,
 ὅλα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἀργαμὰς θύσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἶθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολυπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔξετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δέ σφιν ἐνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συμβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποικομένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ' δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ἥ δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὖμαιε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἄνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum *gratia* albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :

illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem *suam manu* sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secure,cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :

posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.
 Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovis patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *poculum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse *sibi* comparaverat solus, absente domino,
 sine (*prelium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant!,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac siabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus. Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium *dare* hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes soci,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

465 καὶ ὁ ἀπαλὸν γελᾶσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ἔπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὥς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἀναιγόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ βρωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦν δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέας πεσόντος,
πηγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἤτε πάχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἢ δὲ χιτῶνας,
εὖδον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὦμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἴων ἐτάροισιν εἰλεπον
ἀφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην βρωσέμεν ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος ὅλον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρο βεβήκει,
καὶ τότε ἔγὼν Ὀδυσῆα προκηρύδων ἐγγὺς ἑόντα,
485 ἀγκῶνιν νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμμηπῶς ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὗτοι ἔτι ζῶοισι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤταφε δαίμων
οἰοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πελόνται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἔκεινος ἔην βουλευέμεν ἢ δὲ μάχεσθαι·
φθεγεζάμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σθένει εἴπέ τε μῦθον·
495 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν δνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ὡς ἔρατ' ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδράμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κειμένην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλόττη καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔης·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἰμυκτ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶντα·
ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὔτ' ἐσθλὸς δευήσσει οὔτε τευ ἄλλου,
ὃν ἐπείχῃ ἐκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα,
νῦν ἀτὰρ ἡϊώθεν γε τὰ σὰ βράχεια δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλὰι χλαῖναι ἐπημοῖβοί τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷη φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν εἰθισιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquid verbum emisit, quod indistinctum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dnx-eram ego : ipsi enim jubeant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulysssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andraemonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miseram compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaeque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὅτων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεχτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκίσκετ' ἀμοιβὰς
 ἔννουσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συβώτῃ
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὧν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὀπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βᾶ οἱ βίотου περικηδέτο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ἐξῷ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἔσσεσθ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 530 ἂν δὲ νόακην ἔλετ' αἰγῶνς εὐτρεφούς, μεγάλους
 εἴλετο δ' ὄξυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κελῶν, ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὖδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαιοὺς ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ἤχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγαθὸν υἱὸν,
 5 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔγε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῇσιν ἐδδὼν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὀτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενελάον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδη γάρ βα πατήρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυῖοι,
 παῖδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνητός οὐδὲ μεταλλάξῃ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἔλθων αὐτὸς ἐπιτρέψῃς ἕκαστα
 25 ὁμῶσιν, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς αἷε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἔρεω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτήδεες ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἵεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰεῖσθαι.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injectit autem lanam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subalco
 placuit illic lectus, a-suibus seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem enssem acutum circa fortes suspendit humi-
 ros;] tum lanam sibi-circumdedit arcentem-ventos, vakh-
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reddit submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed eum in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est cæsis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργά νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι οὔρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ρύεται τε.
 Αὐτὰρ ἔπην πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἔρέοντα περιφρονί Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εὐήλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰς ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδην Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὅφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἐστὶν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἐσσεταὶ ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν', εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλεντὸς Μενέλαος,
 καὶ μῦθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μνησκέται ἡμᾶτα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλόττη παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χυρσὸθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἀγγέλιον δέ σφ' ἤλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόντα
 δύνεν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὤμοις
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενός δὲ προσηύδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·]
 Ἀτρείδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδη νῦν μ' ἀπόπαιπτε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐλδέταται οἴκαδ' ἐκασθαι.
 Τὸν δ' ἡμιέβητ' ἔπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτε σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νευεσσώμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνονα παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἀλλὰ μὲν', εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἶπω δὲ γυναιξὶν
 δειπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκῆιν ἄλκις ἐνδον ἰόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγαθὴ καὶ δνειαρ·
 δειπνήσαντας ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδὲ τις ἡμέας
 αὐτὼς ἀμπεψῇ, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ εἴ τινα τριπόδων εὐχάλαων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὴ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἀλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primū litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primū subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæe,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistratè, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-currū posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæe, Jovis-ætumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus capit domum ire.

Huc autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-currū posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriæque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-æeratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Huc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαι Διοτρεφές, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἥδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὐρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἥδ' ἐδμῶσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἤλθε Βοηθόιδης Ἑτεωνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτῆσαι τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώνετα,
 100 οὐκ ὅλος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκτανον, θῖ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ χρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποικίλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' αἰραιμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 θεὸς κάλλιστος ἦν ποικιλιμασιν ἥδ' ἐμέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεώτατος ἄλλων.
 Βᾶν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἔκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοιναῖς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, θεὸς κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χειλέα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἥφαιστοιο πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἥρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θῖ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 αἰετὶ με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα χρητῆρα φαεινὸν
 θῆκε αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνήμῃ Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὄρην
 σὴ ἀλόχῳ φορέειν· τελὼς δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπούσ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
 δεξιόμενος καὶ πάντα ἐὼν θηήσατο θυμῷ.
 Τούς δ' ἤγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶρ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λείβετος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξιστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται ταμίη παρήθηκε φέρουσα·
 [εἶδ' αὖ πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων]
 140 πὰρ δὲ Βοηθόιδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem querens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita ja-
 cebant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus:] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὄνοχρός δ' υἷος Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἷος
 145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρείδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 150 στῇ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,
 εἰώας ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 155 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τὰδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἶ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἵπομαι, ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλόττης ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὄνυχεςσι πέλῳρον,
 ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύχοντες ἔποντο
 ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἔλθων
 δεξιὸς ἦϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἦ νῶϊν τόδ' ἔφηγε θεὸς τέρας ἡ ἐσὶ αὐτῶ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 170 δῖππος οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμει· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέσθαι οἶω.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένη ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἔλθων ἐξ ὄρεος, θοὶ οἱ γένεθ' ὅς τις τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 οἶκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἡ δὲ καὶ ἤδη
 οἶκοι, ἀτὰρ μνηστῆρες κακὸν πάντεςσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θέλη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶ ὡς εὐχετοῦμην.
 Ἥ καὶ ἔφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλλειν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἤϊξαν πεδιόνδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιδνώοντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλκείδης τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξεινία θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιζεν δ' ἑλάν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὴ πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai incltyti.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est :
 Valet, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus ? utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque afferam opes multas et bonas.
 Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte : ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres : hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos : hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisisstratus orsus-est sermonem :
 Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.
 Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum :
 Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque :
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
 Dixit, et equis scuticam incussit : hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem prompti;
 lique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Illic vero noctem dormierunt : is vero eis hospitalia apposuit.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisisstratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium ;

28

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμὸν; ξεῖνον δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δηϊλικὲς εἶμεν
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρέξ ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατὰσχῆθ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼν ὄψσον ἱέσθαι. [μῶν,
Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐπὶ συμφράσσατο θυ-
δῶπος οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
ἑσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας εταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Ἡῦ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβριος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ ἔφημι
ἄψ' ἰέναι κενεόν· μᾶλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἄψ' Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Ἰηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἰγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', εταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαιώμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μᾶλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον.
Ἦτοι δ' ἐμὲ τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, ὅτε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σπεδόμεν δὲ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπὸς· φεύγων ἔξ' Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρῃ μήλῳν,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσχατα δώματα αἰών·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μαγάθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὅ δὲ τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάχοιο
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυπλήτις Ἑρινύς.
235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάχης καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεὶ
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'· Ὅ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γὰρ νῦν οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγρημε γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἷε κραταιῶν.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μαγάθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν· Ἀμφιάραον,
245 ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃν φιλότῃ· οὐδ' ἔκετο γήρας οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖον εἵνεκα δῶρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfecoris
verbum meum? hospites autem penitus nos profiteamur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales-æetate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illi;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.
Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinante nunc concede, jubeque *inscendere* omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (*sine te*); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et parvere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.
Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias aedes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in sedibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinyas.
Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
geniuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Amphiaraum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloachusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἄλλ' ἦτο Κλειτόν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἡὼς
 κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπολλων
 θῆκε βροτῶν δ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς β' Ὑπερησίωνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 260 ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενον τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ εταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα μηδ' ἐπιτεύσῃς·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἥδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.

Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μελαιναὶν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρὰ κατακτάς
 ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔσσι τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοὶν·

275 τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναὶν
 φεύγων· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἄλλα με νηὸς ἐρεσσαι, ἐπεὶ με νηῶν ἱκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς εἴσης·
 ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ καί τοι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιέλισης·
 285 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐδέξατο ποντοπόροιο.

Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 290 ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπὶ θοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἐδήσαν·
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμανον οὖρον ἔει γλαυκώπις Ἀθήνη,
 λάβορον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Βᾶν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδος καλλιρέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγνυαί·
 ἡ δὲ Φεῖς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἠλίδος διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.

Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρόεχε βοήσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεὶν θάνατον φύγοι ἡ κεὶν ἀλγῆ. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβός
 δορπεῖτην παρὰ δὲ σπιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyplidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 et erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam.

Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.

Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,

Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum

fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.

Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amico-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aeream

hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvae :] conscendit autem et ipse navem pontum-transcun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum

sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiectum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;

traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cassiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime

navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Cramos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :

illa autem Pheas appellebat, impulsæ Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃ περὶ τῶν
 305 εἰ μιν ἔπ' ἐνδοχέως φιλέοι μείναι τε κελύσει
 αὐτοῦ ἐνὶ σταβύλῳ, ἢ ὀτρύνει πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἦϊθέν προτὶ ἄστῃ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
 πτωχεύων, ἵνα μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπως
 ὅς κε με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
 Καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεςσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἰ μοι δεῖπνον δοῖεν, δνειάτα μυρὶ ἔχοντες.
 Ἀψά κεν εὖ δρώομαι μετὰ σφισιν, ὅττι ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γὰρ τοι ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείῳ ἔκῃτι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρητοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανά καέσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; ἢ σύ γε πάγῃ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύναϊ δμῖλον,
 πῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῦδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἢ δὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρῶσιν· ἐύξεστο δὲ τράπεζαι·
 σίτου καὶ κραιῶν ἢ δ' οἴνου βεβρίθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν· οὐ γάρ τις τοι ἀνιάται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρον, οἳ μοι ἔσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 κείνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελύσει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλῃς καὶ διζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 345 ἄλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 ἀνέρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο
 πατρός θ', ὃν κατελείπειν ἴδων ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
 350 εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 ἢ ἤδη τεθνῶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φρίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς οὐδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studioso curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumææ, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.

Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixerō prudenti Penelopæ,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infund-
 endum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumææ subulce :
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum ;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane ; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumææ, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivat sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima tibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἦχαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γῆραϊ θῆκεν.
 Ἡ δ' ἄχει οὐ παῖδος ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάναι, ὅστις ἔμοιγε
 260 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέχε παίδων·
 265 τῇ δμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δὲ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἦδην πολυήρατον ἰκομέν' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὰ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 270 ἀγρόνδε προέταλλε· φίλει δὲ με κηρόθι μέλλον.
 Νῦν δ' ἦδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω
 τῶν ἔφαγόν τ' ἐπὶόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχον ἔστιν ἀκοῦσαι
 275 οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ καχὸν ἔμπεισεν οἶκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφιάλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἔκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πύμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεῦς]
 280 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἑὼν, Εὐμῆαιε συδῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἧς διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύαγυια,
 285 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἢ δ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶντης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 290 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλῆς,
 σιγῇ νῦν ἐνύκτει καὶ τέρπεο πίνειν τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδὲ τί σε χρεῖ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 295 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθὼν ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ἕσσιον ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
 κῆδεσιν ἄλλῃων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
 300 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ.
 Τοῦτο δὲ τοι ἔρῳ, ὃ μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλῆς.
 Νῆϊός τις Συρίη κυκλῆσκεται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τραπαὶ ἡελίοιο,
 305 οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμήλος, οἶναπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων,
 310 ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affectit obiens et in praematura senectute posuit.
 Illa autem dolore de suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantamvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Clitena pepulū-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me Ienaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animus semper famulis laetificat.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in ades, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque viqum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἐνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἔμδος ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκαλτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώεσσι, μυρ' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἑμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευσον·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηὶ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἠπεροπεύει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἦ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἄλλὰ μ' ἀνήρπαζαν Τάφιοι, ληϊστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσητο λάθρῃ·
 ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις αἴμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 436 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυσον, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὅμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ,
 ἢ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθῳ ἐξεῖπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχει' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον δοαίων.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖτε βιότοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοοῖς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
 οἷσ' ἂν καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχῶντα θύραζε·
 τὸν κεν ἀγοίμ' ἐπὶ νηὸς· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, σπῆ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
 455 Οἱ δ' ἐναιατὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίστον πολλὴν ἐμπολῶντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦχαν, ὃς ἀγγείλειε γυναῖκί.
 Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυὶδρις ἑμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄμρον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ὀμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφόντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν δρῶντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι ὃ καννεύσας κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

soils lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me huc deductam
 huiusce viri ad-aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molliatur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 compararit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum :
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electricis intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit;

465 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμῳ ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατέρ' ἀμφεπέοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς οἶκον πρόμολον, δῆμιό τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρί' ἀλεια κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 470 ἔκπερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὥκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱάλλεν.
 'Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλόμεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντὶ δ' ἐνδοῦπισε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φύκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μύθῳ·
 Εὖμαι', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἀλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματα' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἡπίου, θς δὴ τοι παρέχει βρῶσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκίως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραβήτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἡῶς ἦλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λῦον ἱστία· καδδ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδωσαν·
 500 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δειπνόν τ' ἐντύοντο κερῶντό τε αἶθρα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντυ,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμιν δοσιπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρεῖων τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ τι ξενίων ποθῇ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὄψεται· οὐ μὲν γὰρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπεριώϊ ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιπρῦσχομαι, δν κεν ἴκηαι,

hac autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum conviviarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidam viam,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit.] Jupiter, quippe in-viri aedes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potū.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter proci in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 20 τὸν νῦν ἴσα θεῶ· Ἰθακήσιοι εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητὲρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεύος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπολλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεςσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγων γὰρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔοντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτήτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἡ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πεῖθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδυκέως φιλεῖν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 550 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί' ἡλκῶ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προβιβάοντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρῖαι, ἧσι συδῶτης
 ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάχτεσιν ἥπια εἰδώ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύος.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένω πῦρ,
 ἔκπεψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὕλακόμωροι,
 5 οὐδ' ὕλαον προσόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-anguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emisieruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἥ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δούπον ἀκούω.
 Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσθῃ ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συδῶτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπανεῖτο,
 κίρνας αἰθῶπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ
 χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἐκπίσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ ἐν παιδὰ φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἄλθοντ' ἐξ ἀπῆς γαίης δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 μεῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 πάντα κύσεν περιφῶς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄψεαι νηὶ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἔοντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὅς γάρ νύ τοι εὖαδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον ὄμιλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεχ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μῆτηρ μένει, ἥ τίς ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή
 35 ἠχέει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνη καίται ἔχουσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λήην κένη γε μένει τετληότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσθαι.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδῆατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσω ἴεν καὶ ὑπέρβῃ λαῖνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·
 Ἥο', ὦ ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆοιμεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
 χεϋεν ὑπο χλωρὰς ῥώπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
 ἐνθά καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ χρεῖων πίνακας παρέθηκεν συδῶτης
 50 ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σῖτον δ' ἔσσυμένως παρενήνεεν ἐν κηνέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρῃ μελιθεά οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλлон.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος ὅδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τίς ἐπεζὼν δίομαι ἐνθάδ' ἰέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταὶ εὐρεῖαν·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvisus ixit hero,
 osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus est circumhaerens, tanquam e morte ela-
 psum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.
 Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:
 Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

ὥσπερ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλατόμενος· ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεςπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
 ἔρπον ὅπως θέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαγὲς ἔειπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν·
 ἦ ἤδη ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τὸν, ἔκετο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 80 δώσω δὲ ξίφος ἀμφηκές καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ἔπη μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἐδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν σὺ μιν ἐγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
 ἔρχεσθαι· λήν γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κεροτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἄνδρα καὶ ἰσθιμον· ἐπειὶ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμεύεσθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτει ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 95 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροισιν, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἐόντος.
 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
 ἦ τι κασιγνήτοισι ἐπιμέμφει· οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ
 μακρονάμενοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 100 Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 ἦ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμιοῦ κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασσαιάτο, μοῦνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τὰδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῳάς τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικέλιως κατὰ δώματα καλὰ
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μάψ' αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοισι ἐπιμέμφομαι, οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ
 μακρονάμενοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animus-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confusus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laceciverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 75 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum eum, quicunque optimus
 ambit eam in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.
 Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
 illico deinde mihi caput absunderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:

sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitem, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
 nec fratribus succensco: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρβείσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐξέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰπ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγεῖλας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάς δὲ νόοντι κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἧ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ; θεὸς τέλει μὲν Ὀδυσσεύς μέγ' ἀγέων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κῆρυγος
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὤχεο νηὶ Πύλῳνδε,
 οὐπὼ μὴν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτῶς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε νόῳ τε
 145 ἦσται ὁδορόμενος, φθινύθει δ' αἶψ' ὀστεόφρι χροῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα·
 ἀλγίον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἔασομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Εἰ γὰρ πῶς εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοιμέθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγεῖλας ὀπίσω κίε, μὴδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμυρίπολον ταμίην δτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλαι γέροντι.
 Ἡ βὰ καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ἐπὶ ποσσὶ πόλινδ' ἔην. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὲν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε χύνες τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάρῳ παρὲς μέγα τεῖχον αὐλῆς,
 στῇ δὲ παροῖθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σὺ παιδί ἔπος φάο μῆδ' ἐπὶ κλυθεῖ,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit;
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacæm dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdet et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sicut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latrarunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses:] exivitque domo extra magnum murum caulæ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἡ καὶ χρυσεὶ ῥάβδῳ ἐπειμάσσει· Ἀθήνη·
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἦδ' ἐχέτω
 θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἦδην.
 176 Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενεαῖδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξατο πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπαυε πτερόεντα προσεῖπ'·
 Ἀλλοῖός μοι, ζεῖνε, φάνης νέον ἢ παρ' οἶθεν,
 ἀλλὰ δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρώς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 185 ἢ δὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμέλιβ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔισσεις;
 ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίης ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καδ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπέθετο δὴν πατέρ' εἶναι—
 ἔξαυτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεὺς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ἔφρ' ἐτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο
 ὃ αὐτοῦ γε νόψ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε εἴκοι φίλον πατέρ' ἐνδον ἐόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθεῖς,
 ἦλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὴν ἦδ' ἐκαῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμέρος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, οἵσιν τε τέχνα
 ἀγρόται ἐξελοῦντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὥς ἄρα τοίγ' ἔλειπον ὑπ' ἀγρύσι δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατέρ' αἰῶ·
 Πόῃ γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε νηῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σ' ἐπεὶ δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

dlu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus est, genæque distenta sunt,
 cæruleique facti sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simili-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustines virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum tugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,

nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίχλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφῆας εἰσαφίχεται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θαῆ' ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθλὰς δ' ὑφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆεσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δαῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅφρα κε δυςμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξον,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσοι τε καὶ ὅτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῦν δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούνης ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ πάτερ, ἥτοι σέο μέγα κλέος αἰὲν ἔκουσιν,
 χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λῆν μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτραχὺς οὔτε δύ' οἶαι,
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσαται ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύω καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κακρήμενοι, ἔξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀρίστοι,
 καὶ σπῖν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δῶν θεράποντες, δαήμενοι δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολύτιμα καὶ αἰνὰ βίαις ἀποτίσαι· ἔλθων.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράξεν, ὃ κέν τις νῦν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρῃω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἔκουσιν·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῦν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἢ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἐσθλὸς τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὅψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω· ὅτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
 φυλοπίδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἔμοισι μένος κρίνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστου συδῶντος ὕστερος ἄξει,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλεθιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορών ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἥτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀπροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis decorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquæremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in aribus meis robur decernetur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :

at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίοις ἐπέεσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολυβούλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρχία τεύχεα κεῖται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θήκε Κρονίων,
 μή πως οἰκωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχυνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὐδ' Ἀέρτης ἴστω τόγῃ μήτε σὺδῶτης
 μήτε τις οἰκῶν μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνώρεον ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμῶν θπου τις νῦν τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἦδ' ὅστις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτίμῃ, τοῖον ἐόντα.
 Ὦν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀίω,
 310 γνῶσσαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη με γ' ἔχουσιν
 ἀλλ' οὔτοι τὸδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀίω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διὸ γὰρ αὐτως εἰση ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοῖ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοι
 315 χρήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἷτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἶ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὅστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γὰρ τί οἴσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθεὸς ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρβουμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Λυτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δέισας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἶδοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed fodata-sunt, quantum ignis attingit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fodetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscet; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἑνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί·
 336 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσσει μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὲ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε συδῶτης ἀγχι παραστάς
 πᾶνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκάρχοντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μεγάρῳο παρὲκ μέγα τεῖχον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριόωντο.
 346 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελίῳσι τοὺς οἰκόνδε νέσθαι.
 Οὐπὼ πᾶν εἶρηθ', δέ· ἄρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντός,
 ἱστία τε στελλόντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνεεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μὴ τιν' ἐπ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἡ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἡ εἰς ἴδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσταντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν χίον ἄθροοι, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξιν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματ' αὖ μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀρκίᾳς ἡγεμοέσσας,
 αἰὲν ἐπ' ἀσπύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἠῶ διαν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τῶς μὲν ἀπήγαγεν οἰκαδὲ δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μὴδ' ἥμας ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετέ, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσέμεναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομνήσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι καχὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἡ ἐν ὁδοῖ· βίοντες δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡ δ' ὅστις ὀπυλοί.

Atque occurrerunt sibi-invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans

omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,

Ac postquam omne præceptum renuntiarat,

profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :

exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,

atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est

Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum

iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;

inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime

illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit

navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,

velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt

intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi

navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi-surrexere, iverunt ad litus maris;

statim vero navem nigram in terram traxerunt,

arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-

rum] sinebant, nec juvenum una-considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a-malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,

semper alii-post-alios; simul autem cum-sole occidente,

nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto

navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,

Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum

ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consultemus gravem interitum,

Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,

eo quidem vivente, perfectum-iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :

cives autem non-amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos

in concionem; (nequaquam enim remisse-acturum ipsum puto,

sed iram-forebit, dicetque inter omnes, exsurgens,

quod ei eadem gravem struebamus, neque assecuti-sumus :

illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne-quod malum faciant et nos expellant

terra nostra, alium vero adeamus populum :) sed

prævertamus eum interficiendo in agro procul ab-urbe,

vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,

divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum

illius matri dederimus habendas et ei quicumque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μὴ οἱ χρήματ' ἔπειτα θλιψὸν θυμὸν δέδωκεν,
300 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐδόνισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόστιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
305 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἤγειτο μνηστήροι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρ' ἀγαθῆσιν·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
100 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε κατακτείνειν ἐθέλωμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Δίδος μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτραπώσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιτήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθιστον ἐπὶ ξυστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὅς ἐπεύθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἵναί μιν μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἄντινοον δ' ἐνέμπιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἄντινο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὀμηλικας ἐμμεν' ἀρίστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόνον τε
ράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπαύσαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὁσὴ κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἡ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τῆος ἔκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λήην,
οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπιστόμενος Τάφροισιν
ἤκαγε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν β' ἐθέλον φθίσει καὶ ἀπορβραῖσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδειξ, μνά δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλωμαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῡδα.
θάρασι, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σπ' υἱεὶ χεῖρας ἐποίησι,
ζῶντός γ' ἐμθέην καὶ ἐπὶ γθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomos concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomos; illis autem placebat sermo.
Stanim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis haben
tibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:
Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur aulem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.

Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, neque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.

Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρώησει περὶ δουρὶ
 ἡμετέρῳ· ἐπειτὰ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφessάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 145 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλοτάτος ἐστὶν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἐκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰς ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 150 κλαίεν ἐπεὶ τ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ δῖος ὑφορβὸς
 ἤλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 155 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 βράδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή εἰ σὺδ' ὠτῆς
 γνοίῃ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 160 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δῖ' Εὐμαίε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ;
 ἦ β' ἦδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύσεται, οἷα δ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺδ' ὦτα·
 165 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστυ καταβλώσκοντα· τέχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμῆρσε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὦκύς,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 170 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμεν κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρόθι δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 175 καὶ σφέας ὥσθην τοὺς ἐμμεναι, οὐδέ τί οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.
 180 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 εἰλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 ἄστυ δὲ ἰόμενος, καὶ ἐνν' προσέειπε σὺδ' ὦτην·
 Ἄττι, ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
 HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 saepe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, praeuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem evenientem non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-caenaculum splendidum,
 flebat inde Ulysses, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris innisist caesiis-oculis Minerva.
 Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 adventit: hi vero inde caenam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 virga percussus, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopae
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumaeae. Quenam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt reversi
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumaeae subulce.
 non curae-erat mihi haec inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 praeco, qui jam primus verbum tuae matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium, convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio aequo. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quae ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἷω
 κλαυμοῦ τε στυγεροῖο γοοῖο τε δακρυόεντος,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἴδῃται· ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δούστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὼς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηΐει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσσειται· ἥ γάρ μοι φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγρούς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαμένω σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἔπει κε πυρὸς θερέω ἄλῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπὸ ἡϊό· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κρατερὰ ποδὶ προδιβὰς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσὼ ἱέν καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κόεα καστορνύσα θρόνοισ ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῳαὶ Ὀδυσσῆος ταλασφρονος ἠγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἱέν ἐκ θαλάμοιο περὶ φρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλῃ τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχυν δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλιος, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἔπει ὥγεο νηϊ Πύλονδε
 λάθρῃ, ἔμευ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μήτηρ ἐμὴ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρην αἰμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἳ κ' ἐποῖ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅφρα καλέσω
 ξείνον, ὅστις μοι καίθην ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κινόντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προῦπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἀγοντα
 ἐνδουκῶς φιλέειν καὶ τιμῆν, εἰσέκον ἐλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρην αἰμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἳ κ' ἐποῖ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio :
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet : dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum : mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravior hoc ipsi
 erit : certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o amice, neque sane ipse detineri cupio :
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-actale, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.

Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala : cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit : Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alia
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri :
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est :

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium :
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perliceret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπαρχόμενον θεαῖντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγῆνορες ἠγερέοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πολὺν θμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ ἀποπέμψω, ἃ τοὶ Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὥπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐν μεγάρουσιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρονι πρὸς δῶματα χαίρων.
 ὣς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπει β' ἔκοντο δόμοις εὐναιετάοντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνους βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 Τούς δ' ἔπει οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ β' ἀσπαμίνου βάντας ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιστον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνουσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισίῃ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰς ἀναβῆσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι στονόςσῃ τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἑμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὦχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν Ἀθεῖν μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπόμεν, εἴ που ἀκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μῆτερ, ἀληθείην καταλέξω.
 Ὀχρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλλμοῖσιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος οὔ ποτ' ἐρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cætum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Pireus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Pireus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærummosum-duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisquæ sedibusque ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas,
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postea domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cenaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audiviati.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audenti animi minime dicebat,

115 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρῆζων ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἤθελον εὐνήσθηναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.
 Ὡς δ' ὅπῳ ἐν ζυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νεγενέας γαλαθηνούς
 κνημοῦς ἐξερέησι καὶ ἄγκυα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
 135 καὶ δ' ἔβλεπε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν δμῶλῃσιεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσαιο, οὐκ ἂν ἐγώ γε
 ἄλλα παρὲς εἰποιμι παρακλιδὼν οὐδ' ἀπατήσω·
 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἰσχεῖν· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι·
 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γυναῖα αἰδοίη Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς,
 ἦτοι ὅγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πειθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσέλμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγγεγώνευν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἶ γάρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνώης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσχοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus ,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile ,
ambobusque illis sævam mortem infert :
ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens ,
prostravitque eum fortiter, gavisus-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax ,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duros dolores habentem ,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii ,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis rediit : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera ,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaque dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrere beatum-diceret.
Sic hū quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes .

ἐν τυκτῷ διαπέδω, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήσας ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μένδων· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἔν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὄρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Λυτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιστάνοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱρευον δὲ σῡας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοῖ δ' ἐξ ἀγροῖο πολινδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πολινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξ ἔμός — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὀπίσω
 νεικεῖη· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμελῳκε μάλιστα
 ἡμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλέυεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρῖπτεσθ', ἐπειὴ φατ' ἀρισφαλὲ ἔμμεναι οὐδὲν·
 Ἥ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν φεικέα βάλλετο πύρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτῆρ.
 Εὐμαιος δ' ἄρα οἱ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βῆτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βρώτορες ἀνδρες
 ῥύατ', ὅτισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πολὺν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χορὸ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄσπεος ἐγγυς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἡδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅθι πάντες ἐπιβρέζεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δαλίοιο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 δειπνον μνηστήρεςσι· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεί· θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδρὸν ἀγεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 220 πτωχὸν ἀμειρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῇ ἡλιτῇ παραστάς θλίψεται ὤμους,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenērunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon ; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :
 Juvenes, postquam-jam omnes delectati-eatis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.
 Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exsursus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic malletm stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vesp̄ram frigidus erit.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.
 Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi ivērunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam videntes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum vero aliorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :
 Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frusta, non tripodas, neque lebetas ;

τόν κ' εἴ μοι δόῃς σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι
 σκηνοκόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καί κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐδελήσει
 ἔργον ἐποιέσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶων
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λαῖξ' ἐνθαρεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχίῳ οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπτιτοῦ ἐστυφελίξεν, —
 235 ἀλλ' ἔμην ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μὲ μεταίξας ῥοπαλῶ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοδὺς αἰείρας.
 Ἄλλ' ἐπετολμήσε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συδῶτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὗξατο, χεῖρας ἀνασχῶν·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὑμῖ· ἐπὶ μῆρ' ἔκχε, καλύψας πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγαγοὶ δὲ ἔδαιμων·
 τῷ κέ τοι θῆλαιας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστου κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύων, ὀλοφώϊα εἰδώ·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμιοιο μελαίνης
 250 ἄξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὄκτα δόμους ἔκτανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἔεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυσμάχου· τὸν γὰρ φιλέσκει μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμενα· Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰεΐδεν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χεῖρὸς ἑλὼν προσέειπε συδῶτην·
 Εὐμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 βρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἔτερ' ἐστίν· ἐπιτήσκηται δὲ οἱ αὐτὴ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν
 διχλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κρήνη μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγ' ἤπυε,
 ἦν ἄρα δαίτι θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμῆαι συδῶτα·
 βρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναϊετάοντας,
 δῦσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hœdis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussa.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hœdorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissipavit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit serena,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hinc:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νοήσας
 ἢ βάλη ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμεῖβεν· ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔρχεο προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδάημων οὐδὲ βολάων
 τολμῆεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα.
 285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐτως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὀπλίζονται
 πτόνον ἐπ' ἀτρώγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀφῆκοντο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤχετο. Τὸν δὲ παρόιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἰγὰς ἐπ' ἀγροτέρας ἢ δὲ πράγας ἡδὲ λαγυούς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπφρεστος ἀπογοιμένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βῶν τε ἑλὶς χέλυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλεῖος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἔοντα,
 εὐρὴ μὲν δ' ὄφρ' ἔστην καὶ οὐατα χάρβαλιν ἄμφω,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ δὲ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 βεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἐρεσίνετο μῦθον·
 Εὐμαί, ἦ μάλα θαῦμα, κύων δδὲ κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τότε γ' οὐ σάρα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
 ἢ αὐτως, οἷοί τε τραπέζης κύνας ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κοιμέσθων ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων δδὲ τῇλε θανόντας.
 Εἰ τοιόσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιττῇ
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κοιμέουσιν.
 320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμου· εὐναιετάοντας·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδὼν Ὀδυσῆα ἑικοστῷ ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής
 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὧκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· δὲ δὲ παπτήνας ἔλε δέκρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :

cujus gratia et naves bonis-transitris-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse

nutravit quidem, neque eo fructus-est; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solabant juvenes viri

capras in silvestres, et cervos, et lepores :

tum vero jacebat neglectus, absente domino,

in multo stercore, quod ei ante fores

mulorumque boumque abunde fusus-erat; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :

illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,

canda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas;

prope autem non-amplius tum potuit suum dominum

venire : at hic seorsum conspicatus absternit lacrimam,

facile latens Eumæum; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo;

pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,

si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,

an sic, quales quidem mensales canes virorum

sunt; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :

et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,

qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,

statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.

Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcunque egisset; nam etiam vestigiis eas perquani-

cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero scor-
sum a-patria] perit; hunc autem mulieres negligentes non

curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter

viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit aedes habitantibus-commodas;

ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,

statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis

venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei

innuit, ad se vocans : isque ubi-circumsperaxerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρός ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινουμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρον πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἴζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξέσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συδῶτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἀκούσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καί σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν ψῆσ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτη· [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν δλθιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αἶθι, ποδῶν προπαρόθεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' αἰοδὸς ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεν.
 Εὐθ' οὐ δεδιπνήκει, ὃ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοδός·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμαδῆσαν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παριστάμενη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρρα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνῶνθ' ὅ, οἵτινές εἰσιν ἐναῖσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσιν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδὲξία φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἶη.
 Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἴροντα, τίς εἶη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέλυστέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
 Ἦτοί μιν οἱ δεῦρο συδῶτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεταί εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νεῖκεσσε συδῶτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συδῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἡγαγες; ἢ οὐχ ἄλις ἦμιν ἀλγήμενός εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολύμαντῆρες;
 ἢ θῶσαι, ὅτι τοι βίσιον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγαιρόμεναι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξείνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοιοργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

facientem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus-est ædes Ulysses,
 mendico inisero similis et seni,
 baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus posti cupressæ, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus-est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati-sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justi, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura-erat malo.

Profectusque-est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus-est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde *se* genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime, subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviæ contaminatores ?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices-sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἦ καὶ θέσπιν δοῖδον, ὃ κεν τέρπῃσιν αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρῶξοντά μ' αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἰς μοι ἐχέρρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐπτορνεὶ δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ ἦ καὶ Ἀντίνοον ἔπειτα πτερόντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἱός,
δὲ τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δέεσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἑλών· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμήν ἄλζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολλὴ βούλει ἢ δόμεν ἄλλον.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες.
Εἰ οἱ πόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἴκος ἐρύκοι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδωσαν, πλῆξαν δ' ἄρα πῆρην
σῆτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἑμέλλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰών, προικὸς γέυσσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·
415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κακίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος, ἔπει βασιλῆϊ εἰοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἥ περ ἄλλοι,
σῆτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰ δόσκον ἀλήτη,
τοίῳ ὁποιός εἰ καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἵσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἄλλὰ Ζεὺς ἀλάπαζε Κρονίων — ἦθελε γάρ που —
425 ὅς μ' ἅμα λῆιστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
Οἱ δ' ἔβρει εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἄγρους
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
435 Εἰ δὲ βοῆς ἀφόντες ἔμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra:
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.
Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Pénélope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] tace, ne mihi huic responde multum verbis;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoum verbis alatis allocutus-est:
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento: ne hoc deus perfeceri!
Da ei *aliquid* sumtum; non tibi invidio; jubeo enim ego:
neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio:
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est:
Telemache altiloque, animo indomite, quale dixisti!
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus: cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum:
stetit autem juxta Antinoum, et ipsum sermone allocutus-
est:] Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus *Achi-*
vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam errori
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque *rei* indigens venis
set:] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.
Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagus impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur;
speculatores autem ad speculas jussi ire.
Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant: cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit; nec quisquam sustinuit.

στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δέξει χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἔμῃς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔχαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἔσσι προίκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίῳ· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
 ἄλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 455 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σφὶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης,
 δὲ νῦν ἄλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα πετρόεντα προσήυδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' ὅτω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐκ εἶδα βάσεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη καὶ θρήνην ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· δ' ἐστάθη ἡύτε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόοιο·
 465 ἄλλ' ἀκείων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἀψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέλαιτέ μευ, μνηστῆρες ἀγκλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὲν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχαιρόμενος κτεάτεσσιν
 βλήσεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς οἰέσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλόμενης, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἄλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ἔσθι· ἐκηλός, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσουσ', οἳ ἀγορεύεις,
 480 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 ὥδε δὲ τις εἶπεν ἄλλος ὑπερηνορόντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δούστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμεν'· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκοτὸς ἄλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πολλὰς,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔειπεν
 490 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἄλλ' ἀκείων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὐκ ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidæ, qui Cypro potenter Imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Ægyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.

Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobra dicis.

Sic dixit; et scabello prehensum ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.

Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheii filius:
 comedere tranquillus, hospes, sedens, aut abi allo;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditum; si forte quis celestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnam luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρω, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον ἦν ἴκοιτο.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξεῖνος τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησαν τ' ἔδρασαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.

505 Ἡ μὲν ἄρ' ὧς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδείπνεε διός Ὀδυσσεύς·
 ἢ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσκῦδα διὸν ὑφορβόν·

Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθί
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπύζομαι ἢ δ' ἐρέωμαι,
 510 εἴ που Ὀδυσσεὺς ταλασίρρονος ἡ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγχτω γὰρ ἔοικεν.

Τὴν δ' ἀπαιεῖσθ' ὁμοῖος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γὰρ τοι, βασιλεία, σωπῆσαι Ἀχαιοί·
 οἳ θγε μυθεῖται, θέλοισι καὶ τοι φίλον ἦτορ.

515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἔκετο νηὶς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὐπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων.

Ἦς δ' ὅτ' αἰοδὸν ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅτε θεῶν ἐξ
 αἰδέει δεδαῶς ἐπε' ἡμερόεντα βροτοῖσιν,

520 τοῦ δ' ἄμοτον μεμάσιν ἀκούεμεν, ὅππότε' αἰδέῃ·
 ὧς ἐμὲ κείνος ἐβέλγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.

Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἔστιν.

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στῆται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσαι,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόντι δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια νδρε δόμονδε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.

530 Οὗτοι δ' ἡ ἐν θυρῇσι καθήμενοι ἐφιασάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὐφρων.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἥματα πάντα,

535 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίονας αἰγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον,
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.

Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

Ἦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμυρὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψὰ δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα περόεντα προσκῦδα·

Ἔρχεο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.

545 Οὐχ δράξας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέταρε πᾶσιν ἔπεισιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome oecονομα sermone allocuta est:] Si enim votis exitus nostris adesset, haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope : nutrix, inimici quidem sumus omnes, quoniam mala machinatur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum, a-viris petens; egestas enim eum jubet; ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque; hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres, sedens in thalamo; at conabat divinus Ulysses : illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumæe, profectus hunc hospitem jube venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem, sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit, vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce : utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens; sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis canit doctus carmina delectabilia mortalibus, hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit : sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,

in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens, supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse, prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo, vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope : vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur, vel illic in ædibus : quippe ipsis animus letus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo cuiusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-rum edunt:] Ipsi vero in nostram domum divertentes dies omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,

epulantur, bibuntque nigrum vinum, temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir, qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram, statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque domus] horrendum resonuit : risit vero Penelope; statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba? ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κ' τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἴ κ' αὐτὸν γνῶω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοι· μεταλλῆσαι τί ἐθυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κ' σε γνῶίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσειε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηζέεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαι', αἴψα κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, δῆμιν δ' ἀνεδέγμεθ' οἰζύν.
 Ἄλλα μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, σπε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα χιόντα
 οὔτι κακὸν βέβηκτα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθί
 570 μέναισι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἡμᾶρ,
 ἄσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεῖς, Εὐμαιε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξαίσιον ἤ καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνόοντων.
 Ἄλλὰ σε μέναισι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον, ὦ βασίλεια,
 οἶην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἢ δ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶσται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις ἐξ ὧδε καταθητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὥχετο δῖος ὕφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι σχῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πειθοίᾳθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάζων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζω θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 600 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δειελήσας·
 ἥ ὧθεν δ' ἵέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitarit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.

Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicumque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam

filiae Icarii, prudenti Penelope:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuius ærumnam.

Sed procorum difficilium subtimeo cætum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cælum pervenit.

Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussus doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.

Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de reditu die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro? utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendic-
 us.] Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:

loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμὸι τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔχετ' εὐξέστον ἐπὶ δίφρουν·
 πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος
 βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
 606 πλείον δαιτυμόνων· οἳ δ' ὄρχηστού καὶ ἀοιδῇ
 τέρποντι· ἦδη γὰρ καὶ ἐπὶ ἡλυθε δέλεον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστῳ
 πτωχεύεσσι· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἐπρεπε γαστέρι μάργῃ,
 ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς
 οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.
 6 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
 ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησιν ἀπαντες,
 οὐνεχ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει·
 ὃς β' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
 καὶ μιν νεικεῖων ἑπτα πτερόεντα προσήυδα·
 10 Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
 οὐκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἀπαντες,
 ἐλκόμεναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἐμπης.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῦν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 15 δαιμόνι, οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
 οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
 Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ
 ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκεῖς δέ μοι εἶναι ἀλήτης
 ὥς περ ἐγὼν· ἄλθον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
 20 Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζεο, μὴ με χολώσης,
 μὴ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρω
 αἵματος· ἥσυγῇ δ' ἂν ἐμὸι καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
 αὔριον· οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι δῶ
 δευτέρων ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 25 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
 ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
 γρη῏ καμνοῖ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
 κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
 γναθμῶν ἐξελάσσαιμι· σὺ δὲ ὡς ληϊδοτείρης.
 30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
 μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
 Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
 οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.
 Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
 35 ἡδὲ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει ῥηνστήρεσιν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
 οἷον τερπικλῆν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὰδε δῶμα.
 Ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
 χερσὶ μαχήσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.
 40 Ὡς ἐφάθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
 ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγέρεθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
 atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
 profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
 plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
 oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
 mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
 indiesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
 nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
 Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
 ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
 quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
 beret:] qui ubi-venerat, Ulysssem pellebat sua domo,
 et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
 non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
 trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
 Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
 neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
 Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
 de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
 sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
 Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
 veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fudem
 sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
 cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
 iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
 dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
 vetulæ camino-asnetæ similis; cui mala molirer,
 verberans ambas manibus, humum autem omnes dentes
 maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
 Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
 pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?
 Sic hi quidem ante fores altas
 limine in polito perquam-animose rixabantur.
 Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
 suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O apici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
 qualem nunc delectationem deus dedit in hanc domum.
 Hospesque et Irus contendunt inter-se
 adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentem,
 circumque mendicos panisiosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κέχλυτέ μιν, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρα τι εἶπω·
 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσῃς τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 δειπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστάς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασίεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὐπῶς ἔστι νωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὅρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῇ
 πληγῇ ἀτασθάλων, τούτῳ δέ με ἱπὶ δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἔπει β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὅρκον,]
 60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχίσεται, ὅς κε σε θεῖνῃ.
 Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηρὸς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μελέ' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες υπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἵπτεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἔπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς δροσῆτες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δεῖδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάϊε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτον γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἧ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρῳ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἥπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ δῖνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μῆδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἧ ἔλασει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
 ἧέ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡς δὲ οἱ φρονόοντι δόασατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαι Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένῳ, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in cenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; celerorum autem neminem Achivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcræque magnæque ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auclavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
 ad Echeton regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscindat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem eam duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsus ;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est salius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἦλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὅφρ' ἔκετ' αὐλὴν,
 αἰθούσῃς τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεὶρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἔνταυθοι νῦν ἦσο, σῦας τε κύνες τ' ἀπερύκων,
 μὴδ' οὐ γὰρ ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς εὖν· μὴ ποῦ τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
 ὅς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξιοιεν ἡπειρόνδε
 εἰς ἔχետον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔραν· χαῖρεν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄντινός δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δευδίσκετο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένειτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὁλθός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεια πολέεσσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 125 Ἀμφινόμ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσσον Δουλιχίῃα εὖν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπιτήτῃ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτέ φησι κακὸν πέισσθαι ὀπίσσω,
 ὅφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέρεי ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὁλβίος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκῶν
 140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἳ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημι φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
 ἐπὶ ποτὲ νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 (Ὁ γὰρ ἀναιμῶντί γε διακρινέεσθαι οἶω)

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetum regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu absfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique direntum-iri poto

- 150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιτῆρα οἶνον·
 ἄψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειη,
 160 μνηστῆρσσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο
 μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ῥεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρσσι φανῆναι, ἀπεχθομένοις περ ἔμπης·
 παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βιάζουσι, κακῶς δ' ὅππῃ φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπὶ κευθε,
 χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
 ἔρχει· ἐπεὶ κάκῃον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 175 Ἦδῃ μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
 ἥρῳ ἀθανάτοισι γενεῖσθαι ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔθη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθὶ
 ἐλθέμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷθ' οὐκ εἰσεῖμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἔκ μεγάρῳ βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαΐατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέφανος Κυθέρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν τῇ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα ὄψκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἑλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεῶν.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάρῳ,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ δ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειᾶς φώνησέν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνोπαθῇ μαλακὸν περὶ κόμῃ· ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflicto corde, outans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea cæsiis-oculis-Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelopæ, procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum-superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconomâ his verbis allocuta est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis fœdata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope : Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet, corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdiderunt, ex quo ille abivit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in ædibus : sola vero non intrabo inter viros, verecundor enim.

Sic igitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundem.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit. Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam proceriorem et habitiozem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore. Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ninis ex domo, cum-strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔζοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇγ' καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ βαρὰ παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 210 ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λιτογαυόνατ', ἔρι δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχεν·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναι δλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξείνον ἕασας ἀεικισθήμεναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἰ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισιν δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδι τε μετ' ἀνθρώποισιν πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νειμεσσώμιαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισιν δόμοισιν
 νεύουσιν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λαλῶτο δὲ γυῖα ἕκαστον,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκαῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι βουκῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἶκαδ', ὅττι οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λάλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήυδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 πλεονέες κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισιν δόμοισιν
 ἠῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον ἕϊσας.
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπειαν·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνος γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
 non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt:] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti.] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivisti indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundant, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliares.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solistaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopem :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi ; cum sis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristor : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἑμὲ χεῖρα προσήυδα·
 ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας διστῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιδήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἔκριναν μέγα νείκος ὁμοῖοι πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἀλῶν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μενυῆσθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἥ ἔτι μάλλον ἑμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
 Αὐτὰρ ἔπην δὴ παῖδα γενεήσαντα ἰδῆαι,
 270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλησθα, τερν κατὰ δῶμα λιπούσα.
 Κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπήυρα.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 275 ῥέμνησθ' οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρία μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα δίδουσιν·
 280 ἄλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν.
 ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 εὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγες δὲ θυμὸν
 μελιχίοις ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 ὀρέσασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήσασθαι δόσιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἀρίστος.
 290 ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιηῆδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσσαν κήρυκα ἕκαστος.
 Ἀντινόῳ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.
 295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερόμενον ἡέλιον ὥς.
 Ἑρμακα δ' Εὐρυδάμαντι δῶα θεράποντες ἐνεῖκαν,
 τρίγλῃνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 Ἰσθμῖον ἦνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερον ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὄφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 αὐὰ πάλαι, περίκῃλα, νέον κεκαασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαίδας μετέμειγον· ἀμοιβῆδ' ὁ δ' ἀνέφαινον
 δμῶα· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo preheusa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes-incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
 tam jaculatores, quam missores sagittarum,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus-æque-gravis
 belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
 Memor-sis patris et matris in ædibus,
 sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 At postquam jam filium in-pubertate *constitutum* videris,
 nube, cui volueris, tua domo relicta.
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiuntur.
 Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam
 ambire velint, et inter-se contendunt :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
 puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses,
 quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :
 filia Icarii, prudens Penelope,
 dona quidem quicunque voluerit Achivorum hac ferre,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
 alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
 Antinoo quidem tulit *præco* magnum perpulcrum pepulum,
 varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.
 Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem *inde* effulgebat
 multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege
 collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.
 Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit.

Ipsa quidem deinde ascendebat in cenaculum, divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-æ ; manebantque, vesper dum-super-
 veniret.] His autem æ-delectantibus niger vesper supervenit.
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posterunt,
 sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ;
 et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famular Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοῖη βασίλει·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρια πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρόνον Ἠῶ μέμνειν,
 οὔτι με νικήσουσι· πολυτελήμων δὲ καλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθῶ καλλιπάρῃος,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτακτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπει·
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπέης·
 325 ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαρ, σύγε τις φρένας ἐκπαταταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εἶδεν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἥε που ἐς λείσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνία βάσεις.]
 Ἦ ἀλύεις, θεῖ Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 δεστίς σ' ἀμφὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορυῖας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς· Τηλεμάχῳ ἑρέω, κύον, ὃ' ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὐθι διαμελεῖσθι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βάν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκαστῆς
 ταρδοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὃ παρ' λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
 ἐστῆκε ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ δ' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγός, ὅφρ' ἐτι μᾶλλον
 δὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἥρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομένων Ὀδυσσῆ· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεοὶ δδ' ἀνὴρ Ὀδυσσεύς ἐς δόμον ἔει·
 ἐμπης μοι δοκεῖ δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τριχέσιν οὐδ' ἦβαι·
 Ἦ δ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἥ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἵμασιός τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἷματα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεσθες, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐποίγεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλεαι, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus est ingeniosus Ulysses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpente manibus :
 at ego his lumen omnibus præbebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melanthe pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 hæc utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, æream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa prædicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, fedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectæque sunt ire per domum ; solutaque sunt subtile
 membra cujusque timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas præluens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quæ quidem non irrita facta sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiæ Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,
 vestimenta quoque induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νοῖν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἀχρί μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρέλῃ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφοι κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἱσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἰκοί δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολεμὸν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχυαλος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μίγνεντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τῇν γαστέρ' ὀνειδίξω ἀγορεύουσιν.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ἑμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἔκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοιτο δι' ἐκ προθύρου θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνία βάσεις.
 [Ἦ ἄλυσις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 ἄμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεῦς
 Εὐρύμαχον δέσας· ὃ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ ὃ γ' οἰμώξας πᾶσαν ἔπιτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρας δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιάοντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὦφελ' ὁ ξείνος ἀλῶμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερσὶνα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεῦθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμμ' ὀροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 διππότε θυμὸς ἀνώγει· διώκω δ' οὔτιν' ἐγώ γε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἐπὶ βῆθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες κατακείμεν οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutill, magni, ambo saturati herba,
 æquales æstate, par-onus-sustinentes, quorum robur non ini-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus est in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumpsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.

Proci vero tumultuati sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.

Ipsis vero Amphinomus concionatus est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviam:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ εἴωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλέμαχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νύμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βᾶν ῥ' ἱμεναὶ καίοντε ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστήρεσσιν φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστήρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηχ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆρ'· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἔρῳζον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβέομαι ἔντα πατρός
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρός ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἔθελω καταθέσθαι, ἔν' οὐ πυρὸς ἔζετ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἴσει;
 25 δμῳὰς δ' οὐκ εἰς προβλυσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοῖνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαν· Ὀδυσσεύς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθ' αἶ καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· πάροισθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡμέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsis vero craterem miscuit Mulius heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus, abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est:
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed sedata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] hospes hio; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (la-
 cuit).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι
εἰλάτιναί τε δοχοὶ καὶ κλονες ὑψός· ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.
40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔδδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· αἶψα καὶ κατὰ σὺν νόον Ἰσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αἶψα τῇ δίκῃ ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
45 Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
ἔφαρ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κεῖων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾷθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνε.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτεμίδι ἱκέλῃ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
65 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίζεν,
δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαλῖος, καὶ ὑπὸ θρήνῳ ποσὶν ἦκεν,
προσφυῖ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
70 Ἦλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
85 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνέειπτε Μελανθὸς δεῦτερον αὐτίς·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἴσθα θύραζε.
90 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σει· δαίμονι, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
ἡ δὲ τὴν δὴ ρυπῶν, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἶμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπέγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
95 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,
τοῖω ὅποῖος εἶ καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
100 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γὰρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης
ἀγλατήν, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι·
μή ποὺς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
ἢ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα.
105 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκῃτι,
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὐτίς ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λήθει ἀτασθάλουσα· ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
110 ἀμείριτον δ' ἐνέειπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcræque intercolumnia,
abięnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.
Certe omnino aliquis deus est intus eorū qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.
Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dæcis somnus advenit:
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
procis cædem cum Minerva meditans.
Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut aureæ Veneri.
Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.
Illic desidebat deinde prudens Penelope.
Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliæque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.
At Ulyssem increpabat Melantho secundo rursus:
Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:
aut cito et titione percussus ibis foras.
Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses:] improba, cur in-me sic invehis irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.
Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscumque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliæque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.
Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sæviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.
Sin autem ille quidem ita periit, et non-amplius redditurus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injuriens: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.
Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδὲες, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, θ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὥς τὸν ξείνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχημαι.
 Ἡ βα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἵπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὅρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ᾗδ' ἐπακούσῃ
 ὁ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέσθαι.
 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρਾਲῶς κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον εὐξέστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
 ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολὺτάλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 105 τίς πῶθενίς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν
 νεικέοι· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅτε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰσθμίοισιν ἀνάσσων,
 εὐδικίας ἀνέχησι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυροῦς καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
 ἐξ εὐηγεσῆς· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
 μὴδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 ἥ μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν,
 μνησαμένη· μάλα δ' εἰμὶ πολὺστόνος. Οὐδέ τι με χρῆ
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γούοντά τε μυρόμενόν τε
 120 ἦσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἀκρίτον αἰεὶ·
 μή τις μοι δμῶν νειμῆσθεται ἡδὲ σὺγ' αὐτῇ,
 φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρῆτά με φρένας οἴνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὼς τε δέμας τε
 125 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴδιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ὤλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφοτελεύοι,
 μαῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευσεν κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ἑλλήντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδαίελον ἀμφιέμονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετάων
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἄλλ' Ὀδυσῇ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
 Οἳ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολπεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 σπῆσαι μὲν μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτὸν καὶ περιμεικτρὸν ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆσιν, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.

Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in aedibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen oconomam sermone allocuta est:
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa:
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
 illic conedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustas pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti: valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena flentemque et lugentem
 sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
 ne-quia mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
 hospes, nempe meam præstantium formæque corpusque
 perdidit immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorose Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspicuum incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]

Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt:
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.

Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.

Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
 subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
 ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

145 Μοῖρ' ὅλο' καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῇσῃ,
αἱ κεν ἄτερ σπεύρου κῆται πολλὰ κτεατίσας.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίτες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὦραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῳάς, κύνες οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελόντες καὶ δμῳάλησαν ἐπέεσσιν. [κῆρς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἀλλήν
μητὶν ἔθ' ἐδρίακω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων,
160 γινώσκων· ἦ δὴ γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὅς μοι εἶπε τέον γένος, ὀππότεν ἔσσι·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσ' γε δώσεις
πελοῖσιν ἢ ἔρχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὀππότε πάτρης
ῆς ἀπέχθην ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστεῖ ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξαι.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περὶ βρύτος· ἐν δ' ἀνθρωποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἀλλ' ὅδ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάϊκες δῖοι τε Πηλεῖοι—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλῶνος.
Δευκαλῶν δ' ἐμὲ τίκατε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
δύπλοτος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐας,
ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυδ' ἀνελθών·
ξείνον γὰρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἦδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένη σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδύκως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀφ' ἑαυτὰ δῶκα καὶ αἰθοπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱερούσασθαι· ἵνα πλησάτατο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenērunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpue verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et egre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quedam terra est, medio in nigro ponto,
pulera et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : Insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procillas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

- Ἐνθα δ' αὖτε δέκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·
 200 εἴλει γὰρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τριχαιδεκάτῃ δ' ἀνεμος πέσει· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 205 Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρώς κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ·
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευούσης,
 κλαιούσης ἐνὶ ἀνδρά παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γοώσαν ἐὼν ἐλέειρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς κ' ἐστασαν ἡ δὲ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτέον δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, διπτοὶ ἄσσα περὶ χροὶ εἴματα ἔστο
 αὐτός· οἷος ἔην καὶ ἑταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γυναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γὰρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἡμῖς ἀπὸ πλῆλ' ἔφυγε πάτρη·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρῃω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλήν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν αὐτὰρ οἱ περόνη χυρσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λαῶν· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χύρσοι ὄντες, δὲ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ δὲ ἐκφυγέειν μεμικῶς ἤσπαιρε πόδεσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν ἐνόησα περὶ χροὶ σιγαλόεντα,
 οἷον τε χρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο·
 τὸς μὲν ἔην μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἡέλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῃω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροὶ οἶχολ' Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἑταίρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξεινός· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ὄορ καὶ δίπλαχα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμινέοντα χιτῶνα·
 αἰδοίους δ' ἀπέπεμπον εὐστέλμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυδάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἔζοχον ἄλλων
 ὢν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνοῦση, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercerat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ila fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimae, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto *me* experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quaedam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et *dic* socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile *est*, tanto tempore seorsum quum-absin,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lanæm purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero *opus* variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi *vestem*
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi animo congrua sentit et.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens alocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔων ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἰματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτόξας' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
 κείνω ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὥχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι αἰδοῖη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν νεαῖρο μῆδέ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νημασώμαί γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον δδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότῃ μιγεῖσα,
 ἢ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούω μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικυεύω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχού Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνι δήμῳ,
 ζωῶ· αὐτὰρ ἀγεί κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίηρας ἐταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· δδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὀλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάσιν·
 280 οἳ δὴ μιν περὶ κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀπήμαντον. Καὶ κεν πάλοι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦην· ἀλλ' ἄρα οἱ τότε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὤκναυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρῆσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχηα γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἐδείξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια καί τοι ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἥδη δὴν ἀπείων, ἢ ἀμφοδὸν ἢ κρυφδόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἔσθι σόος καὶ ἐλεύσεται ἥδη
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴας
 ἠδρὸν ἀπεσσεύεται· ἔμπης δὲ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 305 ἵστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.
 ἢ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupsit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libahs in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducant dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficiuntur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
310 τῷ κε τάχα γνώης φιλότῳτά τε πολλά τε δῶρα
ἔξ ἐμεῦ, ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν δέεται, ὡς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοῖσι σημάτων ῥέες εἰς' ἐνὶ οἴκῳ,
315 ὅϊος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἶποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἢ δὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνὴν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὡς κ' εὖ θαλπίων χρυσόθρονον Ἡῶ ἴκηται.
320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῖσαι τε,
ὡς κ' ἐνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδῃται
ἤμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένους αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσαιο, εἴ τι γυναικῶν
ἀλλῶν περιεῖμι νῶν καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν αὐσταλέος, κακὰ εἰμένους, ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ; ἀνθρωποὶ δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶντι γ' ἐφεψίδονται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
[σεύς·
ὦ γύναι αἰδοῖη Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
ἥτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ' ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
340 Κεῖω δ', ὡς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρονον Ἡῶ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίνεταί· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κάτα δρῆσταιραι ἕασιν,
εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα τ' ἐγὼ περ·
τῇδε δ' ἂν οὐ φρονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἐμείο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ' οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις·
ἐστὶ δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
ἥ κείνων δύστηνον εὖ τρέφειν ἢ δ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρες, ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, δλιγηπλεύσοσά περ ἐμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστάς, περίφρων Εὐρύκλεια,
νύφον σοῖο ἀνακτος δμηλικά· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἤδη τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηάσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multa que dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* præsagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulæ, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lænas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graver.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis præstem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in ædibus
conviveris ? homines autem brevis-ævi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probris-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
profecto mihi læne et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non agere-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

Ὃς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν εἶπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ἦ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤρθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
 πῖνα μῆρ' ἔκ' οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
 ὅσα σὺ τῷ εἰδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
 γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι οἷω πάμπαν ἀφελίετο νόστιμον ἦμαρ.
 370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψίοντο γυναῖκες
 ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμαθ' ἵκοιτο,
 ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιώνται ἅπασαι,
 τῶν νῦν λῶβην τε καὶ αἰσχεὰ πολλὰ ἄλεείνων
 οὐκ ἑάας νίκειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν
 375 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέης
 καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ὁρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 κήδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοὶ δὴ ξείνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
 380 ἀλλ' οὐπὼ τινὰ φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
 ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ εἰκας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γρη῏, οὕτω φασιν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
 ἡμέας ἀφοπτόμενος, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 385 ἐμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὃς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμπαρόντωντα,
 τῷ πόδας ἐκαπένιξεν, ὕδαρ δ' ἐνεχεύατο πολὺ
 ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήρυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτραπέτ' αἶψα·
 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
 οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμαρὰ ἐργα γένοιτο.
 Νίξ' δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
 395 μητρός ἑῆς πατέρ' Ἀσθλόν, δὲ ἀνθρώπους ἐλέκαστο
 κλεπτοσύνη θ' ὄρκαυ· τε θεὸς δὲ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μῆρια καίεν
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὁ δὲ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
 Αὐτολύκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πῖνα δῆμον
 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
 τὸν βὰ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
 παυομένη δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὐρεο, ὅττι κε θείης
 παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.
 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 γαμβρός ἐμός θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάνω,
 ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πολυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 ὁππότε ἂν ἡθήσας μητροῦτον ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
 τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
 lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te
 [Jupiter pra:] hominibus odit, dedm reverente animo instru-
 ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
 gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
 catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
 ad-senectutem placidam, nutriques splendidum filium ;
 nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequuntur mulieres
 hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes
 pervenerit,] sicut te, senex, oanes hae probris-insequuntur
 cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
 vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
 filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
 doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
 multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt,
 sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
 sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
 o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 nos ambos, valde similes nobis-invicem
 esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumpsit splendenter,
 in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
 frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
 sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
 statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
 cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
 statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
 albo dente, Jin-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
 matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat
 furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
 dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
 agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.
 Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
 lum,] filium recens natum invenit filiae suae :
 hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
 desinenti a-coena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
 filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
 gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō :
 multis enim ego indignatus huc venio
 viris et mulieribus super terram almam :
 huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
 quando puber-factus maternam in magnam domum
 venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
 ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeberet splendida
 dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

- 415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπεσσι τε μελιχρῶσιν·
μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφύε' Ὀδυσῆϊ
κύσσε' ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Ἀυτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλετο κυδαλίμοισιν
δείπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
- 420 αὐτὰκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενά πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀβελόισιν
ᾧπησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοῖρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
- 425 δαίνυντο· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἱμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνας ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
- 430 υἱέες Ἀυτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἔκνονον πυκινῆς ἡγεμοέσας.
Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαρβέτταο βαθυβρόου Ὀκεανοῖο.
- 435 Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἔκνονον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἔχυν· ἐρευνῶντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
υἱέες Ἀυτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῳ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σὺς·
- 440 τὴν μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων,
οὔτε μιν Ἥλιος φάεθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσσε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἥλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
- 445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ φυλόχοιο,
φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
στή ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτ', ἀνασρόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σὺς
- 450 γουὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσσε σαρκὸς ὀδόντι
λυσσέφας αἰξας, οὐδ' ὀστέον ἔκτετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὕτως ἐνὶ χερσὶν ἀπὸ δεξιῶν ὤμων,
ἀντιπρὸ δὲ διήλθε φαινεῖν δαμνὸς ἀκωκή·
καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπειτα θυμός.
- 455 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀυτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
ᾧτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀυτολύκος τε καὶ υἱέες Ἀυτολύκοιο
- 460 εὖ ἱσηάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἐπεμπον
εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
χαῖρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
οὐλὴν ὅττι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
- 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῇ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Ἀυτολύκοιο.
Τὴν γρῆς χεῖρσιν καταπρηνέσσι λαβοῦσα
γνῶν ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *dat*is salutabant, verbisque blandis :

mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem, osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.

Autolycus vero filios jussit gloriosos

coram parare : illi autem hortanti auscullantur :

statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem, eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum, minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus, assaruntque perite, divideruntque portiones.

Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum

epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio sequo

Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere, tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi

filiū Autolyti ; cum his autem divinus Ulysses

ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva

Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.

Sol quidem deinde recens percutiebat arva,

ex placide-fuente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero

vestigia scrutantes canes ibant ; at pone

filiū Autolyti : cum his autem divinus Ulysses

ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;

quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-

tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,

neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa

erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-

pedum,] ut venantes ingroebant : hic vero adversus ex arbu-

sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,

stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses

irruit, elevata longa hasta, manu robusta,

vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper

super genu ; multum autem exhaussit carnis dente

oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum lumen-

rum ;] penitus autem transiit splendide hastæ cuspis :

decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-

mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyti filii dilecti occupa-

bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,

ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum

cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyti

bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,

cito gaudenter eam gaudentes dimiserunt

in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater

gaudebant reverso, et interrogabant singula

de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,

ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,

ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyti.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,

agnovit attractans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς,
 470 ἃψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλα φρένα· τοῖ δέ οἱ δασε
 δακρυόφι πλησθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενεῖου Ὀδυσσεύα προσέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγώ γιγε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμπαφάσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φωνήσεν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σὺ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστού ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἐσται·
 εἴ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστήρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφοῦ οὐσῆς σέυ ἀφέξομαι, διππότην ἄν ἄλλας
 490 δμῶας ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔγω δ' ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἥε σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρώω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ γ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστήρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἳ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπὶ τρεῖσιν δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτίς ἄρ' ἀσποτέρῳ πυρὸς ἔλκετο δίφρῳ Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βράχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἐσσεταὶ ἡδέος ὄρη,
 δντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοῶσα,
 ἐς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώσασα καὶ ἀμφιπόλων ἐν οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἔφη· νῦν ἔλθῃ, ἔλθῃσ' τε κοῖτος ἄπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξεῖα μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλωρῆς Ἀηδὼν,
 καλὸν αἰδέησιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνιοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυχρῆα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, δν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulyssem allocata est :
 Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.
 Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur nutriticisprehendit dextra ;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque :
 Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolore multos perpressus
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne quis alius in ædibus audiat.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinebo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que :] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.
 Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa-erant omnia.
 Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicatricem autem pannis cooperuit.
 His vero sermones exorsa est prudens Penelope :
 Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipse :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebræque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.
 Sicut autem quando Pandare filia, viridans Aedon (Iuscinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 525 ἡ δὲ μόνω παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδὰ πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν διμῶας τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιό τε φῆμιν·
 ἢ ἤδη ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μῆναι ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παιὶς δ' ἐμὸς, ἔως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλίζρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσφαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν ἱαίνομαι εἰς ὀρώσασα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλογέλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀδρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διαν αἴρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ·
 ἄμφι δ' ἐμ' ἠγερέθοντο ἑυπλοκαμῖδες Ἀχαιοί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἀρ' ἔζετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φωνήσεν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπάρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλῆλυθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν αἰετιά πότμον ἐφῆσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνησας δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἥρ' ἰ πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὐπὼς ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς
 ἄλλη ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ', ὅπως τελέει μνηστῆρσι δὲ φαίνεται· ὀλεθρὸς
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἦ τοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοιοὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχονται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθουσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἳ δ' ἐλεφαίρονται, ἐπεὶ ἀκράντα φέροντες·
 οἳ δ' ἐτυμα κραίνουσι, βροτῶν δτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίμαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἦδε δὴ ἡὼς εἴσι δυσάνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχῆσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκας, τοὺς κείνους ἐνὶ μεγάροισιν εἰσὶν
 ἵστασθ'· ἐξείης δρυόγους ὥς δώδεκα πάντας·
 575 στάς δ' ὅγε παλλὸν ἀνευθε, διαρβήπτασεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφῆσεν·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 totumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eam quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lactor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio:
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclity;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debillium sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectionem ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde-procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

ὅς δέ κε ρηῖται· ἐντανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτιοι·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἴομαι, ἐν περ ὀνείρω. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γυναι ἀιδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον εὖξον ἀμπαφόντας
νευρήν τ' ἐντανύσαι διοίστεῦσαι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 τέρπειν, οὗ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὖπνους ἔμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκαν
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυσ' ἔμοισι πεφυρμένη, ἔξ οὗ Ὀδυσσεύς
ᾤχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰποῦσα ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἔς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅφρα οἱ ὕπνον
ἥδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
κάμ μὲν ἀδῶψητον βοῆην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθεν
κῶεα πολλ' ὄϊων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστήρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἤϊσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ μετὰίξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστῃ,
ἥ ἔτ' ἐφ' μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ῥοστα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἐνδον ὑλάχτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὣς ῥα τοῦ ἐνδον ὑλάχτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πλῆξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
Τίεταθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus-fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis mee, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen ;
ante etenim ingeniosus venit huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
nervumque intenderint, jaculati-que-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocutus-est prudens Penelope :
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines ; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus asuper almam terram.
Sed sane ego, in-cenaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cenacula splendida,
non sola ; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cenacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
stebat deinde Ulysses, carum maritum ; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
Eurynome vero deinde lanam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare ;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera ;
pectus autem percuciens, cor increpuit sermone :
Tolera jam, cor ; et pejus aliud aliquando tolerasti,

- ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ᾔσθηε Κύκλωψ
 20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
 ἐάγαγ' ἐξ ἄντροιο, οἴομενον θανέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
 νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα.
 25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἐμπλεῖν κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἰόλλη, μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
 ὥς ἄρ' ὄγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
 30 δππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
 μοῦνος ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανὸν καταβᾶσα· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίπτε αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
 οἶκος μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνή δέ τοι ᾗδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
 35 καὶ παῖς, οἷον πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα. [σεύς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 40 δππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
 μοῦνος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀλλήλες ἐνδόν ἔασι.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
 εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σθένος ἐκχῆτι,
 πῇ ἔν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἀνωγα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 45 σγέλιε, καὶ μὲν τίς τε χρεῖονι πέιθε' ἑταίρω,
 ὅςπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἢ σε φυλάσσω
 ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
 εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 νῶϊ περισταῖεν, κτείναι μεμαῶντες Ἀρηί,
 καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.
 Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
 πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσσαι ᾗδεν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 55 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,
 εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 λυσιμελής· ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα· ἥ
 κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέειπε διὰ γυναικῶν·
 Ἀρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ᾗδεν
 ἰὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλαιο
 αὐτίκα νῦν· ἢ ἐπειτὰ μ' ἀναρπάξασα θύελλα
 οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερόντα κέλευθα,
 65 ἐν προγοῇ δὲ βάλοι ἀψοβρόου Ὀκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·
 τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
 ὄρφανα ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
 τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδὲ οἴνῳ·
 70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 εἶδος καὶ πικρὴν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
 ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἔργαζέσθαι.

HOMERUS.

die illo, quando mihi robore invictus comedebar Cyclops
 fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
 eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
 ei autem plane ut navis in retinaculo cor manebat tolerans
 continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
 plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
 varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illucolvebatur, delibans,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
 solus quum-esset, multis. Prope vero cum venit Minerva
 de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :
 Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
 domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
 et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
 sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
 solus quum-sim; hi autem semper frequentes intus sunt.
 Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
 si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
 quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
 qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
 at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
 in omnibus laboribus; dicam autem tibi aperte :
 si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
 etiam horum abigeres boves et pingues oves.
 Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
 tota-nocte vigilantem; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit; et inde ei somnum palpebris infodit :
 ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
 quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
 membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
 sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
 Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 sagitta pectoribus immissa animum eximeres
 statim nunc; vel postea me raptam procella
 iverit portans per aereas vias,
 et fluentis injiciat reflui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ;
 quibus parentes quidem perdiderant dii; ipsæ autem relictæ-
 erant] orbe in ædibus, curavit vero divina Venus
 caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
 speciem et prudentiam; procerfatem vero præbuit Diana
 casta;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Handwritten notes in Greek and Latin at the bottom of the page, including a large asterisk and various annotations.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέειπε μακρὸν Ὀλυμπον,
 75 ἐς Δία τερπικέρανον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνῃρείψαντο
 καὶ ῥ' ἔδσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 ὧς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὑπο στυγερῇν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔρῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ δνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἔμῳ κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
 Τῇ δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελών καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ
 ἡγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φῆμιν τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑρόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμιν δ' ἐξ οἴκου γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντον γυναῖκες,
 ἀφῖτα τεύχευσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι ἐβδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν·
 110 ἢ δὲ μὲν οὐπω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἢ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδὲ ποθὶ νέφος ἔστί· τέρας νύ τειω τόδε φαίνεται.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κλεθρόνι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 125 εἴματα ἐσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me delectant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino pejoris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me inalis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant;] una vero nondum cessabat; debiliissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genus solverunt,
 farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ense acutum suspendit-ab hume-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos;

εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δέ τι χαλκῶ·
στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὖτως κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήγηδον ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀνάστιον αἰτιόω.

Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὅρ' ἔβελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἰρετο γὰρ μιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὑπνου μιμνήσχοιτο,
ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δῶμῳσιν·

140 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν δίζυρς καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔβελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδελήτῳ βοήῃ καὶ κώεσιν οἴῳ
ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χαίαναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δέ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,

145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε χύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.

Βῆ δ' ἱμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ἦ δ' αὖτε δμῳῆσιν ἐκέκλετο δια γυναικῶν,

Εὐρύκλει', Ὡπρος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι

150 ῥάσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας

βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας

πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας

καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ

ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσατε θάσσον ἰούσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσπονται μεγάρου,

ἀλλ' ἀμὰλ' ἤρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτὴ· [θόντο.

Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-

Αἱ μὲν εἵκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·

αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματι· ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἔς δ' ἦλθον ὀρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα

εὖ καὶ ἐπισταμένους χέσσαν ζύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες

ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,

τρεῖς σιάλους κατὰ γων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήδα μαιλιχίοισιν·

Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσροῶσιν

ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λώβην,

170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται

ὄκω ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,

175 δαῖπνον μνηστῆρεσσιν· δῶμα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ πὰς μὲν κατέδρασαν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήδα κερτομίοισιν·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα

ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξειθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι δίω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
at is, tanquam aliquis ærummosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lanam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
est, [hastam habens; una eum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituras aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:

non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est* festus-dies.

Sic dixit: Illæ autem ei perquam ausculta-runt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est convitiis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exibis foras?

omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἶσιν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀλλ' ἀκίων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας —
 πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συδῶτην, ἀγχι παραστάς·
 Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συδῶτα,
 ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 δύσμορος, ἧ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι.
 195 Ἀλλὰ θεοὶ δύνουσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 δμπότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.
 Ἥ καὶ δεξιτερῇ δευδίσκετο χειρὶ παραστάς·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 200 ὄλθος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σῆιο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος·
 οὐκ ἔλεαίρεις ἀνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς,
 μισγέμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλείοισιν.
 Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε,
 205 μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κεῖνον ὅτω
 τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέεφατοι, οὐδέ κεν ἄλλοις
 ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμενάϊ σφισιν αὐτοῖς
 ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν
 215 οὐδ' ὅπῃδα τρομέουσι θεῶν· μεμιάσῃ γὰρ ἤδη
 κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 πολλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
 ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 220 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ρίγιον αὖθι μένοντα
 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἀλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξικόμεν φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνακτὰ πέλονται·
 ἀλλ' ἐτι τὸν δύστηνον ὀϊόμαι, εἴ ποθεν ἔλθων
 225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δῶματα θεῖη· [σεύς·
 Ἦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
 γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει·
 τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
 ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ἧ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἑλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
 σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ χ' ἐθέλῃσθα,
 κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus *invicem* gustaverimus; quia tute non decenter] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philætius, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras : (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicumque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora : ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius : non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumeræ, neque aliter (*melius*) *cuipiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus : has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses : bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :] sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοῖς χ', οἷή ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δῖοι δόμονδε.
240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀρισταρὸς ἦλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὤψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνηστώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιηόδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος θέλοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πῖνας αἶγας,
ἱρευον δὲ σῡας σιάλους καὶ βοῶν ἀγέλαϊν·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δὲ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερόντων· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίμος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐμνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
δίφρον ἀεικέλιον καταθείς Ὀλύμπῳ τε τράπεζαν·
260 πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομαίᾳς δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δημῖός ἐστιν
265 ὄϊκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπισχετε θυμὸν ἐνιπέης
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπαίθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μέλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
παύσαιμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔόντ' ἀγορητῆν.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχων· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θεοίοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθμίστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me* manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cedes : sed meminimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lenas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuunt subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philotius, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero et viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiemus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in arcebus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant,] partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

ὅς δ' ἡ τοι κτεάτεσσιν πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκειτ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 "Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡ ἐλοετροχόω δῶή γέρας ἡ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 "Ὅς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἄλευατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦχα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδῃσε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοίχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἄλευατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἥ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἐγχεί ὀζυόεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερονεῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεϊ· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορώοντες,
 μῆλων σφαζομένων οἶνοί τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακῆειν ἕνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνάμην, ἡ τάδε γ' αἶεν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 "Ὅς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁρῶ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 "ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβόιος ἐπέεσσιν καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
 ἥπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέρωϊν.
 "Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὐτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἔκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρί παρεζόμενος καταλέξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλείεστα πόρῃσιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρῷα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίῳ· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρός ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἡ ἐφθίται ἡ ἀλάληται,
 οὔτι διεκτρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὦ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἀσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneari det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilis fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis are,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsia corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuiunque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσιν δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ᾱσβεστον γέλω ὤρσε, παρέπλαγγεν δὲ νόημα.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖον ἀλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὤϊετο θυμός.

360 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλὰι τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγὴ δὲ δέδης δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἵματι δ' ἐρρόδαται τοῖχοι καλαὶ τε μεσοῦμαι·

355 εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
ἱεμένων Ἑρεβόδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ᾗδον γέλασσαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθῶς.

Ἄλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Εὐρύμαχ', οὔτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν·

365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
καὶ νῶς ἐν στήθεσι τετυγμένους οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμιν

ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφυγοὶ οὐδ' ἀλέαιτο

μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόντων·

ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρώοντες

Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελάοντες·

375 ὥδε δὲ τις εἶπεν· αἰεὶ νέων ὑπερηνορέωντων·

Τηλέμαχ', οὔτις σῆο κακοξενιώτερος ἄλλος·

οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀθήτην,

σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων

ἐμπαῖον οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοὶ τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·

τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληΐδι βαλόντες

ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·

385 ἀλλ' ἀέων πατέρα προσεδέρχετο, δέγμενος αἰεὶ,

ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένην περικαλλέα δίφρον

κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.

390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοῖοντες τετύκοντο

ᾗδον τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔρευσαν·

δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,

οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ

θησέμεναι· πρότεροι γὰρ αἰεκέα μηχανόωντο.

vereor autem invitam a domo pellere

verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;

cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; stertumque praesagebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Alii miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletae sunt genae:

sanguine vero conspersi sunt parietes pulcrisque intercolumnia;
simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et aula,
] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
ex caelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes super aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,

in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-similis:
] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;
sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis

ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare

procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis

viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad habitandum commodis:

ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se invicem intuentes,

Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te peiorum-hospitum-exceptor alius;

qualem quidem quendam hunc habes mendicium erronem,

panis et vini indigentem, nec quicquam operum

scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis transtris instructam coniectos

ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;

sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,

quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e regione autem ubi posuerat perpulcrum sellam

filia Icarii, prudens Penelope,

virorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant,

suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:

corna vero nequaquam injucundior alia fieri possit,

qualem sane mox erant dea et fortis vir

facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίων τε σίδηρον
 ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεθήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμονδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολυκμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχῆσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιεικέλους ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχῳ δαΐφρονος ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό β' οἱ πᾶς δῆμος δρελλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἐνέει' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παίδων ἐών· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἳ οἱ δλοντο,
 δῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἳ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 πῶθ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων,
 ὃς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ·
 σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσασ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντητο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὰ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παιδὶ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὄξυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέας· οὐδὲ τραπέζην
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 40 ἥρεϊτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνήμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρύϊνον προσεθήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσπεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἵθυεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαιινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θωὸς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὄχῃας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥβετε ταῦρος,
 βοσκοῦμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsius-oculis Minerva,
 filiæ Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcram, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibiq[ue] arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerat luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvius-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obvius-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidam gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensem acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitis dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prælo; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δὲ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὤφλητ' ἰσάνιδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἕστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῷ, ὃς οἱ περίκειτο φαεινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αἶθρι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θέισα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρε τόξον ἄνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες διστοί.
 Ἦ γ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κείτο πολλὸς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ χρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆροι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, οἳ τόδε δῶμα
 ἐχράει· ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέας αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολλὸν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισησίην ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἄεθλον
 θέσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς θεοῖο·
 75 ὃς δὲ κε ρηῖται· ἐντανύσει βῖον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοῖστέυση πελέκεων δυσκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσάμενι τόδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίδοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀλομαι ἐν περ ὀνείρῳ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέετο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆπιον ἀγροῦνται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναῖκί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνεντον; ἦτε καὶ ἄλλως
 καίται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκῶν δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 μνηστῆρεςσιν ἄεθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἶω
 ρηϊδίως τόδε τόξον εὐξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὅπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — παῖς δ' ἐτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νεύρην ἐντανύσειν διοῖστέυσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι διστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὠρνυε πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ
 stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu-portrecta, a clavo cepit arcum
 cum-ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum-tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in-domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum-ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad-procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque astitit.]
 Statim autem ea inter-procos locuta est, et dixit sermonem :
 Audite me, proci illustres, qui in-hanc domum
 ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 hujus rei facere prætextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini :
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam-miserit per-securas duodecim omnes,
 hunc una secuta-fuero, relicta hac domo
 juvenutis mee, perpulcra, plena victu,
 cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum procis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem hubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum
 regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est :] Stulti rustici, quæ in-diem-sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 procis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit : ipsi vero animus in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia-afficiebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter-hos vero et locuta est sacra vis Telemachi :
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nulus :] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἄμ' ἔφεςθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶς καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἀέθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείρου μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνου;
 ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρελκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτραπῆσθε ταυστούς, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δὲ κἄν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 εἰ δὲ κεν ἐντανύσω διοίστεύσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀχρυμένῳ τὰδε δώματα πότνια μήτηρ
 λαῖποι ἄμ' ἄλλω ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσας,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὤξυ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκειας στήσεν, διὰ τάρφρον ὀρύξας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἑνάξας· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὅς εὐκόσμως στήσας· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπίσκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγῃ θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νύ κε δὴ β' ἐτανύσσει, βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα καχὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιυς
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.
 Ὃς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο θῆκε χαμᾶζε,
 κλῖνας κολλητήσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεύει.
 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔζε μυχότατος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἴῳ
 ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὃς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδέ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμῃ χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανῶν λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστήας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐδ' ἔνec' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὁμιλέωμεν, ποτιδόμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has sedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquit,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum telendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laceraverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν·
 αὐτὰρ ἔπην τόξου περὶήσεται ἡδὲ ἰδῆται,
 160 ἄλλην δὲ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
 γήμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦτον ἔθηκεν,
 κλῖνας κολλήτῃσιν εὐξέστης σάνιδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὠκὺν βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσώμηναι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτο γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμναι καὶ ὀσιῶν·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἀρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πὰρ δὲ τίθει δῖφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἄλοιφῃ,
 180 τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον
 πὰρ δὲ φέρων δῖφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρώντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἀμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμους ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγζάμενός σφ' ἐπέεσσιν προσήυδα μελιχλοῖσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβῆ, ἔπος τί κε μυθήσαιο μιν,
 ἡ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνόμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἡ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνοντ' ἡ Ὀδυσσῆϊ;
 εἶπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐέλωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων·
 γνῶνις χ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέυχeto πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃ Ὀδυσσῆα πολύφροννα ὅνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 "Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοσθῶ ἔκει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γιγνώσκω δ', ὡς σφῶν ἐελομένοισιν ἰκάνω,
 210 οἷοισι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκούσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effer autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinencebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquid dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derrepente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeret votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus com-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audiivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

Σφῶϊν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθείην καταλέξω.
 Εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαιούς,
 ἀξιομαὶ ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὅφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλλήν, τήν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἷασιν Αὐτολύκοιο.
 Ὃς εἰπὼν βράχεια μεγάλῃς ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὃς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάραιο, ἀτὰρ εἰπῇσι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐς ἄλθετε, μῆδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχῃω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαιοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἔμοι δόμεναι βίον ἢ δὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρσιν ἔμοι θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶν
 κληῖσσαι μεγάραιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μῆτι θύραζε
 προδιδώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοῖτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὃς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἔτῃν θεοῦ Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλλων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνάτο· μέγα δ' ἔστνευε κυδάμιον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὃ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσούτον ὀδύρομαι, ἀχνυμένος περ·
 εἰσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἢ δ' ἀλλῇσιν πόλίσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέας εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, θεῖ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείῃ δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοντ'; ἀλλὰ ἔκῃλοι
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελῆκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι δῖω,
 ἔλθοντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.
 Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.
 Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.
 Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.
 Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus coniectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.
 Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset:
 Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.
 Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumææ, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domos fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.
 Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulae
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.
 Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.
 Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:
 Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumfusa Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.
 Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.
 Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἴγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
τόξου περνώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κούροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολορρηνέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·

[ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]

Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἥϊωθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὦ κ' ἐθέλῃσιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ἢ ἥδη μοι δλεσσαν ἄλῃ τ' ἀκομιστή τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὐξοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ζείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

οὐκ ἀγαπᾷς, δ' ἔκχλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν

290 δαίνυσσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις

μύθων ἡμετέρων καὶ βήσιος; οὐδέ τις ἄλλος

ἡμετέρων μύθων ζείνοιο καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἶνός σε τρώει μελιγδῆς, ὅς τε καὶ ἄλλους

βλάπτει, ὅς ἄν μιν ἁνδρὸν ἔλῃ, μὴδ' αἵσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἱγακλυτὸν Εὐρυτίωνα,

ἅας' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύρου Πειριθόιο,

ἔς Λαπίθας ἑλθόνθ'· δ' ἔπειτα φρένας ἄσσαν οἶνῳ,

μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόιο·

ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναίξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

βῆνας τ' ἀμήσαντες· δὲ δὲ φροσὶν ἦλθον ἀσσοὶς

ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοδαραίων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἱ κε τὸ τόξον

ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις

ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ

εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

πέμψομεν· ἐνθεν δ' οὐτὶ σῴσασαι· ἀλλὰ ἔκχλος

310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινέ μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ζείνοιο Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἔκηται.

Ἑλπεαί, αἱ χ' ὁ ζείνοιο Ὀδυσσεύος μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίβῃ τε ἦρι πιθήσας,

οἰκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἀκοῖτιν;

οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἐόλπεν·

μηδὲ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων

ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint
gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis in-
clyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,
juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,
interea dolos-meditans incutus est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinoo deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdidit vagati-que et curationis-defec-
tus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus est : ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua qui-

dem : non contentus-es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermone nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectam : is vero postquam mentem læserat

vino,] insanienti mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo aere

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicumque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipso, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἀντίον
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπειαν, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἀξεσθαι δίομεθ'· οὐδὲ εἰοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μνῶνται, οὐδέ τι τόξον εὖξοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἔχε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπειαν·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὖχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὖξοον, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡς γὰρ ἐξέρει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶή δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 340 δώσω δ' ὅξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφιπτερόν· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μῆτερ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείο
 345 κρείσσω, ὃ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνῆσθαι·
 οὐδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐδ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδόσιοιο·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἀνδρεσσὶ μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἑμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμδῆσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παῖδός γάρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβάσας σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός·
 360 μνηστήρες δ' ἄρα πάντες θυμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἵπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶϊτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐρ' ὕεσαι κύνες ταχέες κατέδον-
 οῖον ἄπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ γούρῳ,
 δείσας, οὐνεκα πολλοὶ θυμόκλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγεγόνει·
 Ἄττα, πρόσσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐπᾶσι πιθήσεις·
 370 μή σε καὶ ὀπλοτέρους περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστήρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶμ'·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybii filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarli, prudens Penelope,
 neutiquam te hunc ducturum putamus ; neque decet :
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt ; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt ;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent ; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris ;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense ancipitem ; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi ;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi ; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit ;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.
 In coenaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus ;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam denum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens ? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 scorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivi ; si Apollo
 nobis propitiussit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediēs ;
 ne te, et junior licet sis, in-agrum pellam,
 percutiens saxis ; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
375 ἤμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόονται.

ᾧ εἶφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Ἰηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
ἐν γείρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.

380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλειε,
κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
ἣν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρχεσι, μή τι θύραζε
385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.

ᾧ εἶφ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέως αὐλῆς.

390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ δῖπλον νεὸς ἀμφιερίσης
βύβλινον, ὃ δ' ἐπέδωκε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
εἰσορόων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,

πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,

395 μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἀνακτος.

ᾧ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·

ἢ βὰ νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοισι κεῖται,

ἢ ὅγ' ἐφορμαῖται ποιησέμεν ὥς ἐνὶ χερσὶν

400 νομᾶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἐμπαικίους ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορέωντων·

αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον δνήσιος ἀντιάσειεν,
ὥς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεῦς,

ᾧ εἶφ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-

405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντη,

ὥς δὲ ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς

ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῇν,

ἄψα ἀμφοτέρωθεν ἑσπτερφεὶς ἔντερον οἶδς,

ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσσε τόξον Ὀδυσσεύς.

410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·

ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρώς

ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·

γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

415 ὅττι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Γίλετο δ' ὠκὺν οἰστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ

γυμνός· τὸ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἔντοσθε φαρέτρης

κειάτο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

Τὸν δ' ἐπὶ πῆχ' ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,

420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστὸν

ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων

πρώτης στελειῆς, διὰ δ' ἀμπερές ἦλθε θύραζε

ἰὸς χαλκοδαρῆς· ὁ δὲ Ἰηλεμάχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ζείνοιο ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,

425 ἤμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμῶροτον οὐδέ τι τόξον

ἔδην ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
claudere domus fores firmiter aptatas ;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philætiæ prosiliit foras ,
clausitque deinde fores bene-munitæ aulae.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
hyblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat,
omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc,
veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,
aut ille molitur facere : ita in manibus eum
versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret,
sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
facile extendit novo in clavo chordam ,
ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovīs ;
sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
hic vero subtile clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :

gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses,
quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensæ
nuda ; ceteræ autem cavæ intra pharetram
jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
bus,] a-primo foramine ad-ultimum, penitusque transiit fo-
ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
dih laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
non uti in-proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Ἦ καὶ ἐπ' ὄφρυσιν νεῦσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξυῖ
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχεϊ· ἄγχυ δ' ἄρ' αὐτοῦ
παρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχύει διστοῦς
αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
5 Οὔτος μὲν δὴ ἀεθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν διστόν.
Ἦτοι ὁ καλὸν ἀλίσσον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν,
10 χρύσειον, ἀμφωτόν· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
ὄφρα πίοιο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμων ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἐκπεσε χειρὸς,
βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχύς ἦλθεν
αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
20 ὥστε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε·
σῖτός τε χρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ὁμᾶδῃσαν
μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρα πεσόντα·
ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
πάντοσε παπταίναντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλχιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζειαι· οὐκέτ' ἀέθλων
ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
30 κούρων ἐν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γυῖες ἔδονται.
Ἰσκαν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
ἀνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκειθ' ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέ-
δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεχείρετε οἶκον, [σθαί
δμωῆσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάσσεσθε βιαίως
αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσσεσθε γυναῖκα,
οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
in luce; at postea et aliter delectandi-se
cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
juxta sellam stetit, armatus splendido aere.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
insilitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoon dirigebat amaram sagittam.
Nempe is pukrum poculum sublatum ibat
aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
Inclinatus est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
cidit manu.] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
sanguinis humani; cito autem a se mensam
pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
panisque carnesque assatæ fœdabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
mina alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.

Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:
O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
[πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον·]

Εὐρύμαχος δὲ μιν ὅς ἄμειβόμενος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰλήλουθας,
ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἄ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη καίται, ὅς αἰτίας ἐπλετο πάντων,
Ἀντινόος· οὗτος γὰρ ἐπῆλθεν τάδε ἔργα,

50 οὔτε γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσε Κρονίων·
ὅφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύοι
αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογίσσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
55 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅτισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσσα τοι ἐκπέπεται καὶ ἐδόδοται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἄμφις ἀγοντες ἔεικοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰκόλε σὸν κῆρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμωσσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοίτε,
ὅσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόνοιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι οἶομαι αἰπὺν ὀλεθρον.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·

70 ὦ φίλοι, σὺ γὰρ σχῆσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐξέοον ἡδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἀπο ἔστου τοξάσσεται, εἰκόλε πάντας
ἄμμε κατακτείνει· ἄλλα μνησώμεθα χάριμης.

Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας

75 ἰὼν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμαν
ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
τῷ καὶ τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὄστατα τοξάσσεται.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ἄξῃ,

80 χαλκῶν, ἀμφοτέρωθεν ἀσχυμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δὲ οἱ ἦπαι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ

85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχ'υτ' ἀχλύς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰέσατο κυδαλίμοιο

90 ἀντίος ἄλγας· εἰρυτο δὲ φάσγανον ἄξῃ,
εἰ πῶς οἱ εἴξει θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μωσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
δοῦπήσεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :

[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium :] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus-
est :] Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,

hæc quidem juste dixisti de tuis quanta faciebant Achivi,
multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
Antinous : hic enim immisit hæc opera,
nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
sed Ælia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civi-
bus] tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum,
quæcumque tibi epota et comesta-sunt in ædibus,
pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
æque aurumque rependemus ; donec tuum cor
exhilaratum-sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dede-
ritis,] quæcumque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde,
antequam omnem proci injuriam luerint,

Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare,

vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :

sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta-sunt genua et carum
cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indom-
itas :] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
limine a polito sagittabit, donec omnes
nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.

Ensesque stringite, et obtendite mensas
sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
tunc cito hic vir nunc ultirio sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam,
et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero
ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam
decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irruiit gloriosum
ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
humeros inter, perque pectora eam transegit :
fragoremque-edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρηνεῖ τύφας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἀγχού δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος ὁσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγκαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς θέων, εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' δίστολ, [σεύς
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μοῦνον ἔοντα.
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῦ δύσετο χαλκόν·
ὡς δ' αὐτῶς τῷ δῶμῳ διεσθῆν τεύχεα καλά,
115 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ δγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνιοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα διστεύοντα,
120 τόσον μὲν πρὸς σταθμὸν εὔσταθέος μεγάρῳ
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
125 εἵλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρη δέ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὔσταθέος μεγάρῳ
ἦν ὁδὸς ἐς λυρήν, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔσασσέ· ἀγχι' αὐτῆς μία δ' οἴη γίγνεται ἐφορμή· [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιπρῦσ-
σιν·
ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἀν' ὁρσοθύρην ἀναβῇ
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἔστ'· Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνεῖκα θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, ὅτομαι, οὐδέ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
ὦς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρῳ.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστήρῃσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὡς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel pronò *adversum* percutiens.
Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:
O pater, jam tibi scutum asseram et duas hastas,
et galeam totam aeream, temporibus aptam,
ipseque me induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia arma: nam armatum esse melius est.
Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.
Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in thalamum ubi ei incluta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumit, hastasque octo,
et quatuor galeas aeratas setis-equinis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi induit æs;
sic autem pariter famuli sibi induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.
At ille, quāmdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.
Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.
Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aplatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.
Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enī
valde] aulæ pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma asseram ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.
Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per ~~foras~~ domus.
Inde duodecim quidem scuta desumit, totidemque ~~hastas~~,
et totidem ~~galeas~~ aeratas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis deo-
Et tunc Ulyssis soluta sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

- μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερόντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νοῦν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἡδὲ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἡμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 κάλλιπον ἀγκλίνων· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίει, θύρην ἐπίθας θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδε ῥέζει,
 ἡ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμὸνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσων τεύχεα καλά. Νόησε δὲ Δίος ὑφορβὸς,
 αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἰόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 καίνος δ' αὖτ' αἰδήςλας ἀνὴρ, δν δίομεθ' αὐτοί,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνισπε,
 ἡ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρίσεισων γε γένομαι·
 ἡέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆτος· ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανοὺς
 στήσομεν ἐντοσθεν μεγάρον, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
 ἐς θάλαμον βαλεῖν, σάνιδας δ' ἐκδίῃσαι ὀπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλεπ' ἄλγος πάσῃ. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 βαν δ' ἱμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδον ἰόντα.
 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
 τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον δζη,
 185 Λαέρτῳ ἥρωος, δ' κουρίων φορέσκειν·
 δὴ τότε γ' ἦδη καίτο, ῥαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἑλέτην ἐρυσάν τε μιν εἰσω
 κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῷ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκίλευσεν
 υἱὸς Λαέρτῳ, πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρυσαν πέλασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομένον προσέφη, Εὐμαίει συβώτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῦνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε εἰκεν· [λάξεις,
 οὐδ' ἐγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοδῶν
 λήσαι ἐπερχομένη χρυσοδρόνος, ἥνιχ' ἀγνείεις
 αἶψα μνηστῆρεςσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς δ' μὲν αὖθις ἔλειπτο, ταθείς δλοφὶ ἐνὶ δεσμῷ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαινήν
 βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est:

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam: horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claudite thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra: animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,

ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, proficiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi hac ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra aedes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos: catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altum trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit: illi vero ei omnino quidem auscultaunt et paruerunt:] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, intus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armatus quarebat:] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolentem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbis vinculo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altum traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem asperè deridens allocutus es, Eumæe subulce;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adductis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus est, tensus exitiosus in vinculo: illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Ἦν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἀμυμον ἀρῆν, μνήσαι δ' ἐτάροιο φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βέζεσκον· διηλικίη δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ', διόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρας δ' ἐτέρωθεν διόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήνγ' ἐνέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὡς γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι δῖω·
 ὁππότῃ κεν τούτους κτῶμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσῃ, οἷα μενοινᾷς
 ἔρδειν ἐν μεγάροισιν σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἔπῃν ὁμῶν γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅπόσσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρῃσιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλογον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῳ πολεῦειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 225 νεῖκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ' Ὀδυσσεύ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλήθ,
 οἷη δ' ἄμφ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερεῖν,
 εἰνάετες Τρῳέεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἀνδράσιν ἔσπεφες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὺν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἅντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρα πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῇς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἦ βᾶ· καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεραλχέα νίκη·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένος τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομος τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμος τε
 Πείσανδρος τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζωνον περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σκυῖν·
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ·
 ὦ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔδη, κενὰ εὐγέματα εἰπὼν·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρώτων ἀκοντίσας, αἱ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια ὤρκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:
 Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti:
 qui tibi bene sæpe faciebam, eadem ætate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
] Proci vero ex altera parte eam increpabant in ædibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:
 Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut oppugnes, auxiliorisque ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum iri puto:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficeris, quod talia cogitas
 facere in ædibus: tuo vero ipsius capite lues.
 At postquam vestras vires abstulerimus ære,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,
 cum iis *quæ sunt* Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in ædibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis;
 objurgavitque Ulyssem iratis verbis:
 Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis erat quando de Helena candidis ulnis, nobilipatre nata,
] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;
] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
 tuoque capta est consilio Priami urbs viis spatiosis.
 Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,
] contra procos molliter cessas fortis esse?
 Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
 Mentor Alcimides ad beneficia rependenda.
 Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulysses, et filii gloriosi.
 Ipsa vero splendide super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctoides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebræ sagittæ.
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
 O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relictis sunt in primis foribus.
 Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, ~~sed~~ *primum* jaculamini, sicuti Jupiter
 dederit Ulysses percuti, et nos gloriam reportare.
 De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.
 Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit,
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

- Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βελήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοδάρεα.
- 260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἰποιμι καὶ ἄμειν
μνηστῆρων ἐς θμίλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάστιν
ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
- 265 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοσπόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἳ μὲν ἔπειτ' ἅμα πάντες ὁδᾶ ἔλον ἄσπετον οὐδᾶς.
- 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
Αὔτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
- 275 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βελήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοδάρεα.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ βινὸν δηλήσατο χαλκός.
- Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
280 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἄμψ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστῆρων ἐς θμίλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεὺς,
Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
- 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βελήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσήυδα·
ὦ Πολυθερσεΐδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
εἰκὼν ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειθὲ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
- 290 Τοῦτ' οἱ ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὃν ποτ' ἔδωκας
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχε' μακρῷ·
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
- 295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότε Ἀθηναίη φησιμέμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ·
ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
- Οἳ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
ὥρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡμᾶτα μακρὰ πέλονται.
Οἳ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλογεῖλαι,
ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσομαι ἵενται,
- 305 οἳ δὲ τε τὰς δλέκουσιν ἐπάλλενοι, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεται οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
ὥς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰεϊκής,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἰματι θῦεν.
- 310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetrable:
illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
Amphimedon autem Telemachio percussit manum ad carpum
strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super sentum hasta longa
humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem ferit urbiū-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est:

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus: at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
quas quidem pernix asilus adortus agitavit
tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insiliunt;

hæ quidem in campo retia timentes volitant,
illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
sic igitur hi procos irruentes per domum

feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
fœdus,]capitibus percussis:pavimentum vero totum sanguine
undabat.] Liodes autem Ulyssidis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδσο καί μ' ἐλέη-
 σὺ γάρ πῶ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 εἰπεῖν οὐδέ τι βῆσαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βῆζοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκῶος, οὐδὲν ἔοργως,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκῶος εὐχαι εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιςθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰδοῖς ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, δ' ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔστι δ', ἐν χεῖρεσσι ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχυ παρ' ὀρσοθύρην· διχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν
 335 ἐρχέλου ἵκοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἕκαλον·
 ἡ γούνων λίσσοιτο προσαιῖας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἀψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σον·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδσο καί μ' ἐλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν ἀοιδὸν
 πέφωγ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰδῶ.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραεῖδεν
 ὥς τε θεῶν· τῷ μὴ με λιλαιέω δειροτομῆσαι.
 350 Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἰποι, σὸς φίλος υἱὸς,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἔδον πατέρα προσεφώνεον ἐγγὺς ἐόντα·
 Ἰσχεο μηδὲ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτ' αὖτε χαλκῶν
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σαῶσομεν, ὅς τε μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔσπεφνε Φιλοῖτιος ἡ δὲ συβώτης,
 360 ἡ δὲ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτηνὸς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοδὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ædibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicunque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris *te* esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in ædibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant ;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit *genua*,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.
 Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam prociis cantaturus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : *eum* autem auditvis sacra vis Telemachi ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :
 Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philætiος, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : *eum* vero auditvis Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus erat bovis recens-excoriati, vitæ fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* ;

- 365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων
καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' Ἰσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
μὴ με περισθενέων δηλήσεται δῆϊ' ἡ γαλκῶ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νῆπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὅφρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπηθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲγ' ἄμεινων.
375 Ἄλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἐξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδός,
ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττιό με γρή.
Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντες,
ἐξέσθην δ' ἄρα τῶγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.
Πάπτηγεν δ' Ὀδυσσεύς κατ' ἕν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ζυὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλυσκὼν Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τὸς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὥς τ' ἰχθύας, οὗς θ' ἄλιτ' ἄλκι-
385 καὶ λον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
ῳφρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπειθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῷ παλαιγενὲς, ἥ τε γυναικῶν
ῥωαῶν σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχεο· κίχλησκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὅφρα τι εἴπη.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ὡτίεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιστατόντων,
400 βῆ δ' ἰμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευεν.
Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
ὃς βᾶ τε βεβρωκὸς βοδὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἳ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἵματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὥπα ιδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλαχτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσιδὼν αἶψα,
ἴθυσέν β' ὀλολύζει, ἐπεὶ μέγα εἰσιδὼν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῷ, χαῖρε καὶ Ἰσχεο μὴδ' ὀλόλυζε·
οὐχ ὅσῃ, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τούτῳ δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῇ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,
αἱ τί μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto aere,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra cædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebant(que proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, cædem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.
Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultu aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses colubuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :

non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domnit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam fedam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ζαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὔτ' ἐμὲ τίουσai οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήπῳ τῆνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲς γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν αἰεκέα μηχανώοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξιν καὶ δρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συῶτῃν
 εἰς ἑ καλεσάμενος ἔπεια περὸντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἄνωγχε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὶ αὖν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνηχεσιν, εἰσὶν πασέων
 ψυχὰς ἐξαφελήσθε καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφύρομεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσai.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερχέας αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσai· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συῶτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ζῦον· τὰ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διακοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἶλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
 μητέρει θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νῆος κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὕψος ἑπτανάσας, μή τις παρὶν οὔδας ἱκοίτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι ταυνοσίπτεροι ἦε πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐστῇκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὖλιν ἐξέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶψ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαις
 δειρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιστα θάνοιεν·

Ilum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclæa :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulæ, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutum sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ-fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et qua miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulæ, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :

Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjecit,
 alte extensum, ne-qua pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὐτι μάλα δὴν.
 Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἤγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥινὰς τε καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ
 τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμά δ' ἀσπασθαι·
 χεῖράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτῆσσι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
 εἰς Ὀδυσῆα δάμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
 480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἷσε θέσιον, γρηῷ, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
 ὅφρα θευίσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνωγῆθι σὺν ἀμφοτέλοισι γυναῖξιν·
 πάσας δ' ὅτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, ἔκρινον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
 μηδ' οὕτω βάκσειν, πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
 ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι νηυσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·
 490 Τὴν δ' ἀπαιμιδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
 Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
 ἥνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 εὖ διεθεώσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 495 Γρηῷ δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
 ἀγγελεύουσα γυναῖξι καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι·
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεγέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
 καὶ κύνον ἀπακαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους
 500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἥμερος ἦρει
 κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
 ρισμός.

Γρηῷ δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεθήσατο καρχαλόωσα,
 δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
 γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεις ἡμᾶτα πάντα·
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψ' ἀπὸ γῆρας.
 Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷς οἱ οἶκον
 κηδεσχον καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδα.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷς δύνανται
 ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα
 καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
 οἱ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθα.
 15 Τίς περ με λυοβέεις, πολυτενέα θυμὸν ἔχουσαν,
 ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ἔπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.
 Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam;
 ejus autem naresque et aures sævo ære
 abecindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
 penda:] manusque et pedes amputabant, irato animo.
 Hi quidem deinde ut sibi-abluerant manusque pedesque,
 ad Ulyssem in-domum ivere; perfectum-erat autem opus.
 Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam:
 Affer thus, anus, malorum modelam, afferque mihi ignem,
 ut suffiam domum; tu autem Penelopem
 venire huc jube, cum famulis mulieribus:
 omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.
 Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea:
 certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti;
 sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam:
 neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 sta in ædibus; indignum vero hoc foret.
 Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.
 Sic dixit: neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea;
 attulit vero ignem et thus: at Ulysses
 bene suffivit aedes et domum et aulam.
 Anus autem inde ascendit per aedes pulcras Ulyssis,
 nuntiaturo mulieribus, et hortaturo ut-venirent:
 illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
 Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
 et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
 manusque prestantes; illum autem dulce desiderium cepit
 fletus et suspirii: cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in conaculum ascendit exsultans,
 heræ dictura dilectum maritum intus esse:
 genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant:
 stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
 est:] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
 oculos tuis, quæ desideras per-dies omnes:
 venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
 Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
 contristabant et possessiones comedebant violententerque-tra-
 ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
 nelope:] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
 insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit;
 atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt:
 qui te sane læserunt; antea autem mente integra eras.
 Cur me deludis, pertristem animum habentem,
 hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδθησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς.
ὤχρετ' ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι καὶ ἀψ' ἔρχου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἵ μοι ἔασιν,
ταῦτ' εἰδοῦσ' ἤγγεϊλε καὶ ἐξ ἔβνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπειμ' ἀνέσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὄνησει.
25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεύς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἤδεν ἐνδον ἐόντα,
30 ἀλλὰ σαιορροσύνησι νοήματα πατὴρ ἐκλυθεν,
ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην υπερηνορέωντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρήτ' περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἔκρινε
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἐνίσπε,
εἰ ἔτεδν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀδολλῆες ἐνδον ἐμυμον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἀκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρῶ θαλάμῳ ἐν πῆκτων
ἡμεῖθ' ἀτυζόμεναι, στανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
45 Ἐδρὸν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ καταμένοιισιν νέκυσσι
ἔστασθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λόντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ δὲ δῶμα θεσιούται περικαλλῆς,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπει κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἔλδωρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφ' ἑστίος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἴπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καρχαλόωσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
ὑβρὶν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
65 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφῆας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δ' ἄτασθαλίας ἔπαον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῖδος, ᾤλετο δ' αὐτός,
Τὴν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

- dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimississem ut-iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.
Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.
Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto exsilien-
s animum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.
Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aptae,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcram,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.
Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.
Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

ἢ πόσιν, ἔνδον ἔόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἔφησθα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἰπω,
 οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἐθέλον δέ σοι αὐτῇ·
 εἰπέμεν· ἀλλά με κείνος ἔλδον ἐπὶ μάστιχα χερσὶν
 οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρεῖσι νόοιο.
 Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἔγδων ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς,
 αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δλέθρῳ.
 80 Τὴν δ' ἡμέιδετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλῃ, χαλεπὸν σε θεῶν αἰετιγενετῶν
 δήναια εἰρωσθαι, μάλα περ παλυίδριν εἴουσιν.
 Ἄλλ' ἔμπης ἴσμεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφνεν.
 85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
 ἢ παρσάσσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 Ἥ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαίονιν οὐδὸν,
 ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἰποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἥ δ' ἄνειω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανε·
 ὅψαι δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασακε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ' οὐτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
 ἐξομένη μύθοισιν ἀνέραι· οὐδὲ μεταλλάξ;
 100 οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὦδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἄνδρὸς ἀφροσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
 ἔλθοι εἰκυστῷ ἔτι ἐς πατρίδα γαίαν·
 σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν
 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέσθαι
 οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐπὶ δὴ
 ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῦν
 γνωσόμεθ' ἄλληλων καὶ λαῶν· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
 110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῦν κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μεῖδυσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόμεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 πειράζειν ἐμέθεν τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρειον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ρυπῶν, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἰμαι,
 τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὐπω φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσητῆρες ὀπίσσω,
 120 φεύγει, πηούς τε κρολίπων καὶ πατρίδα γαίαν·
 ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλῃος ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἀρίστοι
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
 domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
 Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
 cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
 hanc *eum* abluens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
 dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
 non sinebat dicere, persollertiam mentis.
 Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam ;
 si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit delade prudens Penelope :
 nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
 consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
 Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
 viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-comaculo : multa vero ei cor
 agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
 an astans oscularetur caput et manus prehensas.
 Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
 sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
 sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
 eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
 obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
 stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
 verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
 immitem *animam* habens,] cur sic a-patre separaris, neque
 propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
 Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram :
 tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 fili mi, anhnus mihi in pectoribus stupet :
 neque aliquid proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
 demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
 cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
 signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,
 statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
 tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.
 Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
 tus-sum,] ideo despicatui-habet me, et nondum putat ipsum
 esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
 cui non multi sint adjutores pone,
 fugit, cognatisque relictis et patria terra :
 nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erunt*
 juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
 ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρῶσει καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέας ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκιῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα. [σεύς
 Πρῶτα μὲν ἄρ' λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροις ἀνώγετε εἰμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεὸς αἰδοῖς ἔχων φόρμιγγα λήγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὄρχηθμοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἂν ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περιναϊεταῶσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἐξω
 ἄγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 θπλίσθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεὸς αἰδοῖς
 φόρμιγγα γλαφυρῇ, ἐν δὲ σφισιν ἔμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναγίξετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχευ πολυμνήστην βασιλείαν·
 150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίσι
 εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἔκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μελίσσά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδὲ δὲ κάρητος
 οὐλας ἔχε κόμας, βακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἰδρὶς, δν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοιος·
 ἀψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθνηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφιστάτῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
 170 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἡ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι', οὐτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὔτε λήην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔηθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὶς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν β' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortaliū hominū.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Ilam autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi sumere :
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :

ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornatae sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, hæc extra aedes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginare :
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo

Eurynome œconoma lavit et unxit oleo;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiorē; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir

peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit;

sic quidem huic circumfudit gratiam capiti et humeris.

E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis :

iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,

ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :

haud quidem alia sic mulier obfirmato animo

a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus

venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus

decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :

mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habes,

neque admodum admior; perquam autem bene novi, qualis

eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.

Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,

extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 190 κῶεα καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόντας.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 195 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θέτῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 ῥεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδέ τις ἄλλος.
 200 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαῖης ἔρκος ἐντὸς,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἡῦτε κίων.
 Ἴψ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκομα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἥδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βόδς, φοῖνικι φαινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιψύσκουμαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λέχος, ἡέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμὼν ὑποπυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον διζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἦβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκίσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μηδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὅδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοισιν
 ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖν' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῶν ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τῇν δ' ἦτοι βέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεὶς·
 τῇν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐγὼ ἐγκάτθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπίππει,
 ἀλλ' οἱ, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτοριε, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιοῦση,
 ἡ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινῷ θαλάμοιο,
 230 πέπθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηγνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ἐφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lænas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti·
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texti;
 conglutinasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque proscissum circumdolari ære
 bene et scite, et ad perpendicularum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alis quidem rebus
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnium:] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flectat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοις φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 ῥαίσῃ, ἔπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίτης ἄλως ἠπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὰ δὲ περὶ χροὶ τέτροφεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίος δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὕτω πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένεν, ἥω δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπρον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' ἥω πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ τω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χάλεπος, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὅφρα καὶ ἦδῃ
 255 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσsetαι, ὀππότε θυμῷ
 σὺ θέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ τοίησαν ἱέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἵπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὀπισθεν, οἷος,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέριον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με ραῖλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυνήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρει· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστε' ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἔρετμόν,
 εἰσέκοε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρες ἔρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενός ἄλλος ὀδύτης
 275 φῆν' ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκάλειν ἔρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε σωὺν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἷκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλως αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἔλευσεται, ὃς κέ με πέφνη
 γῆρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρτημένον ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τὰδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane stentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cassiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 ventus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiae,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quærens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, faceroque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσθθαι.

Ἔσθθαι μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόμενον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν

290 ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,

γρηῖς μὲν καίουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·

τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν

ἐρχομένοισι λέχουσε, δῶς μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγούσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα

ἀσπασιοὶ λέκτροιο παλαιῷ θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης

παῦσαν ἄρ' ὀρχήθουσι πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·

αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.

300 Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπήτην ἑρατεινῆς,

τερπέεσθιν μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·

ἡ μὲν δ' ἐν μεγάρουσι ἀνέσχετο διὰ γυναϊκῶν,

ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσοῦσ' αἰδήλον θυμῶν,

οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱρία μῆλα,

305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κῆδε' ἔθηκεν

ἀνθρώποις ὅσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμὸν ἦσεν,

πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπνος

πίπτει ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.

310 Ἦρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-

ῆλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πλείραν ἀρουραν· [πειτα

ἡ δ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπέτισατο ποινὴν

ἰφθίμων ἐτάρων, οὐδ' ἦσθιν οὐδ' ἔλειπεν·

ἡ δ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδρακτο

315 καὶ πέμπ' οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι

ἦν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον μεγάλη στενάχοντα·

ἡ δ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανε,

οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας Ὀδυσσεὺς δ' ὅλος ἐπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]

καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

ἡ δ' ὡς εἰς Αἶδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώεντα,

ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο,

νηὶ πολυκλήϊδι· καὶ εἰς ἰδὲ πάντας ἐταίρους

325 μητέρα θ', ἡ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα·

ἡ δ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·

ὡς θ' ἔκτε Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν

Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἀλυσαν·

ἡ δ' ὡς Ἥλείοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡ δ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔσθθιν ἐσθλοὶ ἐταῖροι

πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυσεν·

ὡς θ' ἔκτε Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,

ἡ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφρασκεν

θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·

ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·

ἡ δ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,

οἱ δὴ μιν περί κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,

anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praebat

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde

lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus

cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-

res:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,

delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes:

illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,

virorum procorum inspiciens perniciosum cœtum,

qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,

maclabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat

hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclava-

rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei

somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac post-

ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:

et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit poenam

ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur:

et ut ad ~~Æolium~~ venit, qui ipsum lubens suscepit,

et dimittebat: nondam tamen fatale, dilectam in patriam

ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella,

pontum in piscosum tulit valde gementem;

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad

Læstrygonas, qui navesque perdidit et bene-ocreatos so-

cios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium;

et quomodo Orci domum adiit squalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiae,

navi multis-transstris-instructa; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutritivum parvulum:

et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit:

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-

rybdin,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-

fugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii:

et ut navem velocem percussit ardenti fulmine

Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,

omnes simul: ipse vero mala fata effugit:

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-

lypsy,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum

esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies

omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat:

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,

et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλκις ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

345 ὅππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλεπετο δν κατὰ θυμόν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἦδ' ἐκ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀδυσσεύος χρυσοδόρον· Ἠριγένειαν
ᾤρεσεν, ἣν ἀνθρώποισι φῶς φέροι· ᾧρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὡ γύναι, ἦδ' ἂν μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγέσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,

355 κτήματα μὲν, τὰ μοῖ ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσωσιν, εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ εἰούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
365 ἦσθαι μηδέ τινα προτίσσειο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾧρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδ' ἐσθλὴν,
πάντας δ' ἐντὶ ἄνωγον Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.

Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·

370 ᾧξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φῶς ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

5 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.

Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδας μυχῶ ἄντρου θεσπεσίῳ
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρυμαθῶ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν

10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀδυσσεύς τε ῥῶας καὶ Λευκάδα πέτρην
ἦδ' ἐπ' Ἑλίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναῖουσι ψυχαί, εἰδωλα χαμόντων.

aereque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea caecis-oculis Minerva : quando demum Ulyssem putabat suo in animo concubitu suae uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno : statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram* excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses cubili ex molli ; uxori autem *hunc sermonem* mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii, properantem detinebant mea a patria terra : nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile, possessiones quidem, quae mihi sunt, curato in aedibus ; pecora autem quae mihi proci superbi consumsere, *pro iis* multa quidem ipse ego praedabor, alia autem Achivi dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum proficiscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet : tibi autem, uxor, haec praecipio, prudens licet sis : statim enim fama ibit simul cum sole oriente de-viris prociis, quos interfecti in aedibus : in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus, sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra : incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum, omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere. Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se aere ;] et aperuere fores, et exhibant : praebat autem Ulysses. Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet, quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit : hac utique ducebat commotas ; illae vero stridentes sequebantur.] Sicut autem quando vespertiliones in-secessu antri divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhaerescunt : sic illae stridentes una ibant : praebat vero ipsis Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias. Praeteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ; et praeter Solis portas, et populum Somniorum, ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratum, ubi habitant animae, simulacra defunctorum.

15 Εἶδον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκλῃος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
ᾧ οἱ μὲν περὶ κείνον δμῖλεον ἄγχιμον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
οὐνεα πολλοῖσιν τε καὶ ἱερῆμοισιν ἄνασσες
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὕτις ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσες,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπείν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἠδὲ κε καὶ σὺ παῖδι μέγα κλέος ἦρα' ὅπισσ' αὖ
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμάρτο ἄλδωναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
ὄλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱῆς ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κόνις
40 κείτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἦμεῖς δὲ πρόπαν ἡμᾶρ ἔμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπτι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὸν
45 ὕδατί τε λιάρῳ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλδος ἦλθε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν,
ἀγγελίης αἴτουσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἄριστη φαίνεται βουλή·
ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλδος ἦδε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιώδσα.
ᾧ εἰπαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἀμβροτὰ εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
ὀρήνεον· ἔνθα κεν οὕτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ ὄνητοί τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτόνομεν μάλα πίονα καὶ ἑλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruitus, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei fili, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbide nos cessare-fecisset.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subtus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multa sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspicietur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deslebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.

Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.

Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique herōes Achivi

τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολλὸν δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἔπει δὴ σε φλόξ ἤλυθεν Ἡφαιστοιο,
 ἦϊθεν δὴ τοι λέγομεν λεῦκ' ὅστε', Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεῦκ' ὅστέα, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔρχοι τις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμῆτάων
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατεί Ἑλληςπόντῳ·
 ὅς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἥρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνουνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοι κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανάων ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἰσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τό τὸδ' ἦδος, ἔπει πολέμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μῆσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφρόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατάγων, Ὀδυσσῇ δαμέντων·
 τῶν δ' ἄρα θαμδῆσαντ' ἰθὺς κίον, ὥς ἐκιδέσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ διμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὅμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 ἢ που ἀνάρσιοι ἀνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἴων πώεα καλὰ,
 ἢ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατῆλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἵλιον εἰς ἄμ' ἐπεσθαι εὐσέλμων ἐπὶ νηῶν;
 μνηθ' δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περῆσάμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero domum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menestiadæ mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
 congessimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicius ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem necmortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxor.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiuit-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subilistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium unâ ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 meminî hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

- σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, ὅον ἐτύχθη.
 126 Μνώμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἤρνεϊτο συγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 130 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκοι φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματα ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὀλοή καθελθῇσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπαπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔλθθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπτήλυθον ὄραι,
 [μηνῶν φοινόντων, περὶ δ' ἡματα πόλλ' ἐτετέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἤδη,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ φᾶρος ἐδειξεν, ὕφηνασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἤε σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, θοὶ δῶματα ναῖε συβώτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἰματ' ἔχοντα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτομένον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἰματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἰόντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῇσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήῃσι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγίοχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄχληας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείησιν ἄνωγεν·
 τόξον μνηστῆρσσι θέμεν πολὶόν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρῇν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
 175 Τηλεμάχος δὲ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-qua mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenit horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum es-
 se;] ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ρήϊδίως δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' δίστους,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον.
 Γυνῶν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὠρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὃν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύσαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατὼμένοι γοοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρη Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐ ποτ' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρεὺς κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουρίδιον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῇ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 ὀηλυτέρῃσι γυναῖξι, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότε· εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἔκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζανον ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἥ βὰ γέροντα
 ἐνδυκίως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμένον δόμον εἰσω·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἥ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔοντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυχάρπου ἀλωῆς, περητίζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασιὰς λέζοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρχοι
 225 ὦχοντ'· αὐτὰρ ὃ τοῖσι γέρονι δδὼν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ρυπῶντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων·
 230 χειριδὰς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ· σὺ τὰρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 freudus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atrida:
 felix Laertiae filii, sollers Ulysse,
 profecto cum (*praedita*) magna virtute politus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopeae,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quae bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terrae.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-praedium per-
 venere] pulcrum Laertiae cultum, quod quondam ipse
 Laertes adquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero et mulier Sricula anus, quae senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum intro;
 in-caenam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] et ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam praemonstrabat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

- αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 γῆραι τεϊρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στάς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχην κατὰ δάκρυον εἶδεν.
 235 Μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κῦσαι καὶ περιϋῖναι ἐὼν πατέρ' ἤδ' ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδὲ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
 οὐκ ὄγχην, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμῆς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνάξ' ἔνεα· οὐ σε κομίζει·
 οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσροάσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοιοῦτω δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιο φάγονί τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 τεῦ δμῶς εἷς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὡς μοι εἶπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ἑυμειλίχμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακούσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴ που ζῶσι τε καὶ ἔστιν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 265 Ἔκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἵκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκησιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινῆια, ὅα ἔωκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ χρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας·
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτε γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεεῖνεις·
 ὕβρισταί δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπάων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐλέγεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret. Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non legumina-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertia: sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire mollior; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepti cura in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiadem patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas;] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

295 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψόμενος ἀπέπεμψεν
 καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξεινίσσας ἐκείνον,
 σὺν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἰ ποτ' ἔην γε,
 299 δύσμορον· δν που τῇλε φίλων καὶ πατρὶδος αἴης
 ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
 θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
 κλαῦσε περιστέλλασα πατῆρ θ', σὶ μιν τεκόμεσθαι·
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 305 κώκυς' ἐν λεγέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
 ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
 309 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
 νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης, οἱ δ' ἐκθῆσαντες ἔβησαν; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλα ἀτρεκέως καταλέξω.
 Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύθαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
 305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
 αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
 νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πῆλως.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
 310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
 δύσμορος· ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
 δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,
 χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν θυμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλπει
 μίξεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
 315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὄσχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύουτο κάκ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναγίζων.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ βίνας δέ οἱ ἤδη
 δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσρρόωντι.
 320 Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσγυδα·
 Κείνος μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, δν σὺ μεταλ-
 ῆλυθον εἰκοστῷ ἔτῃ ἐξ πατρίδα γαίαν. [λαῖς,
 Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος·
 Ἐκ γάρ τοι ἔρῳ μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
 325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
 330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 οῦλῃ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
 τὴν ἐν Πάρνησῳ μ' ἔλασεν σὺς λευκῇ δόδοντι
 οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
 ἐς πατέρ'· Αὐτολκὸν μὲν πατὴρ φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
 335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολὼν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωϊν
 εἵπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
 παιδὸνδ' ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπιστόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque ceperit. —
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
 infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
 vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
 feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
 flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
 neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
 ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
 oculus illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
 ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
 deo-paresque socios? an vector venisti
 navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
 filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
 ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
 errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
 navis vero mihi hæc (hæc) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
 At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
 infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
 dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
 mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
 ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
 fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
 acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
 Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
 quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
 quiris,] veni vigesimo annō in patriam terram.
 Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
 procos interfeci in nostris ædibus,
 contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat; dixitque:
 siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
 signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeat.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
 peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
 ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
 dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
 Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
 dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
 gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὄνομ' αἰσας καὶ ἔπειτες ἔκαστα.
 340 Ὅγῃνας μοι δῶκας τριςκαίδεκα καὶ δέκα μῆλεας,
 συκίας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὄνομηνας
 δῶσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἔκαστος
 ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
 ὅππότε δὴ Διὸς ὄραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβεν.
 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φιλόν ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παῖδι φιλῷ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύχοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 350 ἐξαυτὶς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ β' ἔσσι θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῳ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δαΐδουκα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπέλωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγέλλας δὲ
 355 πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολέεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προσιὼν, ὅς ὀρχάτου ἐγγυθὶ κεῖται·
 ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺβώτην
 360 προὔπειμψ', ὥς ἂν δείπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺβώτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κερωτῶντας τ' αἰθόπα οἶνον.
 365 Τόρρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἀγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μελίζονα δ' ἢ παρὸς καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 370 Ἐκ δ' ἀσπαμβίου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὥς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιονότων
 εἶδός τε μέγ' ἔδοξεν ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης παπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
 οἷος Νήρικον εἶλον, εὐκτίμενον ποτλίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπαίροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 τοῖος εἷν τοι χυθὶς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἀνδράς μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσεν
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔκοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Ἔνθ' οἱ μὲν δείπνων ἐπεχείρουν· ἀγχίμαλον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
 μήτηρ, γρη῏ς Σικελή, ἥ σφας τρέφε καὶ β' γέροντα
 390 ἐνδυκῆως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbiissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expédiant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcrā ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitiolem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te decorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μελιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.
 Ὡ γέρον, ἔχ' ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
 395 δηρὸν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεύς·
 μίμονμεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια περόντα προσηύδα·
 400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
 οὐδέ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
 οὐδέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια·
 405 νοστήσαντά σε· οὐρ', ἢ ἀγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·
 τῷ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γέρον, ἦδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
 Ὡς φάβ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δῖφρου.
 Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 410 δεικνόνων· ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
 ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροις πένοντο·
 Ὅσσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντη,
 μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.
 415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 μυχιμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπαρόιθ' Ὀδυσῆος·
 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
 τοὺς δ' ἔξ ἀλλήλων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
 πέμπον ἀγειν ἀλειῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
 420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλόν ἀθρόοι, ἀγνύμενοι κῆρ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν διμηγρέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·
 παιδὸς γάρ οἱ ἀλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
 Ἄντινους, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·
 425 τοῦ θγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ δδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·
 τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
 τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων δγ' ἀρίστους.
 430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι
 ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θθι κρατέουσιν Ἑπειοί,
 ἵομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσσόμεθ' αἰεὶ·
 λῶθή γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 εἰ δὴ μὴ παῖδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
 435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
 ζῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
 Ἄλλ' ἵομεν, μὴ φθῶσι περαιωθέντες ἐκείνοι.
 Ὡς φάτο δακρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοδός
 440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
 ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀθανάτων ἀέκχτη θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·
 445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, θς β' Ὀδυσῆϊ
 ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
 dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 manebamus in ædibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
 ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
 carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,
 non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
 salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
 Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,

utrum jam certo norit prudens Penelope
 reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
 Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssem
 blande-compellabant verbis, et manibus inhaerebant :
 ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati-erant ;
 Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
 procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
 cum-strepituque gemituque, aedes ante Ulyssis :
 exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
 eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
 mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
 ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
 inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est ;

ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
 Antinoum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
 ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
 alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
 perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
 alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
 Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
 vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
 eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :

contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.
 Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
 vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
 Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
 omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
 tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
 steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
 Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses
 immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
 ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
 prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
θύνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δ' ἄρα πρόσσω καὶ δπίσσω·
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέχλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·

οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάνων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὥς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὖρη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλην ἀλαλητῇ
ἡμίσειων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μένον.

465 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Ἐὐπίθει
πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκὸν,
ἀθρόοι ἠγερέοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Ἐὐπείθης ἠγήσατο νηϊήσῃν·

470 φῆ δ' ὅγε τίεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθὶ κεύθει;

475 ἢ προτέρω πολέμον τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διεῖραι ἠδὲ μεταλλάξαι;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών;

ἔρξον, σπῶας ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὥς ἐπέοικεν.

Ἰπείδῃ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεύς,
ἔρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλεύετω αἰεὶ·

485 ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
ἔκλῃσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων

ὥς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελῆτρονος ἔξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μῦθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὧσι χιόντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὥς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδδὼν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἶσιδε πάντας·

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 Οἷδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἔξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἔόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos (tur-
bans) ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futurâ*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attfondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditutum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum res,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :

putabat vero ille ulturum *se* filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero *se*-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero *ea* ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :

inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiãmsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum res,

οἷτ' ἄν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

506 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἦδ' ἔθ' ἰδὼν τὸδε γ' εἶπαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοί,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ῖψεαι, αἳ κ' ἐβέλθηθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον εἶπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

515 υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεσιδάδη, πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
εὖ δέ μενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσέ μενος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐερέμενος δ' ἄρ' ἐπείτα Διὸς κούρη μεγάλῃ, [θήνῃ·
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπειθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήν·

ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·

525 δούπησεν δὲ πῶσων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἐπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ἴφρασι τε καὶ ἔγχρουν ἀμφιγύοισιν.
Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ἦύσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακῆσιοι, ἀργαλείοι,
ὥς κεν ἀναμνωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτει, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντων λυγροὶ βιότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οἴμνησεν δὲ ἄλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὕψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
540 καὶ δ' ἐπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὄβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖον πολέμοιο,
μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσopa Ζεὺς.

545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,

Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane meminervis ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

o Arceiade, omnium multo carissime sociorum,

precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,

statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.

Procratus autem deinde Jovis filiam magni,

statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,

et percussit Euphithem, galeam per æreis-munitam-malis;

ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:

fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnantoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,

ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:

eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,

omniaque in terram cadebant, dea vociferata:

ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.

Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,

insiluitque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;

decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natum.

Tunc Ulyssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,

contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis

belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur lato-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: Ille vero parebat, gaudebatque animo.

Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit

Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,

Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Littera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyoli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὀπίθεν κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
 Ἀδαρδάρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
 Ἀδας, ανρος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
 Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
 Ἀδωρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
 Ἀδυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδῶθεν); P, 584 (Ἀδυδῶτι).
 Ἀγάθων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
 Ἀγαλέης, κληος, Myrmidon, pater Epigei, Π, 571.
 Ἀγαμεμνόνιος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
 Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
 Ἀγαμέμνων, Ατρεί f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatur curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra-que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filix ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
 Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυφάρμακος, A, 740.
 Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
 Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
 Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
 Ἀγαστροφος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
 Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, γ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλεως, 131, 247.
 Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλυμος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.
 Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
 Ἀγκάιος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
 Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.
 Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.
 Ἀγχιλλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lib. 264, venenum praebuit Ulyssi ad inficienda jacula.
2) Princeps Phaeacum, Θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχίσις, αο (ω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, lib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Y, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισιάδης 2.
- Ἀγχισιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Y, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αὐτός, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphea, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμητος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρηστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρηστινή, Adrastii filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κούρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphea.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀζών, ὄνος, filia Pandarei, mutata in lusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; A, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, A, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq. 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγγελίη, λαοσσόος (N, 128), ἐρυσίπτολις (Z, 305), φθισιμέροτος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλκομένης, πολύβουλος, ἀρτυτώνη, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedem in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus peplos, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; argis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus praelio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direptae Cycl. p. 601, a.*
- Ἀθώας, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίν, Aëa, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίν, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Aëci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, αὐτός, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aëci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, A, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum corau castrorum claudebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλῆς, φθίμος, ἀγανός, δαίμων, φαίδιμος, μεγάλῃσιν, πειρώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοῆν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyse et Phœnice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucro, 370 sqq. Αἶας a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἶας pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulyse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἶας supissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone A, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a, Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyse de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interficit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomenco in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter lœsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἶγαι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; II. 21, 3 (εὐρείαι).
- Αἰγαίον, ὠνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, nati minima filia Adrastii, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eledem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγίλιψ, κος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἰγίνα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἰγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἰγίς, ἰδὸς, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestes f., δολέμης, ἀνάκτις, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. δ, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐσβεῖτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτια, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδραμα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς Ἄϊς, ἰδὸς, ἐτ' Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πλάρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδωοὺς πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δολοφρων, κ, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιχæ, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἐσχατοὶ ἀνδράν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 262, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.)
- Αἰθιοπία, ἰδὸς, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, α; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, α, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθων, ωνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Ἄμονις f., Laercis, P, 467.
- Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ωνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Mæonis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιπος καὶ ἱεροστάτος, Œd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniorum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἰνός, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόςθεν.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, ὁ, Ἄεoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Ἄεoli insula, κ, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδὸς, ἡ, Ἄεolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ωνος, Ἄεoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολός, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Ἄεoli, rex Ἄεoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειρ, urbs Laconicæ, I, 152, 294.
- Αἶψα, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰψύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσχιος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσχύτης, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσύμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσύμην.
- Αἰσυμνος, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ωνος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Ἄεtolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μεγαθύμιοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθῳ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor's f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, α.*
- Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyzeo et Leucadii regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδὸς, fidelissima Penelopes θαλαμηπῖλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ωνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίονε.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menæti, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclis. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλακομένης, ἰδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Βοιωτῶν ὕβρις, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Υ, 463 sqq.
- Ἀλάστωρ, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγγορίδης, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλίστιον, τὸ, urbs Elidis, B, 617. Ἀλίστιου κολώνη, Δ, 757.
- Ἀλεκτρῶν, ὄνος, Leiti, Bæotorum ducis, pater, P, 602.
- Ἀλέκτωρ, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen suscipere, terrebat; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., inicit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se reddidit negat, H, 366 sqq. Corruperat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, premium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navibus constructis, cum Aenea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
- Ἀλθίον πεδίων, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- Ἀλθαίη, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- Ἀλῆαρος, ἡ, urbs Boeotiæ, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλῆωνες, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- Ἀλῆη, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλκίθεος, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἀλιος, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκάθοος, Ἀσγελῆς f., Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάνδρη, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκανδρος, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκιστις, regis Pelis filia, uxor Admeti, B, 715.
- Ἀλκίμεδων, ὄνος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιμίδης, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.
- Ἀλκίνοος, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulysses hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysses magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη, Helenæ famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαιωνίς, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- Ἀλκμάων, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.
- Ἀλκμήνη, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- Ἀλκυόνη, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- Ἀλόπη, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλος, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἀλοσύδνη, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.
- Ἄλτης, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- Ἄλυνδας, ἄντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- Ἀλύδη, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- Ἀλυξίς, Icaris f., cum patre Acarnaniam regens, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀλφειός, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochoi regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἀλωεύς, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Atth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιέναιμι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiā; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygiis, Γ, 188 sq. Occisa a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
- Ἀμάθεια, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκίδης, ου, Amaryncei f., Diorea, B, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκεύς, ἑος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδραος, princeps Caris, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimeram, II, 328 sqq.
- Ἀμνισός, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπείος Εὐλειθυίης, τ, 188.
- Ἀμοπάων, ὄνος, Polyamoni f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών, ὄνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; II, 288.
- Ἀμυθάων, ὄνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύκλαι, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- Ἀμύντωρ, ορος, Armeni f., pater Phoenicis, I, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Βοιωτία, K, 266.
- Ἀμφιάλος, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφίραος, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναικῶν εἰνεκα δώρων. — Ἀμφιαράου ἕκτορος, i. q. Θηβαίς, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.
- Ἀμφιγένεια, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- Ἀμφιδάμας, ἄντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθή, avia materna Ulyssis, Autolycei uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθή, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφικλος, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.
- Ἀμφιλοχος, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
- Ἀμφίμαχος, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, B, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Caram, dives, qui in praelium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- Ἀμφιμέδων, ὄνκος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- Ἀμφιόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- Ἀμφίνομος, procorum moderatissimus, ex Dulclio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- Ἀμφιος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- Ἀμφιτρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- Ἀμφιτρώων, ὄνκος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- Ἀμφίων, ὄνκος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur, Min. fr. 2, p. 590.*
- Ἀμφοτέρος, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- Ἀναδισίνεως, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- Ἀνδραμεινίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- Ἀνδραίμων, ὄνκος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- Ἀνδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥῆσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Lugat maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, Il. Exc. p. 584, α; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- Ἀνεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- Ἀνθεα, Messeniae urbs, βαδύλειος, I, 151, 293.
- Ἀνθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμίωνίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- Ἀνθεμίων ὄνκος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- Ἀνθηδών, ὄνκος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- Ἄνιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Graecos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Ἀναπο..., nomen pastoris Atrai corruptum in fr. Alc. 7, p. 589.
- Ἀντεία, uxor regis Praeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- Ἀντηνορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, προσυγενής, Α, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.
- Ἀντήνωρ, ὄρος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Graecorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλόχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόχος, Ηγήταιος, Ηλόυβος, videantur suis locis.
- Ἀντίκεια, mater Ulyssis, filia Autolyti, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumaeus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- Ἀντίκλος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr. 4, p. 599.*
- Ἀντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnat, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p. 583, α; sepelitur, ibid.*
- Ἀντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere-tur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Graecorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- Ἀντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopae, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- Ἀντιόπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ, 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. 9, p. 600.*
- Ἀντιόχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.
- Ἀντιόχης, ου, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.
- Ἀντιφάτης, ω, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιφάτης, 114. 3) Graecus, Melampi f., ο, 242 sq.
- Ἀντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- Ἀντίφος, 1) princeps insulanorum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Maonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- Ἀντρώων, ὄνκος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώνα πετρήνεα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- Ἀζίος, fluvius Thraciae, εὐρυπέθερος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- Ἀζίων, ὄνκος, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. parv. fr. 19, p. 599.
- Ἀζυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- Ἀπαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- Ἀπειρήθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειραῖνη γῆρας, 8.
- Ἀπίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- Ἀπισάων, ὄνκος, 1) Phausii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- Ἀπόλλων, ὄνκος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphus-sam fontem Berothiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phocide oraculum constitueret.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythone serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nymphâ intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐκατηβόλος, ἐκατηβέλτης, ἐκηβόλος, ἐκάεργος, ἑκατος, κλυτότοκος, ἀργυρότοκος, χρυσάορος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάωρ (H. Ap. 123), λυκηγενής (bis Δ, 101, 119), semel λαοσσός, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Ænæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σινθεός, A, 37-39. Oraculum Delphicum, O, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; δ, 226 sq. Adde 'Ερμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob casum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, ibid. *Conciliat Thesprotas, sub Ulysse, et Brygos*, Teleg. p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμια*, Theb. fr. 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, Min. fr. 5, ibid. *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, Cypr. fr. 7, p. 592. *Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert*, fr. 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui præest*, Cycl. p. 601, a.

Ἀργαυρή, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεάδης, ου, Argeæ f., Polymelus, II, 417.

Ἀργεῖος, εἷα, εἶον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἡρῇ Ἀργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἑλένη Ἀργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι ἱδὲμ qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nunquam in Odysse. Conf. Ἀργος.

Ἀργερόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; II. Ven. 263.

Ἀργύσσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἀργος, ου, ὁ, appellatur canis Ulyssis, p, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, Cycl. p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; ρ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; ἱππόβοτον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίδφων, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχός Ἀργεος ἱππόβοτοιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιῶν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Ἠελαργιχόν Ἀργος, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱππόβοτον, T, 329. — *Hic sanatur Telepheus*, Cypr. p. 582, b.

Ἀργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

Ἀρεῖος, εἷα, εἶον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; Α, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντεα, K, 407.

Ἀρεῖων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, Theb. fr. 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, ib. fr. 5.

Ἀρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycenæ, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετάων, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρήϊος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigni auriga, occisus, Γ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρήϊλος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος. V. Ἀρεῖος.

Ἀρήϊατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρήϊδος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjerta, ἐρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, et ηος, ει, ει et ηι, ἥα (ην ol. E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρης, B, 110; Z, 67; II, 382; Θ, 79, etc.; ζοι Ἄρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηι ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηι, A, 603. Et phrases, ἐυνάγειν Ἄρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηι, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρης, π, 269; ἐγείρειν Ἄρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰδηλος, Θ, 309; βροτολοιγός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μαιφρονε, τειχεσιπλῆτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οἶλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέπαλος, O, 605; ῥινότορος, Φ, 391; βρήπιος, N, 521; ταλαύρινος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἀλλοπρόαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήμιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruifurus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ τὰ ἐπέσχε πέλεθρα πεισών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Otio et Epialthe, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, qnos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotas ab Ulysse ductos contra Brygos*, Teleg. p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, Theb. fr. 6, p. 588.

Ἀρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, Γ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ἔνια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 484; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

- *Αριάδνη, filia Minos, regia Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypriis narratæ*, p. 582, a.
- *Αριμα, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι φασὶ Τυφώος ἐμμεναι εὐνάς, B, 783.
- *Αρίσθας, αὐτός, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- *Αρίσθη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43. Ἀρίσθηθεν, B, 838; M, 96.
- *Αρχάδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσήμενοι, H, 134.
- *Αρχαδίη, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μῆλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- *Αρκεισίδης, αὐ, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- *Αρκείσιος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- *Αρκεσίλαος, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- *Αρκτίος, Milesius, Æthiopicus scriptor, p. 583, a, et Ilii Excidii, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. Apud nonnullos etiam *Titanomachia*, fr. 1, 2, p. 585.
- *Αρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Αρμονίδης, εὖ, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- *Αρμονίη, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- *Αρναῖος, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- *Αρνη, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- *Αρπαλίων, υἱος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Αρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, II, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- *Αρσίνοος, princeps Tenedus, pater Hecamedes, A, 625.
- *Αρτακίη, fons in regione Læstrygonum, x, 108.
- *Αρτεμις, ἰδος, ἢ (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Y, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδενή, II, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδενή. Χρησηλάκτος, δ, 122; χρυσήμιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; ἑσκαπός, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Y, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, II, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam lēditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- *Αρύδας, αὐτός, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- *Αργεῖλος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- *Αργεπτόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ασέτος, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ασιάδης, ου, Asil. f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phenops, P, 583.
- *Ασίνη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ασιος, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, II, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.
- *Ασιος λειμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ασκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnatur, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ασκανίη, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβώλξ).
- *Ασκάnios, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβὴς (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ασκληπιάδης, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- *Ασκληπιάς, Æsculapius, ἱγτὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podallius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ασκη, *nympha, cujus filius ex Neptuno, Æolus, condidit urbem Bæotiæ Ascræ*, Ath. fr. 2, p. 586.
- *Ασπληδών, όνος, ἡ, urbs Bæotiæ, B, 511.
- *Ασσαῖος, ductor Græcus, occisus ab Hectorē, A, 301.
- *Ασσάραχος, avus Anchisæ, Y, 232, 239.
- *Αστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Αστερίς, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήεσσα, δ, 846 sqq.
- *Αστεροπαῖος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnatur, M, 102 sqq.; sub Hectorē, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Αστυάλος, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Αστυάναξ, αὐτός, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυάναξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arclinum*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- *Αστυνοος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- *Αστυόχεια, Phylantis Ephyræ filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Αστυόχη, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Αστυπύλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ασφαλίων, minister Menelai, δ, 216.
- *Ασωπός, fluvius in Bæotia, βαθύσχοις, λεγεοίς, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- *Ατη, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθενάρη καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- *Ατθίς, ἰδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.
- *Ατλας, αὐτός, Calypsus pater, δλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- *Ατρεΐδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδα, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων κάθοδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- *Ατρεΐων, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ατρεὺς, εὖς, Pelopis et Hippodamiæ f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύνιος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. Ἀτυμνιάδης.
 Αὐγεία, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγηίδης, αο, Augeæ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὐλῖς, ἰδος, ἡ, urbs Boeotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, prefectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήεσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectio-nem in Trojam*, Cypr. p. 582, α, b.
 Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furat-us galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In ten-torio ministrat, I, 209. Cum Patroclus in prælium profici-scitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnât, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτόνη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Αὐτοφόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀραρεὺς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneâ occisus, 541 sqq.
 Ἀρεΐδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀριδναί, demus Atticus, cujus heros Ἀριδνός Castorem vulnerat, Helenam a Thesoe repelentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομ-μειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέρανος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concu-bitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Me-nelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κερτὸν ἑμάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Γ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustas puellæ et feminæ cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀρροδί-της, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfer-tur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspi-ciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιοί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῖας, ἄδος, idem. Ἀχαιῖδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῖδος, adj. Ἄργος Ἀχαιῖδων, v. in Ἄργος. Ἀσὼν Ἀχαι-κὼν, N, 349.
 Ἀχαιῖς, ἰδος, Græca. Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῖδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβότειραν, A, 769. Et λ, 166, 481; v, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; κα-ρηχομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνή-μιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλ-κοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλικώπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρήφιοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἔρως, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανελλή-νας καὶ Ἀχαιούς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάν-τες ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupien-tes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Zeth. p. 583, b. *In Te-nedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis in-jecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Aca-ranum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplylo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκελος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πειρώριος, θυμολέων, ἐπ-τήνωρ, πολίπορθος, κυδάλιμος, μεγάθυμος, δαίφρων, πο-δάκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quin-quaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυ-στάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pe-dasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agame-mnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desper-ationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Te-lamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum mu-nerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Ma-chaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achil-lem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permit-tit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Troja-nis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecra-tur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de-tracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Igens dolor Achillis; in cuius societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis sentum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congruitur, tandem ab Apolline subductus, 419-454. Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; ton-det se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, politur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Aeneas boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumultu ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφροδίτη, una Nereidum, Σ, 46.*

B

Βαθυκλῆς, ἦος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glaucō, Π 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achilles, Π, 149; T, 400.
 Βατρία, ἡ, tumultus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουσική, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Hali-carnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, ἀντὸς, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Γ, 460.
 Βήνωρ, ὀρος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηθός, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοίδη, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Βοιθῆς λίμνη, in Thessalia, prope quam Pheræ sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιωτικός, adj., Boeotus, Ε, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Boeoti. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πικρὰ δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχίτωνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et έω, ventus a septentrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραιπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Γ, 223 sqq.
 Βούδειον, τὸ, urbs Phthiæ, Π, 572.
 Βουκολίδης, αὐ, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ὠκος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarca peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τὸ, urbs et regio Eliidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βούτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγαίω, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiæ pater, quæ Βριστής ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βριστής, ἰδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thespro-lis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηϊαί, urbs Laconica, B, 583.
 Βυδρός, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτωρ, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Pro-serpinar, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum cedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
 Γαιήος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαιήοχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλατάρη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, υἱός, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitæ auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, ib.*
 Γάργαραν, τὸ, pers et ἀρωγῆριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
 Γεραιστός, ὁ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνῳ, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, *Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, Egæonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντος Γῆ in-vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαῦκος, 1) Sisyphei f., pater Bellerophontis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochii f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, Ι, 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 428; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinē; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorē objugat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Caeso Patroclō pugnat, 216. 3) Γλαῦκος ὁ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκῶπις, ἰδός, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαυραὶ, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλαῖας, ἀντὺς, ὁ, urbs Boeotiæ, B, 504.
 Γονέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινὴ, B, 573.
 Γοργεύς, V. Γοργώ.
 Γοργυθίων, υἱός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργώ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργεύς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργὼ βλοσυράπις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖν κεραλῇ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — *Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Γόρτυν, υἱός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόσσα); γ, 294.
 Γουνεύς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
 Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γυγαίη λίμνη, lacus Maonias in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nympha Talemēni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραὶ, αἱ, petrae non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus periiit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, οὗ, Gyrtil f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἤσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, υἱός, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, οὗ, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Σ, 319.
 Δαναὶς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586.
 Δαναοὶ, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀπιστοί, N, 680; ταχύποδοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεραπεύοντες Ἄργος, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαναός, rex Libyæ. *Ejus filii armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αὖ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, II. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐὐπόλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, II, 819. Πύλοι Δαρδάνιοι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, ἰδός, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυκόποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίονες, posterii Dardani, Dardani, II, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., uli ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, υἱός, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cuius filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλίς, ἰδός, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισίνωρ, υἱός, Lycius, P, 217.
 Δελφεός, Delphicus, βωμός Apollinis, II. Ap. 496.
 Δελφίως, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πόντον ὁρμῶν, H. 27, 14.
 Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόδης, οὗ, Dexii f., Iphinius, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὖ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 808.
 Δευκαλιών, υἱός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, υἱός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηϊνόμεν, Trojanus, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊοπίτης, οὗ, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.
 Δηϊόχορ, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Δηϊπύλος, amicus Stilheneli, E, 325.
 Δηϊπύρος, dux Græcus, Thrax, Ι, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφροδός, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorē in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύκασπις, 294; θεοειδής, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, Θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηίων, Atheniensis, *Cephalī pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, ἰδός, Delia. Κοῦραι Δηλιάδες, Apollinis θεραπεῖαι, H. Ap. 157.
 Δηλός, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cuius templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κρανὴ, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniurum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Εὐπλόκαμος, ε, 125; Ξ, 326; Ξανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. Δήμητρος τέμενος, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτὴ, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacæas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.

Δημόκλων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλειον, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοπόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημοῦχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημοφών, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalē reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, Thesei f., excisa Troja Æthram reducit, H. Exc. p. 584, a, et H. parv. fr. 17, p. 598.

Δημῶ, οὐς, Celei filia, ἐρώσσα, H. Cer. 109.

Δηῶ, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.

Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδορος, Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ῆος, 1) Orsilocho f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluviō deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλήκτιπος, H. Cer. 474, 477; Διοκλος dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διοφίδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βόην ἀγαθὸς, ἱππόδαμος, ὑπέρθυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, γ, 11 E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhæsum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Cypri

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — Cum Ulysse Palamedem aquis demergit, Cypri. fr. 16, p. 594. Philecteten e Lemno reducit, H. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulysse, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.

Διοκλος. V. Διοκλῆς, 2.

Διόν, oppidum Eubææ, αἰπύ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εἰραφώτης, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — Quæ dona Anii filiiab, Οἰνοτρόπος, dederit, Cypri. fr. 11, p. 593.

Δίος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri, Cycl. p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Διμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, p. 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filie Melanthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusinensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοτες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus; Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίως, ῆος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίον, τὸ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; II. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icarie insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρήσος, Trojanus, occisus ab Enryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρόψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυνάμην, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωναίος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὕποφται Selli, δυσχείματος, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωρίεις, Dorienses, τριχάιτες, τ, 177.

Δωρίον, το, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyras a Musis excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίπη, Anti uxor, Cypri. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δωρίς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.

Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.

Εἰδοθήη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.

Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖοστοκος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μοῖοστοκοί); T, 119.

Εἰλάσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.

Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.

Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.

Ἐκάβη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et adnionitu eius donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.

Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.

Ἐκάτη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.

Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; T, 71; H. Ap. 276.

Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*

Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.

Ἐκτωρ, opor, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστῆς, θρασύς, ὀδύρμιος, φαίδιμος, βοήν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πέλωριος (A, 819), εἰκελός φλογί (N, 54, 688), Ἄρηϊ, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ceteras in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in aedibus frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Nocturno speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad moenia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contempto augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectus tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transfigitur, armis spoliatur, sedatur ab Achivi et curui Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo excita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusis, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*

Ἐλας, ἱδός, Anii filia, *Cypr. fr. 11, p. 593.*

Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.

Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.

Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.

Ἐλένη, Jovis et Ledaë filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroes senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, θ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπενθές ἐχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypritis, fr. 21, p. 595. Nuptia, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, *Il. parv. p. 583, b. Troje agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, *Il. Exc. p. 584, a; *Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Æthram, fr. 17, p. 598.****

Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei parat

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris Iliis oburgatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, CEnopis f., E, 707.*
- Ἐλευσινίδης, az, Eleusini f., Celeos, H. Cer. 105.*
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.*
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θούεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.*
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.*
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Bœotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.*
- Ἐλικῶν, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.*
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.*
- Ἐλικών, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (ζαθέου). 2) Mons Bœotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδακίαις, *Atth. fr. 2, p. 586.**
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.*
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.*
- Ἑλλήνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.*
- Ἑλλησποντος, fretum: ἀγάρρος, B, 845; M, 30; κλαῦς, P, 432; ἀπειρων, Q, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Q, 346; ω, 82.*
- Ἑλος, ους, τό, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditioe Nestoris, B, 594.*
- Ἑλπίων, ορος, socius Ulyssis, x, 552 sqq., qui periit in Ciriæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.*
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.*
- Ἐνίηνες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perihæbis propinqua, B, 749.*
- Ἐνικεύς, ἦος, fluvius Thessalotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.*
- Ἐνίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.*
- Ἐννορος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.*
- Ἐννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.*
- Ἐνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.*
- Ἐνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.*
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.*
- Ἐνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.*
- Ἐνυώ, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολύβορος).*
- Ἐτάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.*
- Ἐπάλκις, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.*
- Ἐπειγέως, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob cædem, II, 57.*
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, v, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκογίτωνες); N, 686 (φαιδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-782.*
- Ἐπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.**
- Ἐπέρτοος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.*
- Ἐπίγονοι, ὠν, Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.*
- Ἐπικάστη, CEdipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.*
- Ἐπιλλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.*
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.*
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.*
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.*
- Ἐπωπεύς, ἑως, Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.*
- Ἐρεβος, εως, τό, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἐρεβουστῖν); x, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.*
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.*
- Ἐρετμεύς, ἑως, nobilis Phœax, θ, 112.*
- Ἐρευνάλιον, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.*
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.*
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφίτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασπλήτις, ο, 234. Plur. Ἐρινῶες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; v, 78; ρ, 475 (πρωχών). — *Audit diras CEdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, ib. fr. 6, p. 588.**
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἀμοτον μεμνῆτα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.**
- Ἐριφύλη, uxor Amphiaræ, quem prodidit, στουγερῇ, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.*
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.**
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.*
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.*
- Ἑρμείας, σο, Ἑρμίας (Ἑρμῆς E, 390), Ἑρμῆς, ἑω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua tyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad canas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyra cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyra utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apollinē discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuraturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούνιος, εὐσχοπος, Ἀργειφόντης, ἀκάκητα, δῶτωρ ἑῶν, χρυσόβραχης: cujus virge vis exprimitur, ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloi-*

- dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit fillum Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano cap- tum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ἑρμῖονη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ἑρμῖονη, urbs Argolidis, B, 560.
- Ἑρμος, fluvius Æolidis in Asia, διηνέας, Υ, 392; Ep. 1, 5.
- Ἑρμῖνοι, ot, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠληοί, B, 855.
- Ἑρυσσάι, 1) urbs Boeotiae, B, 499. 2) Ἑρυσσαία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.
- Ἑρῦλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.
- Ἑρύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- Ἑρύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.
- Ἑτεοκλήσιος. V. Ἑτεοκλής.
- Ἑτεοκλής, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivuntur in domo βίης Ἑτεοκλήσιος, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ἑτεοκρήσις, ot, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ἑτωναύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.
- Ἑτωναύς, oppidum Boeotiae, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐαίμωνις, ου, Eusemonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.
- Εὐαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάνης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐβοία, insula, B, 535; ναυσικλέτης, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐβοίμων, Cyrenensis, Telegoniae scriptor, p. 584, b.
- Εὐδῆρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmi- donum, Π, 176-186.
- Εὐηνίη, Eueni, Martis filii, filia, Marpeasa, I, 553.
- Εὐηνορίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Εὐηνός, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.
- Εὐέκκος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.
- Εὐμαίος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, dua- rum urbium regis, filius : v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut ho- spitem : v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimæ in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscen- dum præbet Ulysses, 189 sqq. : quem in sequentibus va- riis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pomas repetit ab ancillis et Melan- thio, 454 sqq.
- Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμήλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græco- rum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri cer- tamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Ipphime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachie scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμόλπος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulae, H, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπαῖθος, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem con- citaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., caeditur, 522 sqq.
- Εὐπίκος, ό, fretum Eubææ, H. Ap. 222.
- Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; Π, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύδης, ου, proculus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomedæ, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus fu- nebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀρή, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύδατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi de- scribitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρυάνα, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.
- Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, διειροπόλος γέγων, E, 148 sq. 2) Proculus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Re- deuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc prima- rius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; se- quitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum An- tinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blan- ditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens oc- ciditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam edu- caverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρυνομία, ι) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patratæ cæde, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ægypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, ι) Herculis f., princeps in insula Co, quæ dicitur Εὐρυπύλου πόλις, Β, 677. 2) Euamoni f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnāt, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnāt, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; ΙΙ, 27. (*Axionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθεος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia natiuitatis Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρυτίδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æchalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρυτιών, ωνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, ι) princeps Æchalie, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.
 Εὐρύστωρ, princeps Thraciæ, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐρύτης, ιος, urbs Boeotiæ, Β, 502.
 Εὐρύππος, Træzeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐρύπτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐρύφορος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, ΙΙ, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐρύπνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Εὐρύπτης, ου, Aloeï s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Εὐρύπη, ι) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiæ urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρουρα).
 Εὐρυποι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Εὐκλῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, ΙΙ, 189.
 Εὐκλος, ι) Trojanus, a Patroclo cæsus, ΙΙ, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Εὐχέμων, ωνος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Εὐχένος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Εὐχέωλος, ι) Trojanus, Thylisii f., cæsus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Εὐχέτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq.; φ, 308.
 Εὐχέρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Εἶχιναι, ἄων, insulæ in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιεραὶ, Β, 625.
 Ἐχλος, ι) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, ΙΙ, 416.
 Ἐωςφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύφρατε πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, ό et ή, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὀλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὀλήεσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεὺς, Διὸς, Διτ, Δία, et Ζηνὸς, Ζηνά, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σπου πατρὸς ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπατος μῆτωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύσθα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεφής, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὑψιβρεμέτης, ἐρίδουπος πόσις Ἥρης, ἐριβρεμέτης, στεροπηγερέτα (ΙΙ, 298), ὑψίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομοφαίος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Præcones sunt Διὸς ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διὸς μάστιγι δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; ικετήσιος, ν, 213. Ἐρχεῖος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναίος, Πελασγικός, a cultus loco, ΙΙ, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in ΙΙ. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διὸς ὀριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νόμραι, ρ, 240; Αἰταί, κόραι Διὸς, Ι, 604 sqq.; Ἀτὴ, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immisam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτὴν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopiis, quo cum diis lerat κατὰ δαῖτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διὸς induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed lanx ejus sati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ulietionem Soli concesserat da sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheï sociorum, procos ulturorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταγθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. *Ἐπερήμερον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Æth. p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, Il. Exc. p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachia scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ἑαυτοῦ σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζήνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, Il. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, Il. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo punit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρίη, Zephyri aura, η, 119.

Ζεφυριος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Θρήκηθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est κελαεινός, κεκληγώς, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), δυσας, αἰὲν ἑυδρος.

Ζήθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque coonditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥδῃ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in caelo, καλ-
λίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratiis saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνοος, Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνοος, Athidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἥλιος. V. Ἡλιος.

Ἡριδία, Aloeï uxor altera, περιχαλῆς, E, 389.

Ἡετίων, ωνος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Ariben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡιονεύς, ἦος, 1) Graecus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciae princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἥλαιοι, Elei; eorum bellum cum Pyliis, Α, 671 sqq.

Ἥλέκτρη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojae*, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥλιος: ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἀπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόνων, φαίδων, φασιμβροτος, τερψιμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq.: quæ hoves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis macatatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cerei raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἶδος, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχωρος, δ, 635; οἱ κρατέουσιν Ἑπειοὶ, ν, 275; ο', 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουνάλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλυσιον πεδῖον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλώνη, urbs Thessaliae, B, 739.

Ἡμαθίη, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ἡνοπέυς, ἦος, Thebei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοψ, οπος, 1) Trojanus, pater Salmi, Ξ, 443 sqq. 2) Grac-
cus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡπείρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ε, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτίδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακληίη βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus ταῖχος ἀνέχεσθαι, contra cetum, Υ, 142 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέας νῆωνοι τε, B, 668. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus*, p. 582, a. *Ari-
nem equum accipit a Copriceo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagaseo Apollinis templo, equumque donat Adraslo*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Æchiam capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam querere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Π, 432; Ξ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἥχομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖν. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quæ Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Troiani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, Σ, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consulti deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam veniente, ib. p. 582, a.*

Ἡφαιστός, fluvius, Balr. 20.

Ἡφαιστός, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖς, κυλλοποδῖαν (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, Ξ, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, Σ, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, Υ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, potente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone potente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φῶξ Ἡφαιστοῖο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *H terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, II. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἥχω, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγενεῖα, φαισίμβροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, ἑόθρονος, βοοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινολής (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλασσα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλυκος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsii f., Echepolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cæchalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriations peccat et in Orco puniitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, Σ, 231.

Θαυμασίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et quentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλίδων ἐξομένη, Jupiter ὀάρουος ὀαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consulat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκριτόμυθος, ἀμετροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygias, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Herculis f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡθοῖμος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone quentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, d.
 Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθεμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
 Θηβαίς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.
 Θῆβαι, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Boeotiae urbs, ἐκπύκλος, A, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condita a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur A, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐὐστέρνκος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκην, 397; ἱερὴ πόλις Ἡστίωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
 Θησεΐδαι, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.
 Θησεύς, ἴως, heros et princeps Atheniensis, Aegi f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
 Θίσβη, urbs Boeotiae, πολυτρήρων, B, 502.
 Θοαὶ νῆσος, i. q. Ὀξεία, in Acheloi ostio, o, 299.
 Θόας, αντός, 1) princeps Aetoliae, Adraemonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, A, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnacione Trojae, II. parv. fr. 10, p. 596.
 Θῆη, Nereidum una, Σ, 40.
 Θορικὸς, Atticæ oppidum. Θορικόνδε, H. Cer. 126.
 Θῶων, υῶος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
 Θῶωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
 Θωάτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
 Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
 Θρασυμῆδης, εὖος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
 Θρασυμῆλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
 Θρήνικες, et Θρήνικες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, A, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμωριν τὸν Θρήνικα, B, 595. — Penthesilea Θρήνισσα, Aeth. p. 583, a.
 Θρηήκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηήκιν Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηήκιος πόντος, Ψ, 230.
 Θρήνη, Thracia, ἐρίδωλαξ, A, 222; Y, 485; N, 301, etc. Θρήνηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
 Θριαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
 Θρινάκιν, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
 Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
 Θρόνον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρούσσα πόλις, αἰπεῖα καλῶνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
 Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, i. c.; πολυάργην, 106. Pater Ægistli, δ, 517 sq.
 Θυσσιτάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
 Θυμβράσιος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
 Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
 Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
 Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
 Θῶν, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαίρα, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἰάλεμος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
 Ἰάμεθ, Metaniræ famula, κείδ' εἰδῶτα, quæ Cererem diceris exhilarat, H. Cer. 195-204.
 Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
 Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
 Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
 Ἰάνθη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανήγυριν Apollinis.
 Ἰαπιδός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
 Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
 Ἰασίδης, αὖ, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
 Ἰασιών, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖφι ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 125 sqq.
 Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασσὸν Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
 Ἰάχη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Ἰαυλικός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
 Ἰδαίος, adj. Ἰδαίος ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Ω, 391.
 Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
 Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡνέμοσσα, ὕλησσα, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μῆδων, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi iudicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, II. Exc. p. 584, a.
 Ἰδης, εὖ, pater Cleopatras, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
 Ἰδομενέος, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, A, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde iurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quedam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηλαιῶν, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαίμενης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κραναή, τρηχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὑπὸνείως, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθώμη, urbs Hestiaeotidis, κλωμαχέεσσα, B, 729.
 Ἰάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Atyzeus et Leucadii, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (ὄζος Ἀρης); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλήϊον πεδίον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἴλιον αἰπὺν, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡμερόεσσα, αἰπεινὴ, ὄρρυόεσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 261; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακώλιος οὐκ ὀνομασθή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρος, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.
 Ἴλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, Α, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασίδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτεμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰεόνιος, adject. Ἰεονίη ἄλοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐκνή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰππασίδα, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, Α, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰππασος, Soci pater, δαίτρων, Α, 450. V. Ἰππασίδα.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰππόδαμος, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Γ, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypotæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰππόδαμος, Trojanus, ab Ulyssæ occisus, Α, 335.
 Ἰππόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποχέων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojanu f., ab Agamemnone occisus, Α, 122-147.
 Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰππόνοος, ductor Græcus, Α, 303. — Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, Γ, 150, 292.
 Ἰρίς, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκεία, ποθήνεμος, ἀέλοπος, χρυσόπτερος. De arcu cœlesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. Α, 27.
 Ἴρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulyssæ personato, incitatus a prociis, 35 sqq. (Ἴρος ἄϊρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, Α, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίνη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπιπος, H. Ap. 210.
 Ἰτολος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, Α, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, Γ, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφίγεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidei arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalē reddit, cervæ in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, Α, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰρικληΐη βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Υ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, *Nost. fr. 3*, p. 600.
Ἰφιμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
Ἰφινόος, Dexii f., Graecus occisus a Glaucō, H, 14.
Ἰφρις, acc. *Ἰφρα*, Trojanus, a Patroclō occisus, II, 417.
Ἰφρις, idos, capta ex insula Scyro, Patroclī concubina, εὐχωνος, I, 663 sqq.
Ἰφριτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
Ἰφριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382 sqq.
Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. *Ἰφριτίδης*.
Ἰχναῖη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
Ἰωκή κρύσεσσα, in *Ægide*, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, *Καθησάθεν*.
Καθμεῖοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἱππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, *Epig. fr. 3*, p. 589.
Καθμεῖνες, Cadmi posterī, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
Καδμήης, (idos, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, *Theb. fr. 2*, p. 587.
Καίρα, Caria mulier, Δ, 142.
Καινεῖδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
Καινεύς, εως, rex Lapitharum, A, 264.
Καλήσιος, Axylī Trojani famulus, Z, 18.
Καληγορίδης, ου, Caletoris f., Aphæreus, N, 541.
Καλήτωρ, ορος, 1) Graecus: v. preced. 2) Trojanus, Clytiī f., O, 419.
Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
Καλλίαιρος, urbs Locrensis, B, 531.
Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polypaten, qui regnum post eam habuit*, *Teleg. p. 585*, a.
Καλλιόθη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.
Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Καλλιχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
Καλύδναι, αἱ, insulae, prope Coon insulam, B, 677.
Καλυδών, ὠνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα, ἱερὰνν, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
Καλυψώ, οὐς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἥχομος, εὐπλόκαμος, τῖα θεῶν, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (μετρήεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, sifides Eustathio*, *Teleg. p. 601*, a.
Κάλχας, αντος (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Graecorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, *Cypr. p. 582*, a. *Dianæ iram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, *ib. p. 582*, b. *Pedestri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, *Nost. p. 584*, b.
Κάμειρος, δ, urbs insulae Rhodi, ἀργινεύς, B, 656.
Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγκλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
Καπανήσιος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Υ, 239.
Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
Κάρης, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡμερόεσσα, H. Ap. 43. V. *Κράπαθος*.
Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
Κάσος, ἡ, insula Ægaei maris, B, 676.
Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάεδνος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, *Cypr. p. 581*, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, *II. Exc. p. 584*, a.
Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.
Κάστωρ, ορος, 1) Leda et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivil tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἐπερήμερον ἀθανάσιαν tribuit*, *Cypr. p. 582*, b. *Castor θνήσκει, fr. 2*, p. 592. *A Lynceo in quercu latens degetur et vulneratur*, *fr. 8*, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, *Cycl. p. 601*, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ε, 204.
Κατακλῶθες βαρεῖται, Parcae, η, 197.
Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2) Peloponnesi, Υ, 366, μεγάρυμοι.
Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
Καζηρίδες πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei perit, *Nost. p. 584*, b.
Κεάδης, αο, Ceadæ f., Troezenus, B, 847.
Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
Κεβριόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclō occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.
Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
Κελάδων, οντος, rivus Elisidis, ὠκύροος, H, 133.
Κελαινεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio υ, 147, et alibi.
Κελεός, οἶο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρύδης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικάσιππος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
Κεφαλλῆνες, Cephalleniae insulae habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάρυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, *Epig. fr. 3*, p. 589. Clymenen uxorem duxit et ex ea *Iphiclum genuit*, *Nost. fr. 3*, p. 600.
Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
Κῆρ, ἥρος, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑφαλός, B, 538.
 Κήνταιοι, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηφισίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηφισός, Phocidis fluvius, ἴδος, B, 522.
 Κιαννοί, Bithyniae gens, *Hylam quærent et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθή, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιθών, ab nonnullis pro Œdipodis scriptore habebatur, fr. 1, p. 586. Κιναιθών ἐν Ἡρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρρη, Solis et Perses filia, in insula Ἐρεα, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses anno tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448, ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, θεινὴ θεός, αὐδήσασα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubil, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis offert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσηίς, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσός, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσασα, H. Ap. 40; ἀμπελόσασα, H, 8, 5.
 Κλεισθήκη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλειτός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampri nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpesiae filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτίμεναι, B, 570.
 Κλονίος, Alecloris f., unus eorum qui Bæotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Nereidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyce filia, Cephalis uxor, Nost. fr. 3, p. 600.*
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interfecit, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Casandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.*
 Κλυτιδης, ου, Clytii f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
 Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνιος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινωίος).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφών, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κοπρεῖς, ἦος, Mycenæus, Periphætæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliartii rex, Theb. fr. 6, p. 588.*
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνεῖος, B, 570. Κορινθῶν, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιβος, ad Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορωνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.*
 Κῶων, υνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κῶως, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανίη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 678.
 Κραταίς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρεοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon, Œd. fr. 3, p. 587.*
 Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας ὄλωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρηθεύς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήθων, υνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; Ξ, 205, etc.; H. Ap. 398, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεόκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (Ξ, 199; π, 61, εὑρεῖται), insula Creta, ἐκατόμπολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πύρα, 173, ubi v. plura; εὑρεῖται, N, 453; v, 256, 260; Ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθή, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόσασα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, υνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), Idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.*
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
 Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriae, pater Eumæi, ο, 413.

Κτόνιος, unus procorum ex insula Same, v. 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
 Κτιμένη, soror Ulyssis, o, 362 sqq.
 Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio γ, 144.
 Κόδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176
 Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, O, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, O, 438.
 Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.
 Κύκλος ἐπικὸς, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phæacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερηγορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comedit; temulentus vino Ulyssis, excæcatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 198-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; ν, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες, tres geniti ex Γῇ et Ὑρῶ, Cycl. p. 581, a.
 Κύνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo prælio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; γ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. ι, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοδόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄρος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαδόεις).
 Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.
 Κυπαρισσῆς, ἥντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
 Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
 Κύπρια ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυπρίξ scribebant, p. 581, a.
 Κύπρις, ἴδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
 Κυπρογενὴς Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.
 Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, A, 21.
 Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagonia, B, 853.
 Κύρας, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, x, 514.
 Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.
 Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκειν ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπόλιος πόλις, B, 677. Conf. Κῶως.

A

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
 Λαέρκης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 Λαέρτης, αὖ, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρας alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. El ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; o, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, o, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω. 205-270. Ulysses se ei agnoscendum præbet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Λαερτιάδης, εὖ, Laertæ f., Ulysses, γ, 200; ι, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
 Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
 Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, x, 82; ψ, 318.
 Λαιστρυγών, Antiplates, x, 106, 199.
 Λακκεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; o, 1; φ, 13.
 Λακωνίς, ἴδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, x, 81.
 Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.
 Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, γ, 447; γ, 238. 2) Equus Hectoris, θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
 Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merlone occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, γ, 460.
 Λαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte præmatura exstincta, Z, 197 sqq.
 Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcerrima, γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
 Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Græcus, socius Antilochi, P, 699.
 Λαοδόη, Altæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
 Λαοκίων, ωντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.
 Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
 Λαομείδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, γ, 230-240. Ἀγανός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
 Λαπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
 Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβῶλαξ, B, 841; P, 301.
 Λαίοκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, P, 344.
 Λαιώδης, εὖς, procorum, ceteris minus improbus, θυοσκῶς, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
 Λελεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, K, 429; γ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Λεονταῖς, ῆος, Coroni f., dux Græcus, B, 745 (ἕως Ἄρης); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Λεσβίς, ἴδος, Lesbia, I, 129, 271.
 Λεσβός, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἀγαθή, H. Ap. 37. Λεσβόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Thersitæ, Æth. p. 583, a.
 Λέσχη, Mytilenæus (aliter Pausan, p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto*: p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄβος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis: eo abripitur a matre Achilles de rogo, *Aeth.* p. 583, b.
- Λευκίππη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Λεύκιππος et Λευκίπποιος δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήθος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Boeotum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πεδίον, in insula Euboea, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθήν, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστυ, Ξ, 281; εὐκτιμένον πτολίεθρον, Θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυγδαλέσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, *ibid.* Reducitur inde Philoctetes, *Il.* min. p. 583, b.
- Λητοῖς, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, ους, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικύδης); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆν, se equiparat Niobe, Ω, 607. A Titio tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, *Aeth.* p. 583, a. In eam peccat Amphion, *Min.* fr. 2, p. 190.
- Λιβύη, Africae pars, δ, 85; ε, 295.
- Λικύμνιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Λίβαια, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephaliss, B, 523. Δαϊήθεν, H. Ap. 241.
- Λιμνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγρέως, ὧς, Aphareti f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινόεις, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.
- Λυκηγενής, ἑως, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκίη, regio Asiæ minoris: cujus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριδωλάξ, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηδε, Z 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
- Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εως, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, *Il.* parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθεον Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνειο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo viitata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκόφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ὦνος, Trojanus, a Peneleo occisus, II, 335-341.
- Λυρνῶς, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐάδος, a nom. Μαΐάς, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐάδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊάνδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, II, 194.
- Μαίρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, *Nost.* fr. 5, p. 600.
- Μαίων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάχαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μώλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αὶ Μώλεια, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθὼν, ὦνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρκις, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, II, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemus, *Nost.* p. 584, b.
- Μάσσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, *Il.* parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dextertate v. *Il.* Exc. fr. 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, II, 695.
- Μεγαμηδείδης, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, εως, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admelo vulneratur in cēpugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiae, B, 501.

Μέδων, οντος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciā sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiæ domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret civēs a pugna adversus regem, ω, 439-450.

Μελάμπος, ὄδος, Amythæonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.

Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.

Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.

Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.

Μελανθώ, οῦς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.

Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth. fr. 3, p. 586.*

Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.

Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*

Μελέαγρος, princeps Calydoniae, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteilai, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Μέλης, τος, fluvius Ioniae, βαθύσχοινος, H, 8, 3; ιερός, Ep. 4, 7.

Μελία, Oceani filia, *Cycl. p. 601, b.*

Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.

Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H, Cer. 419.

Μένων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sqq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*

Μενδαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita : διστρεφής, ἀρητιμικός, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ξανθός, βοῶν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq. : quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosæ sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.

HOMERUS.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*

Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrim in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Premia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*

Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.

Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδώρη.

Μενoitιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menœtii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.

Μενoitίος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.

Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.

Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscentem domus ἐπιτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.

Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.

Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.

Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.

Μέροπας, insulæ Co habitatores, H, Ap. 42.

Μέροφ, ὀπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.

Μεσσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.

Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.

Μέσση, urbs Laconiae, πολυτῆρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.

Μεσσητις, ἱδός, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.

Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.

Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.

Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐὺζωνος, βαθύζωνος, H, Cer. 161, 206, 212, 234, 256.

Μήδεα, Ætæ filia : de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
 Μηδεσικήστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μεθώνη, eadem quæ Μεθών, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖος, et εἰως, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euriali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Cædipi, I', 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστηΐδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόδοσις, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, II, 32, 1.
 Μήνες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήων, E, 43.
 Μηονίη, Maconia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μηονίς, ἰδός, Maconia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μηρόνης, σο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præst lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίδεια, oppidum Bæotiae, B, 507.
 Μίδης, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμας, αντος, mons Ioniæ in mare procurrens, ἡγεμόεις, γ, 172; παιπαλόεις, H. Ap. 39; ὠφίερμος, Ep. 6, 5.
 Μινυάς, ἄδος, sive Phocæis, charmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
 Μινίας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr.* 3, p. 600.
 Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυΐον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυΐος, Elidis fluvius, Α, 722.
 Μινωΐος, Minois. Κνωσσὸς Μινωΐου, H. Ap. 396.
 Μίνως, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posterii ejus; et τ, 178 sq. (δαριστὴς Διός); ρ, 523.
 Μίνω accus., Ξ, 322; δλοφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. iudex apud inferos.
 Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοΐρα, Parca, passim. cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσάνυμος. Plur. Μοΐραι semel Ω, 49.
 Μολίωνε, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cteatus, Α, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, Α, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρως, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, Α, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Γ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpiissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); Α, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, Θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παῦσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, II. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum, *Æth. p.* 583, a. Thamyris gloriatione eas lædit et punitur, *Min. fr.* 1, p. 590.
 Μούρων, υνος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irruentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀγέθιος.

Μύδων, ωνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilochō, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλησός, ή, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643.
 Μυκῆνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον πολίεθρον, B, 569, εὐρύαγνα, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκῆνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti, Cycl. p.* 601, b.
 Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητο; πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρμος, de cujus tumultu B, 814.
 Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγαλήτορες, T, 278; φιλοπτόλαιοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
 Μύρτιος, ου, ή, oppidum Elidis, B, 616.
 Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχεμαχοί), quo ro-stremo l. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in Cypriis, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopi in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectum Ulyssem lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεὺς, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nympa, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νεῖλος, fluvius Ægypti, ab Homero δ Αἰγυπτος dictus. Ad eum armantur Danaï filiae, *Dan. fr.* 1, p. 586.
 Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus, *Cypr. fr.* 10, p. 593. E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat, II. parv. p. 583, b. Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit, *ibid.* Priamum occidit in ara Jovis Hercei, II. Exc. p. 584, a. (Aliter Lesches p. 599, a.) Andromachen præmio accipit, *ibid.* Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit, II. parv. fr. 16, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. Pedestri itinere redit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulyssem offendit Maronem; Phænice in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur, *Nost. p.* 584, b.
 Νεοταχιεύς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Graecorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἡδυεπής, οὖρος Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectorē committendum, H, 170-181. Corpora caesorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatur, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclō persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulat suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantes, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, praemio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum iudicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηΐς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacae, Ὠλέη, α, 186.

Νηΐς, ἰδος, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀδωκαρήν, Z, 22; νύμφη Νηΐς ἀμύμων, Ξ, 444; Γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αὐ, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, εὖς et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethēi f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiae elocandae. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγαυότατος ζῶντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αὐ et εὐ (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adj. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, εὖς, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiae Nerei, deae maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρικος, ἡ, ἐκτιμένον ποταμὸν Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριτον, mons Ithacae, εἰνόςφυλλον, B, 632; ἀριπρεπής, ι, 21 sqq.; καταειμένον ὄλεχ, ν, 351.

Νήριτος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, p, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalī filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se praetulit Latona, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-619.

Νιρῆς, εὖς, Charopis f., princeps insulae Symae, pulcherrimus Graecorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Boeotiae, ζαθήη, B, 508.

Νίσσος, nobilis Dulichiūs, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονός, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονός, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρσιστάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλσεν καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πίσσα, Γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀργονόμοι, ζ, 106; οὐρεῖν, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, δ; qui 26, 9, τρυφῶ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδῖον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθικος, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. δ) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖνται θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, Γ, 73 sqq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύρροος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀγχηστός, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχηστοίς, H. Merc. 88, 190. Ὀγγχ-στόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga caesus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Praxo Graecus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, εὖς et ἦος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertae f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione gravior vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes aegre ei persuadent, ut expeditionis Trojanae sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui praefecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus μῆτο-παρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione Ἄβινον, Θ, 222 sqq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Casis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnāt, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usque dum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, V, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Liti-gavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sqq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyseea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atidas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopiam terram, unde Polyphemo excarato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æxam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revertuntur in Æxam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygia insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphâ benignissime exceptus amatur et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, argerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur faciendâ, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; inedicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclæa nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philæto cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tenuit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ, 1-

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis rever-titur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maroneæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo excepit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicem; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polypetēs, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam re-vertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circe perferitur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδυσσεύς, ἦος, Cabeius, ab Idomeneo cæsus, N, 363-384, 772.

Οἰκονομία, vel Οἰκονομία, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰκονομία, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narrantur, p. 582, a. Ex Euryganeæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Œd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Οἰκλῆς, ἦος, s. Οἰκλῆς, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰδῆς, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; Π, 330; Ψ, 759.

Οἰνείδης, αο, Œnei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἦος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblii terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophontem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Anii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνωψ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, Ascræ nymphæ f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor, Alc. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἦος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Ἐφύτου, B, 730. Οἰχαλίη-θεν, 596. — Οἰχαλίης ἄλωσις, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æthalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.
- Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηγεῖα, B, 717.
- Ολοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
- Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
- Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- Ὀλυμπος, et Οὐλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννητος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυδαιράς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-loidæ, λ, 315.
- Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
- Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- Ὀπίεις, δέντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτρης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- Ὀρέστις, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pyllade, Nost. p. 584, δ. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- Ὀρθαῖος, Trojanus, N, 791.
- Ὀρθή, urbs Thessaliæ, B, 739.
- Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
- Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
- Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
- Ὀρσεύχης, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cuius filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomeni f., v, 259-271.
- Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (δὲ τροπαὶ ἡλιόιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινωείας, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
- Ὀτρεὺς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
- Ὀτρυντεὺς, ἦος, pater Iphitionis ex nympha, γ, 384 sqq.
- Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Ὀυρανίη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Ὀυρανός, Coelus, Græcæ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, α.
- Ὀυτίς, accus. Ὀδυν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
- Ὀφελέστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- Ὀφελτίος, 1) Trojanus, occisus ab Eurýalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- Ὀχῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παιῖων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοχοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχεές, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐπιβόλας, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 534.
- Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424. κ, 27555.
- Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
- Πάλμυς, υος, Trojanus, N, 792.
- Πάμμων, ονος, Priami f., O, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
- Παναγαῖοι, Græci universi, B, 404; II, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
- Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat foedus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
- Πανδία, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
- Πανδίων, ονος, Græcus, Teucri socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανθέλινης, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Πανοτεὺς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχόρος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κλειτός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθένιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
- Παρθενοπαῖος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρύτη, H. Cer. 493.
- Πάρραστή, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- Πασιδέα, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Σ, 269, 276.
- Πάτροκλος, ου, οιο ἐτ ἦος, acc. ov. et ἦα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλεις, Menælii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλῃτωρ, ἰσόθεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menælii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arina, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiæ et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεόφιν μήπαρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*

Παφλαγόνες, gens Asiæ minoris, ἀπισται, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.

Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.

Πειραϊδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.

Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, iudus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.

Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polyætæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*

Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Υ, 484.

Πεισανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polyctoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.

Πεισνοριδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.

Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium υ in Πεισνοριδης.

Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.

Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.

Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonai epitheton, II, 233. Πελασγικόν ἄργος, B, 681.

Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.

Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.

Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.

Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.

Πελού, οπος, agnus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήκτερος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.

Πενθεσία, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, *Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.*

Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀρχιῶλη, H. Ap. 32.

Περαϊβοί. V. Περραιβοί.

Πέργαιος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.

Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.

Περίδοια, 1) Aecessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Æneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*

Περικλής, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.

Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*

Περιμήδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.

Πέρμοος, Megie f., Trojanus, II, 695.

Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., παλώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.

Περικλήτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.

Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.

Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.

Περραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.

Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.

Περσεύς, ῥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.

Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.

Περικαλλής, H. 12, 2; ἐπαίνῃ I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλὴν.

Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.

Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.

Πετῶν, ὄνος, vicus Boeotiæ, B, 500.

Πετεῶς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.

Πήδαιον, τὸ, locus Troadis, N, 172.

Πηδαίος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.

Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Y, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.

Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.

Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.

Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.

Πηλείων, ὄνος, idem.

Πηλεὺς, εος et ῥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ὑπελάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 807; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemam nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*

Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.

Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.

Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Y, 277; Φ, 162; X, 133.

Πήλιον, τὸ, mons Thessaliæ, εἰνοσίφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.

Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.

Πηνέλεος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Boeotorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.

Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ἀμύμων, πολύδαρος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

β, 87-110, et alibi. Phœmium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen pon-
it, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citat ab Euryclea, de Ulyse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulyse ad Circe abducitur a Telegono, ejus-
que fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulyse Ar-
cesilaum.*

Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.

Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.

Πιδύτης, Percosius, Z, 30.

Πιερία, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερύθην, 85.

Πιρθεύς, ἦος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.

Πιτύεια, urbs agri Trojani, B, 829.

Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.

Πλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω
ὕλησιν; Θήβη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.

Πλάταια, Platææ, urbs Boeotiæ, B, 504.

Πλεισθένης, οὗς, *Helena filius, fortasse in Cypris, fr.
21, p. 595.*

Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.

Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.

Πλητιάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.

Πλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.

Πλουτώ, οὗς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.

Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
II, 150 sq.; T, 400.

Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.

Ποδάρεκς, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).

Ποδής, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.

Ποιάντιος υἱός, Poëantis filius, Philoctetes, γ, 190.

Πολίτης, οὗς, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x,
224 sq.

Πολυαιμονίδης, οὗς, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.

Πόλυδος, 1) Antenor f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.

Πολύδαινα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.

Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 400, πολυσημάντωρ, κρατερός.

Πολυεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —

Ἀθάνατος, ἔξος Ἄρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.

Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, II, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Γ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.

Πολυθερσίδης, οὗς, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.

Πολύιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenor-
is, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.

Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.

Πολυκτορίδης, αὖς, Polycctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.

Πολύκτωρ, οὖς, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
fugit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.

Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, II, 180-190.

Πολύμηλος, Lycius, Argæ f., Π, 417.

Πολυνείκης, εὖς, Cædipi f., cum Tydeus Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.
582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.*

Πολύνης, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.

Πολύεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
6 23. — *Ulysem post reditum hospitio excipit et cra-
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nius, H. Cer. 154, 477.*

Πολυένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumultu
mactatur, II. Exc. p. 584, b.

Πολυπημονίδης, αὖς, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulyse fictus, ω, 305.

Πολυποίτης, αὖς, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnât, Z,
29, portas castrorum luetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*

Πολυπειδής, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.

Πολύρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphe f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.

Πολυρήτης, οὗς, Trojanus, N, 791.

Πολυρόντης, οὗς, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.

Ποντεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.

Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.

Πορθεύς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.

Ποσειδάων, ὄνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαῖόχορος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum
habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Γ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδῆτον
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomed-
onti struit et mercede frustratur, H, 452 sqq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratu Græcis ob vallum, II, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii audent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyream petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecatam filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopibus reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vetus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus*, Cypr. p. 582, b. *Equi forma indutus genuit ex Erinnye Arionem equum*, Theb. fr. 6, p. 588.

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄλσος, locus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Πούλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnāt, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράξιππος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; κ, 235.

Πριάμης, ao et eo, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόφρον μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; foedus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Luctus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercei*, Il. Exc. p. 584, α; secundum Leschen, ad fores regie, Il. parv. fr. 19, p. 599, α.

Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδοήνωρ, ορος, Areilysi f., dux Boeotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόδοος, Tenthedonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προδών, ωνος, Trojanus, Ξ, 515.

Προϊτος, rex Argivorum; Antee maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.

Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalī, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Πρόμαχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.

Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέως, έως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρεύς, έος, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἥρωας Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Ejus uxor Polydora, Meleagri filia*, fr. 13, p. 594.

Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδμωας, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, ούς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes saliae, λεχεποιής, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.

Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὠνος, dat. θού, ή, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.

Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλαιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάρτης, ao, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.

Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.

Πύλιοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epels s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, έος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, δ, et ή, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθόεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηλήϊος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, o, 226; ιερή, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.

Πύλων, ωνος, Trojanus, M, 187.

Πυραίχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliae, ἀνθεμόεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.

Πυριπλεγέθων, οντος, fluvius Orcli, κ, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Ῥαδάμανθος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ἐκνθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Euboeam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥεῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, Ξ, 203; Hecates, ἡέκομος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πένυ παροκρήδemonος.
 Πείθρον, portus in Ithaca, α, 186.
 Πηναια, insula Delo vicina, πετρήεσσα, H. Ap. 44.
 Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.
 Πηήνωρ, opor, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
 Πήσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
 Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, Γ, 484-489.
 Πίκη, urbs Arcadiæ, B, 606.
 Ρόδεια, nymphea, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
 Ρόδιος, fluvius Troadis, M, 20.
 Ρόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
 Ρόδοπη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
 Ρόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
 Ροιώ, ους, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Antum, Cypr. fr. 11, p. 593.*
 Ρύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.
 Σαιδώνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
 Σαλαμίς, νος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.
 Σαλμωνεύς, ἦος, Æoli f., Crethel frater, λ, 235, ἀμύμων.
 Σάμη, insula prope Ithacam, in ditioe Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
 Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὀδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; καίπαλδεσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηάκιν, Samothracia, N, 12 sq. (ὕληεσσα); H. Ap. 34.
 Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.
 Σαρπηδών, όνος, et όντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοχοροστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et sociis oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ, 428. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.
 Σαρπηδών, ἡ, *insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Σατνίοεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.
 Σάτνιος, Enopis f. ex nymphea, Trojanus, Ξ, 443.
 Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
 Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehebantur, et occidendes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.
 Σέλαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.
 Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
 Σεληπιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.
 Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyram (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.
 Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.
 Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
 Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
 Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
 Σθενέλαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.
 Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melantis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.
 Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
 Σιδώνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
 Σιδών, ώνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύγαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Παριδε ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
 Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
 Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.
 Σικυνών, ώνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).
 Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Γ, 53; Φ, 307 sqq.
 Σιμοεισιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.
 Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφωνοι, θ, 294.
 Σίνων, υνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab hisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 14, p. 597.*
 Σίπυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, 661, φασι νυμφῶν ἔμμεναι εὐνάς.
 Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
 Σικαίαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
 Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
 Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.
 Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Γ, 74; δ-νῆεις, βαθυδινήεις, ἡίοεις, ἐόρρος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384: v. Ξάνθος.
 Σκάνδεα, portus Cytheræ insulæ, K, 268.
 Σκάρρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
 Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.
 Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰκεία, I, 664 (Εὐνῆος πτολιόθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδε, II. parv. fr. 6, p. 596.*
 Σκῶλος, vicus in Bucotia, B, 497.
 Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σμυνθεύς, έως, cognomen Apollinis, A, 39.
 Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.
 Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάμιοι, Z, 184, 204; ε, 283.
 Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Ἐσπάρτη, regia sedes regni Laconiae, dilecta Junoni, εὐρείαν, καλλιγύναικα, B, 582; A, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Ἐσπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Ἐπειὸς, οὗς, Nereidum una, Σ, 40.

Ἐπειῶν, οὗς, *Anti Alia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐπερχεύς, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, cujus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Ἐπασίνος, Cyprius, *Cypriorum carminum auctor habitus*; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dolem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, id.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Ἐσάφωλος, *Bacchi f.*, *Rhoëus pater*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐσέρνοψ, οπος, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.

Ἐσέντωρ, ορος, praeco, χαλκιδόφανος, E, 785 sq.

Ἐτιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Ἐσρατίνη, oppidum Arcadiae, B, 606.

Ἐσρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Ἐσρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Ἐσύμηλος, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Ἐσὺξ, υγός, ἡ, fluvius Orca, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; x, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Ἐσῦρα, τὰ, urbs Euboeae, B, 539.

Ἐσῦμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Ἐσύντριψ, ἱεός, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Ἐσῦνη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Ἐσῦλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Ἐρίγῃ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat *Oedipodice scriptor*, fr. 3, p. 587.

Ἐρεδός, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Ἐσῦρη, insula Phaeacum, ἐρίδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq.; et, plura 82-132.

Ἐσχόινος, urbs Boeotiae, B, 497.

Ἐσῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσώδεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαμάνης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αω, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, praeco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, *Tantalii f.*, *Pelops*, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narratur, et cur immissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβόλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθὺς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, *Scythiae civitas*, quo *Iphigenia a Diana transfertur*, Cypr. p. 582, δ.

Τάφιοι, incolae insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acaerniae, φιλήστριοι, λήϊστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάφος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, αω, Thebanus vates, de Circae consilio, x, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, δ.

Τεκτονίδης, αω, Tectonis f., Polynceus, O, 114.

Τελαμών, ὄνος, Ἄεχι f., frater Pelei, pater Ajaxis majoris et Teuceri, ἀγαυός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, *Alth. fr.* 3, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr.* 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αω, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; A, 473; E, 610, 615, etc.

Τελφούσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nymphea, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum*, *Theb. fr.* 6, p. 588.

Τελφούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur*, *Cypr. p.* 582, b. *Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto*, *Il. parv. p.* 583, b.

Τεσθρηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερτιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. *Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt*, *Cypr. p.* 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύχορος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajaxis frater et omnes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῳ ὑμίνῃ); Ξ, 515; O, 302, 436-493; Π, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed prececa oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησὸς vastata, *Epig. fr.* 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχεποιός, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αω, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, υός, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλέγονία, *Eugammonis carmen*, in *Cyclo* : v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quaesitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux*, p. 585, a. *Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος*, *Eustath. ex Teleg.*, p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere neaciens, a Minerva, Mentæ hospitii speciem induta, spe patris reducitur excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quam Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 280-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao-egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiae procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave apulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum praebet, de caede procorum deliberant, 154-321.

Maie in urbe profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendicis habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνεύομενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novae a procis insidiae frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insania patetferet*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τηλεός, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum praedixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλέρος, *Herculis f., Mysiae rex, Graecis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Graecis in expeditione Trojana*, Cypr. p. 582, a. b. *Ejus filius Eurypylus*, II. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεα, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰνύ.

Τηθύγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ι, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υνδος, urbs Argiva, τευχίόσσα, B, 559.

Τιτανμαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμωρός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρταριοι θεοί, Σ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτωός, Telluris f. ingens, in Euboea habitans, η, 324. Poena ejus in orco, ob laesam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) *Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Lycimnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit*, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) *Damastoris f., Lycius*, II, 416.

Τρωάλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, νηρέας.

Τρωχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinias servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρῆχος, Aetolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκωνος, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; A, 202.

Τρίσπηξ, ου, pater Phorbantius, H. Ap. 211. Τρίσπος, 213.

Τριπτόλεμος, Eleusinus, πικμηήτης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervae epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροάζην, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροάζηνος, princeps Thracis, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεία, εὐρύγεια, εὐπύργος, εὐτείχεος, ὑψίπυλος, ἐριβόληξ, ἐρῆ, H. muris v. Ποσειδῶν. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαίαι. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηγεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηγεν, Ω, 764; γ, 268, etc. — *Capitulum et incenditur, H. Exc. p. 584, a; quia nocte, II. parv. fr. 14, p. 597.*

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, ἑλκεσίπτελοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Εἰσὲν Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάρημοι, ἱππόδομοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρημοι, ὑπερφίοχοι, φιλοπόλεμοι, ἀκρόητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύλοδομηται, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Graecos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in Iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, II. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, II. Exc. p. 584, a.

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, Βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λητός Τρωιάδος, ν, 263.

Τρωιάς, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωϊός, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώς, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὡς, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεΐς, ἑός, Cenei f., princeps Aetolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrastii filiae maritus, Σ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, A, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδαρεός, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestrae, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρρηγῶν, Tyrrheni, piratae, Bacchum captivi, H, 6, 8.

Τυρώ, οὐς, Salmoni, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam indue, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, B, 120.

Τυράων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυρσεΐς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphea, Proserpinae socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellae in capite Tauri, Σ, 486.

Υάπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υῆνη, urbs Lydiae, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretonsis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis quæritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Boeotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiae, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Ilymoneus, A, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπείρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπερόροισι, populus, H, 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, ὄρος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερσίνη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, ὄνος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cœli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρλαος, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
 Ὑπέρρας, αντος, *Euryganee pater*, *Ced. fr.* 2, p. 587.
 Ὑπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβαι, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονήϊος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ὑποπλακίη Θήβη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Boeotiae, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbae, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Cyrtiae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, ὄρος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunēi, H, 469.

Φ

- Φαέθουσα, nymphe, filia Solis ex Neaira, μ, 131 sq.
 Φαέθων, ὄνος, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniar, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriae insulae habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάρυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopas, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitatant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, ὄνος, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινὼ, οὐς, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Bori f., Lydus, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάλακς, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρικς, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, ου, Phaustii f., Apisaon, A, 578.
 Φειδᾶ, ας, urbs Elidis, H, 135.
 Φεΐδας, αντος, duxor Boeotorum, N, 691.
 Φεΐδιππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Grecorum, B, 678.
 Φεΐδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ου, ἡ, urbs Arcadiae, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliae, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρεκλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φημος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

- 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὅρες-κφοι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniae, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρῇ εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών ὄρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliae, ditio Pelei, βοωτιάνερα, ἐρι-βώλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγη, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ου, Philetoris f., Demochus, γ, 457.
 Φιλοΐτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, ν, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, αο, Pœantis f., princeps partis Thessaliae, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri icu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλόρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηφισίδος ἐγγυθὶ λίμνης, ὕδρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυας, ου, rex Thessaliae, pater Coronidis, matris Æsculapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοῖβη, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ικος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέγων ἱππηλάτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursu in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phœnicus. Φοίνιξ ἀνὴρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσυλῆτοι, πολυκαίπαλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbi, pater Diomedes concubinae Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρκυνος λιμὴν, ὀλίσιον γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phœnopis f., duxor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίφρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φορκωνος λαοί, de Cymeis in Eolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, εδος, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiæ, ἱππόδαμοι, αἰολόπῳλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγίη, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλάκη, urbs Thessaliæ, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίδης, αο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191. Φυλείδης, αο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκαίς, ἰδος, s. *Minyas*, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta* v. p. 590.

Φωνεύς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, Æci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, ἰδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætoliæ, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδονιάδης, ου, Chalcedontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.

Χάρς, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀκλότεροι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p. 594, bis.*

Χάρπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.

Χάρωφ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδς, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὁλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, ωντος, portitor Orci, *Min. fr. 4, p. 590.*

Χείρων, ωνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achilles, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, jusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.*

Χερσίδαμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμειμαχέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παιπαλόεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλωρίς, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσή, ἰδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.*

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρίη νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγγίη, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλή, oppidum Bœotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθύρροος, ἀψόρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, δ.*

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρπή, nympha, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλένη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ή, urbs Ætoliæ, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.*

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὠραι, nymphae, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυνες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Eorum vestes floreae, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Ὠρεΐθνια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὠρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Heclore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Ceclo et fratre Ascrum uxorē condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, δαίμων Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.*

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.